GRACE GOODWIN
Aproape perfect

ALCRIS

Capitolul 1

Când viră la stânga ieşind din autostradă pe drumul prăfuit şi plin de hârtoape, tocmai făcea în gând câteva calcule rapide. Vechea furgonetă începu să se zgâlţâie din toate încheieturile când porni să coboare panta lină ce ducea la Great Salt Marsh. În ziua aceea se sfârşise recoltatul coacăzelor şi, din nou, rămăsese fără lucru, dar făcuse economii la sânge care o scuteau de grija căutării unei alte slujbe până în ianuarie când va împlini douăzeci şi unu de ani. Iar dacă va reuşi să supravieţuiască până atunci, cu atât mai bine. „Unchiule Henry, adio şi n-am cuvinte”, se gândi zâmbind mânzeşte. Nimeni şi nimic n-o putea face să-şi pradă simţul umorului. Nici măcar unchiul Henry.

Cu coada ochiului surprinse o mişcare şi, din reflex, apăsă pedala frânei, singura care mai funcţiona ca lumea la hârbul ei de furgonetă. Noroc că drumul mizerabil o făcuse să reducă viteza la sub douăzeci de kilometri pe oră, fiindcă nu văzu obiectul pe care-l lovi cu roţile din faţă. Cele din spate scrâşniră sub pietriş, maşina se răsuci spre dreapta, mai patină câţiva metri, apoi se opri.

Tremura şi strângea atât de tare volanul în mâini, încât i se puseseră cârcei la degete. Cine naiba o pusese să viseze aiurea în timp ce conducea? Şi, colac peste pupăză, în toată zăpăceala aia se opri şi motorul. Nervoasă, răsuci cheia în contact şi opri motorul. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare, fiindcă în jur nu se zărea ţipenie de om. Doar vântul sufla dinspre plaja care se afla la niciun kilometru distanţă de acolo; un stol de pescăruşi se rotea undeva deasupra golfului Bamstable, şi chiar în faţa ei o pereche de ploieri se avântau în apele râului Marsh, făcând parcă în ciudă pasărilor mai mari. În rest nu se

simţea nicio mişcare.

Deschise portiera şi sări din maşină, dar talpa îi nimeri exact pe o piatră. Se dezechilibră şi, ca să nu cadă, se agăţă de oglinda retrovizoare, dar palma îi aluneca pe suportul acesteia şi se trezi în fund. De-abia atunci văzu fetiţa care n-avea mai mult de nouă sau zece ani, o fetiţă cu ochi albaştri şi păr blond, ciufulit, îmbrăcată într-o rochiţă ecosez, cu două numere mai mică decât măsură ei, care ducea sub braţ o păpuşă din cârpă.

— Te-ai lovit? auzi o voce subţire, plină de compasiune.

— Nu, cred că nu, zise Penny care, ţinându-se de portieră, reuşi să se ridice în picioare. Atunci observă că îşi rupsese şosetele şi că sângera. Fir-ar să fie, bombăni nervoasă.

— Ce caraghios eşti îmbrăcată, remarcă fetiţa, iar Penny zâmbi uitându-se în jos să vadă cum arată. În salopeta bărbătească descheiată la gât, în decolteul căreia se vedea tricoul roşu de dedesubt, în picioarele goale şi cu părul strâns în coadă de cal cu un şiret de pantof, chiar că arăta caraghios.

— Astea-s hainele mele de lucru, spuse pe un ton serios. În apă, la cules de coacăze, port salopetă cauciucată şi cizme, dar sunt atât de grele încât, atunci când termin treaba, le dau imediat jos, Ştii ce sunt coacăzele de apă?

— Cine nu ştie? Cu ele se umple curcanul de Ziua Recunoştinţei. Apoi, fetiţa schimbă tonul într-unul acuzator: Era gata să-mi spargi mingea.

— Aha, deci asta era, chicoti Penny. Şi eu care credeam că am omorât pe cineva… Dar tu ce cauţi aici? Nu ştiam că mai locuieşte cineva în pustietatea asta. Şi făcu semn cu mâna spre grupul de trei case ce se zăreau la capătul întinderii aride, presărată din loc în loc cu arbuşti pitici. Casele fuseseră construite în ideea că zona până la Navigation Lane se va popula cândva, dar acest lucru nu se întâmplase, iar casele ajunseră într-o stare avansată de degradare. Eu locuiesc în cea din mijloc.

— Şi noi alături. Suntem vecine, chicoti fetiţa. Nu-i aşa că e grozav? Tata spune că parcă am trăi pe o insulă pustie, unde pot să treacă ani şi să nu vezi pe nimeni. Tu ce zici de asta?

— Ce să zic? râse şi Penny. Uite că suntem vecine! Şi, ştergându-şi palma nu prea curată de cracul pantalonului, îi întinse mâna şi se prezentă: Penny… Doar atât. Ascunzându-se de lume de aproape un an învăţase multe lucruri, unul dintre ele fiind acela că oamenii au limbă… chiar şi copiii… iar limba te ajută să trăncăneşti şi că zvonurile pot ajunge şi acolo unde n-ai vrea, de exemplu la Boston, în biroul unchiului Henry de la Fundaţia Haris. Aşa că, până şi fetiţa aceea drăguţă… Penny Bloom mă cheamă, completă ea, ceea ce era adevărat, sau aproape adevărat, fiindcă numele ei întreg era Penelope… Penelope Bloom Harris.

Fetiţa îi strânse mâna.

— Abigail Corey, dar fiindcă suntem vecine, poţi să-mi spui Abby. Ce palmă aspră ai! Şi bătături!

— Ai dreptate, râse Penny, frecându-şi palmele una de cealaltă. Nu era lucru uşor să munceşti în mlaştină dar, după cele câteva luni în care lucrase ca dactilografă într-un birou, după săptămânile petrecute în spatele tejghelei ca vânzătoare şi doar câteva zile în biroul de avocatură, fusese mai mult decât încântată să-şi găsească de lucru în aer liber, acolo unde n-avea de ce să-i fie frică de braţele ca de caracatiţă ale şefului, sau de detectivii care o urmăreau. Lăsând la o parte mutra posomorâtă îi zâmbi fetiţei. Ăsta nu-i loc de joacă, Abby. Nu vrei să-ţi iei mingea şi să mergem la mine?

Câteva minute mai târziu, după câteva încercări nereuşite, vechea furgonetă se îndură să pornească, pentru a străbate ultimii două sute de metri câţi mai erau până acasă. În sfârşit, după mai multe opriri în pantă ajunseră şi Penny trase frâna de mână, lăsând motorul să meargă, pentru orice eventualitate.

— Gata, domnişoară vecinică, am ajuns, dar nu te mai juca în drum, fiindcă e periculos dacă mai dai peste vreun

nebun ca mine.

— Oh, dar nu eşti… periculoasă, vreau să zic. Tu conduci frumos, nu ca tata.

Ăsta era încă un aspect al problemei cu care nu voia să aibă de-a face. Fetiţele aveau mame şi taţi. Mai mult de-atât nici nu intenţiona să afle fiindcă, vorba cântecului: „mama ta este frumoasă, dar tăticu' şi mai şi".

— Vezi, nu mai vine camionul!

— Care camion?

— Camionul mobilă. Noi n-avem mobilă. Nu-i aşa că e îngrozitor?

— Aşa e, dar ceva tot trebuie să aveţi în casă.

— Nimic altceva decât doi saci de dormit şi câteva lucruri pentru camping.

— Vai de mine! Nici nu ştiu ce să-i spun ca s-o consolez, se gândi Penny. Bietul copil, să locuiască într-o casă şi-aşa dărăpănată, ca într-un camping! Şi uită-te la ea în ce hal arată, ce tunsoare, de parcă i-ar fi pus o oală pe cap şi i-ar fi tăiat părul de jur-împrejur… Şi rochia i-a rămas scurtă, iar pantofii, pun pariu că o strâng. Şi cât e de neastâmpărată!

— Casa noastră a ars, o informă fetiţa.

— Oh, Doamne! A fost cineva rănit?

— Păi… nu prea. Tata s-a ars la mână când a urcat să mă scoată, dar spunea că nu e grav.

— De-asta v-aţi mutat aici?

— Tata zicea că e singura casă liberă, dar eu cred că în Cape Cod mai sunt milioane, nu numai asta, a noastră.

— Mai e una goală, alături… Ei, acum trebuie să intru şi să m-apuc de treabă. Vii mâine să mă vezi?

— Aş vrea. Să vin devreme?

Penny îi răspunse printr-un mormăit.

— Aha, deci nu prea devreme.

— Ai priceput, scumpo… Nu, coboară pe uşa laterală… e mai uşor pe scară. Şi Penny se strecură în spatele scaunului, deschise uşile duble, iar Abby în urma ei sări din furgonetă, strângând păpuşa în braţe. Se despărţiră zâmbindu-şi, apoi fetiţa o luă la fugă spre casă.

Şi-acum să m-apuc de descărcat, îşi zise Penny, mutându-se de pe un picior pe altul.

Luă dinăuntru adidaşii uzaţi şi se încălţă cu ei după ce-şi scoase şosetele pe care le îndesă în cizme. Pentru următorul sezon, sau ăsta a fost ultimul? se întrebă. Unde voi fi peste un an? apoi dădu jos din furgonetă cizmele, salopeta cauciucată şi cele două prosoape, pe care le îndesă în sacul mărinăresc cumpărat de la unul din magazinele armatei. Cu el în spate trânti uşile furgonetei şi se îndreptă spre uşă.

— Hei, tu! auzi o voce în spate, o voce nemulţumită de bărbat. Nu mă-ntorc că poate muşcă, îşi zise Penny. Hei, tu, auzi din nou, de data aceasta mai aproape. Al naibii de aproape. Şi imediat simţi o mână apăsându-i umărul. Penny se feri, lăsă sacul jos şi se răsuci furioasă, cu amândouă braţele în poziţia clasică de karate.

— Ţine-ţi mâinile acasă, mârâi printre dinţi. Şi limba la fel. Şi nu mă cheamă hei tu! Bărbatul din faţa ei era vânjos, dar nu cu mult mai înalt decât ea. Pe tocuri l-ar fi putut privi direct în ochi. Exact acolo unde am să-i dau un pumn, îşi zise. Tipul arată bine, cu excepţia feţei, care parcă e cioplită în piatră… Ca să fiu sinceră, nu e chiar urât, dar nici frumos nu e… şi parcă o parte a feţei e mai lăsată în jos. Nicio problemă, cu un pumn i-o îndrept definitiv!

— Nu-i dau voie fiicei mele să discute cu necunoscuţi. Dacă se repetă voi lua măsuri! se răsti el.

— În schimb, îi permiţi să se joace cu mingea în mijlocul drumului, da? se răţoi Penny. Dacă nu conduceam încet aş fi lovit-o pe ea, nu mingea. Ce tată eşti tu… tu… Era să zică „monstrule”, dar se opri la timp. Ce om nesuferit! Ăsta, unchiul Henry şi vărul Oscar ar forma un trio de pomină!

Încă îşi mai ţinea braţele în poziţie de apărare, dar acum îşi flutura degetele la un centimetru de nasul lui. Doar una îi ard, să văd dacă-i aranjez mutra drăgălaşă!

Parcă simţind că i se pregăteşte ceva, bărbatul se dădu înapoi, lăsând-o cu impresia că-şi râde de ea. De fapt,

în colţul drept al gurii avea un rictus, de parcă nu-şi putea controla muşchii feţei.

— Ai luat-o în direcţia bună! strigă după el. Proprietatea mea se termină la capătul aleii, aşa că întinde-o şi fă-mi o favoare. Ia lecţii de bună purtare de la fiică-ta. Apoi, apucă sacul şi-l târî în casă după ea. După ce trânti uşa se uită pe gemuleţ. Bărbatul era tot acolo, cu mâinile în şolduri şi… râdea. Nervoasă, aruncă sacul cât colo în bucătărie. Pendula din perete arăta ora şase şi ea începea să resimtă oboseala.

În primul rând trebuia să mănânce ceva. Deschise frigiderul şi scoase din congelator ultimul pachet cu carne pentru hamburgeri, pe care-l lăsă pe masă să se dezgheţe până făcea o baie.

Dădu drumul la apa fierbinte şi intră în cadă încercând să se relaxeze. De întins înăuntru nici nu putea fi vorba, dar nu asta o deranja cel mai mult, ci durerea musculară. Umblatul prin mlaştină că să scuture boabele cu prăjina până se desprindeau şi adunatul lor cu un fel de mătură lungă de pe suprafaţa mâlului era partea ei de muncă la recoltatul coacăzelor negre. Alţi muncitori le depozitau pe un ponton, iar alţii umpleau cutiile şi le trimiteau pe banda rulantă până la camioane. Şi toate astea trebuia făcute fără ca boabele să fie zdrobite!

Se făcuse deja şapte când coborî în bucătărie, în vechiul ei halat de baie şi încălţată în papucii jerpeliţi. Mai întâi deschise larg uşa bucătăriei să se aerisească, apoi se uită cam în silă la carne. Ai nevoie de puţină ingeniozitate, se încurajă ea. Patru zile la rând cu acelaşi fel de mâncare era deja prea mult.

— Pateuri cu piure de cartofi? Friptură? Spaghete? gândi cu voce tare.

— Ce de bunătăţuri, se auzi o voce subţire venind dinspre veranda din spate. Penny zâmbi şi se duse să deschidă uşa cu apărătoare din plasă pe lângă care zburau o mulţime de gângănii atrase de lumina din bucătărie. Abby, ce cauţi aici, fetiţo? La ora asta trebuia să fii deja în pat.

Fetiţa intră în bucătărie.

— N-avem pat, fiindcă n-au venit oamenii cu mobila. N-avem nici oale, nici tigăi, n-avem nimic. Tata a pregătit sandvişuri cu unt de arahide, dar nici gem nu mai avem, iar mie… mi-e foame!

— Te cred. Penny se uită la chipul slăbuţ al fetiţei cu ochi albaştri, păr blond tuns scurt şi ten bronzat. Ce-ţi place cel mai mult din astea?

— Spaghetele. Ştii, pe jumătate sunt italiancă.

— Atunci, dacă pregătesc spaghete mănânci cu mine?

— Abia aştept. Pot să te-ajut?

— Cum să nu. Şi eu mor de foame, râse Penny. Zilele astea am mâncat mai mult conserve.

— Mama ta nu te-a învăţat să încropeşti din resturi?

— Nu, scumpo. Şi-i ciufuli părul, apoi se apucă să adune pe masă tot ce-i trebuia. Mama a murit la naştere, aşa că n-am cunoscut-o.

— Îngrozitor!

— N-a fost chiar îngrozitor, fiindcă n-am aflat decât târziu cum a murit şi n-o ştiu nici măcar din fotografii. Când începe să fiarbă apa punem spaghetele şi… uite sosul… caută tu în frigider dacă mai e brânză Mozzarella… da, uite pachetul acolo… apa fierbe aşa că în douăzeci de minute spaghetele sunt gata şi putem mânca. Dacă găsesc farfuriile. Patru am şi eu şi nici pe-alea nu le găsesc! Ah, uite-le… Pui tu masa!

Simţea o strângere de inimă, dar nu ştia exact de ce. Poate fiindcă fetiţa vorbea repede şi mult, trecând uşor de la un subiect la altul, iar ea nu putea face acelaşi lucru. Ar fi vrut să aibă şi ea o mamă care să o crească. Abby avea o mulţime de amintiri frumoase despre familia ei, pe când ei, bunicul, un puritan cu principii rigide, care-şi dorise din tot sufletul un nepot, în afară de bani nu-i lăsase absolut nimic.

— Povesteşte-mi cum v-a luat foc casă, o îndemnă pe fetiţă.

— A fost groaznic. Dormeam. Tata dormea la parter, iar eu la etaj. Apoi s-a-ntâmplat ceva cu cazanul în care se-

ncălzeşte apa… boiler îi zice, nu?

— Da, boiler. Aici n-avem aşa ceva. Povesteşte mai departe.

— Când a explodat, tata a ieşit din casă, dar eu n-am putut fiindcă ardeau scările. Atunci, tata s-a întors să mă ia… pe urmă au venit pompierii cu scara şi tata m-a coborât în braţe. Dar casa s-a făcut scrum.

— Şi când s-a petrecut asta?

— Alaltăieri. Am petrecut noaptea la motel, dar tata vrea să locuim într-o casă adevărată, aşa că…

— Mama ta unde este?

Lui Abby îi apărură două lacrimi mici la colţul ochilor.

— Nici eu n-am mamă. A plecat de-acasă cu altcineva şi tata a… divorţat.

Oh, Doamne, în ce belea am intrat! Fetiţa simte nevoia unei mame şi m-a găsit tocmai pe mine drept candidată. Şi eu făceam la fel, dar n-am găsit-o niciodată, totuşi am supravieţuit, se gândi Penny. Da, ai reuşit să supravieţuieşti, dacă aşa se poate numi… auzi o voce lăuntrică. Încătuşată de pretenţiile exagerate ale bunicului, fugită din casa unchiului… da, se putea spune că supravieţuise. Oferă-i acestui copil puţină afecţiune, dar ţine-te departe de monstrul de taică-său!

— Abby… eu… Penny se aşează pe un scaun şi întinse braţele iar fetiţa i se cocoţă pe genunchi, lăsându-şi capul pe pieptul ei. Nu ştia cum s-o încurajeze. Habar n-avea ce cuvinte foloseşte o mamă când vrea să-şi consoleze copilul. Ce-ar fi spus bunicul ei într-o asemenea situaţie? „încetează cu plânsul şi învaţă să fii dură ca să supravieţuieşti”. Asta învăţase. Să fie dură. Dar cine avea nevoie de o femeie dură?

— Cred că au fiert spaghetele, zise fetiţa, după ce-şi şterse ochii de halatul ei.

Fierseseră chiar prea mult. Penny le lăsă în strecurătoare pe aragaz, deasupra unui vas cu apă fierbinte.

— Cina e servită, dar mai întâi te duci să te speli pe mâini, domnişoară.

După aceea se aşezară la masă şi începură să mănânce. Văd că ştii cum se mănâncă spaghetele, observă Penny. Fetiţa mânuia lingura şi furculiţa cu uşurinţă, descurcându-se de două ori mai bine decât ea. Eu le tai cu cuţitul.

— Dar e foarte simplu. Uite cum se face… N-ai pus brânză deasupra?

— Cred că am uitat. Sunt cam obosită şi…

În clipa aceea se auzi o bubuitură în uşa cu apărătoare din plasă, care se deschise la perete închizându-se apoi cu o bufnitură.

— Ce naiba se petrece aici?

Penny rămase încremenită. Se întâlneau pentru a doua oară la ea acasă şi, totuşi, tresări de spaimă. Ce sprâncene groase are, observă când bărbatul intră în conul de lumină. Şi cum se uită la mine! Ai crede că vrea să mă ia la bătaie că i-am răpit copilul.

— Asta se cheamă a mânca, iar eu îi dau fetiţei tale să mănânce. Auzi, sandvişuri cu unt de arahide. Pfui! se strâmbă ea.

— În primul rând, e foarte hrănitor şi în al doilea, cine ţi-a permis să-mi hrăneşti copilul?

— N-am avut nevoie de permisiunea cuiva, replică ea arţăgoasă. Când cuiva îi e foame nu completezi mai întâi un chestionar aşteptând să ţi se dea acordul. Eu nu-nţeleg ce fel de tată eşti.

— Un tată care nu se poartă amabil cu persoanele care-i ademenesc copilul în afaceri…

— Afaceri? Penny trânti pe masă şervetul şi se ridică. Ce-ar fi să…

— Din toate locurile tocmai aici ţi-ai găsit să vii să te instalezi! strigă el. De ce? Din cauza noastră.

— Cum… cum… izbucni ea, negăsindu-şi cuvintele. Calmează-te, îşi spuse. Calmează-te! Şi trase adânc aer în piept. Află, domnule Corey, că eu locuiesc aici de mai bine de şase luni. Acum, poate catadicseşti să-mi spui ce ce-mi strici tu liniştea mutându-te aici.

— De şase luni? se miră el, măsurând-o din cap până-

n picioare. Pentru prima dată Penny deveni conştientă de cum e îmbrăcată… sau, mai bine zis, dezbrăcată. Halatul vechi îi venea bine la şaisprezece ani, dar acum… Nervoasă, şi-l strânse mai bine la gât şi-şi aranjă cordonul. Mai mult n-avea ce face. La şaisprezece ani avea siluetă de şcolăriţă, dar la douăzeci formele i se rotunjiseră şi asta se vedea. Mâncarea pare apetisantă, remarcă el. Schimbarea tonului şi a subiectului o dezarmă. Bărbatul se uita la ea, nu la mâncarea de pe masă. Cum putea un om atât de… urât să aibă o fetiţă atât de drăgălaşă? se întrebă Penny, apoi îşi zise repede că nici nu voia să afle.

— Cred că şi lui tata îi e foame, ciripi Abby. Tată, să ştii că face spaghete foarte bune, exact ca italienii. O cheamă Penny şi nici ea n-are mamă. Penny, am uitat să te-ntreb, n-ai nici tată?

Penny încercă să-şi înghită nodul din gât ca să-şi dreagă vocea şi să-şi ia privirea de la el, dar nu reuşi.

— Eu… nu, se bâlbâi. N-am… nici tată. A murit în război, înainte să mă nasc. Ţi-e foame, domnule Corey?

— Nu pot refuza o cină tipic italiană, răspunse el râzând, apoi îi întinse mâna. Frank Corey, avocat.

Penny scoase mâna din buzunarul halatului şi i-o întinse şi ea.

— Penelope… ăăă Bloom. Îngrijitor de plajă. Te rog, ia loc. El îi dădu drumul la mână şi se aşeză lângă fetiţă. Penny se duse să mai ia o farfurie şi tacâmuri din dulap, răgaz în care reuşi să-şi adune gândurile. Să rămână la masă îmbrăcată aşa cum era, sau să dea o fugă până sus şi să se schimbe? Neputându-se decide, renunţă.

— Serveşte-te, îl invită, dar amintindu-şi că pe masă nu era decât sosul, îi luă farfuria şi se duse la aragaz să i-o umple cu spaghete, apoi el îşi turnă sos deasupra şi gustă.

— Sunt bune. Te pricepi la gătit. Eşti italiancă?

— Nu, răspunse Penny scurt, fără să mai comenteze. Scurta ei experienţă de gospodină fusese adesea presărată cu eşecuri, aşa că nu avea cu ce să se laude.

— Îngrijitor de plajă? se miră el.

— E o meserie cât se poate de onorabilă şi, din câte

ştiu, o întâlneşti mai des decât pe cea de avocat sau vânzător de maşini la mâna a doua. Oricum, până azi la cinci am fost culegător de coacăze în mlaştină.

Ceasul din bucătărie arăta deja ora nouă.

— Aş fi vrut să-ţi ofer nişte vin, dar nu am, zise ea, ridicându-se să strângă masa. Poate vrei nişte cafea, dar nici lapte n-am, fiindcă nu-l distribuie până aici. Spre surprinderea ei se ridică şi el de la masă odată cu ea şi Penny scoase un ţipăt scurt când vru să ia de pe masă sosiera şi el îşi puse palma peste a ei ca s-o oprească. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în clipa aceea era să fie atinsă de un bărbat… oricare ar fi fost el.

Abby încercă şi ea să dea o mână de ajutor, dar deja erau prea multe mâini pentru trei farfurii şi o singură chiuvetă. La un moment dat îl simţi lipindu-se de ea când el se feri din calea fetiţei care ducea paharele. Apoi, bărbatul se întoarse cu faţa spre ea.

— Scuză-mă, zise el, punându-şi palmele pe umerii ei. Ca s-o susţină? Nu era necesar fiindcă se rezema de chiuvetă şi nu era niciun pericol să cadă.

— Nu era nevoie, zise Penny pe un ton rece, uitându-se în jos, acolo unde palmele lui păreau să-i ardă pielea prin materialului gros al halatului.

— Da, sigur, spuse el, luându-şi mâinile de pe umerii ei, dar în vocea lui simţi o undă de regret. Regret? Haide, Penny! Ce regret? Tipul e un monstru. Cum naiba reuşise să zămislească un copil atât de frumos şi… somnoros?

— Uită-te la ea, e frântă de oboseală, iar mâine bănuiesc că merge la şcoală.

— Nu chiar. Deocamdată nu se mai duce la şcoală, dar de obosită, sigur e obosită. În ultimele zile am dormit pe unde-am apucat şi ea nu se odihneşte bine în paturi străine.

— A sosit mobila?

— Nu, şi se pare că noaptea o vom petrece tot ca în camping, pe jos, în saci de dormit.

— Dar ea nu poate… o luă gura pe dinainte totuşi se opri la timp. Bietul copil, nu poate dormi pe jos, îşi spuse

Penny, iar eu am un dormitor liber, iar în camera mea un pat dublu. Dar, dacă fac invitaţia să rămână, cine ştie în ce încurcătură mă bag. Să opresc numai fetiţa, iar pe taică-său să-l gonesc acasă în sacul lui de dormit? Să-i las pe amândoi să plece şi să sper că nu se mai întorc? Ce să fac? Amândoi se uitau la ea: Abby, cu ochii ei albaştri larg deschişi, părea optimistă, dar el, cu acea grimasă în colţul gurii, care-i schimba fizionomia făcându-l să pară aproape… nu chiar urât. Apoi se întâmplă ceva care puse capac întregii situaţii: o ploaie care începu cu câteva picături şi care, în câteva clipe, se transformă într-o ploaie torenţială.

— N-o poţi scoate pe Abby prin ploaia asta ca s-o duci la culcare, zise oftând. Am un dormitor liber, aşa că puteţi rămâne aici peste noapte.

— Nu te deranjăm? o întrebă el politicos. Penny se întoarse cu faţa spre el. Doamne, ce sprâncene şi ce ochi negri avea! Parcă ar fi omul din Neanderthal! Şi ochii, ce-i mai strălucesc! Iar surâsul din colţul gurii… De ce naiba-mi zâmbeşte? se înfurie ea. Naiba să-l ia!

— Deloc, minţi ea. Vino, Abby, să-ţi fac baie. Fetiţa îi întinse mâna şi plecară amândouă, lăsându-l lângă chiuveta plină cu vase murdare.

După baie, Penny o îmbrăcă într-un tricou de-al ei în loc de cămaşă de noapte şi fetiţa se urcă în patul dublu.

— Îmi spui o poveste?

O altă piatră de încercare, se gândi Penny. Dar îi prindea bine, în eventualitatea că odată, cândva, va deveni mamă, nu-i aşa? Şi se apucă să improvizeze ceva despre „cei trei ursuleţi” până ce fetiţa adormi.

Şi acum, farfuriile! Dar, înainte să coboare în bucătărie îşi puse o cămaşă de noapte groasă şi închisă până la gât, apoi halatul. Bărbatul, care spăla ultimele ceşti şi fredona o melodie, se întoarse când o auzi intrând.

— Nu trebuia să faci asta! spuse Penny.

— Nici tu n-aveai obligaţia să ne dai de mâncare, replică el, cu acel rictus în colţul gurii.

— Nu-nţeleg de ce un avocat ar vrea să locuiască

într-un loc ca ăsta. Puteţi sta la un motel.

— N-a fost o întâmplare că ne-a luat foc casa. De-asta nici Abby nu mai merge deocamdată la şcoală. Trebuie să locuim undeva unde nimeni nu ne-aşteaptă. Înţelegi?

— Da, măcar atâta lucru înţeleg şi eu. De-asta mă aflu şi eu aici. Dar lui de ce îi era teamă să nu fie găsit? zice că e avocat, dar seamănă mai mult cu un… cu un gangster. Asta o fi? Atunci nu-i de mirare că l-a părăsit nevasta.

O dată clarificată situaţia, bărbatul o trase lângă el şi-i sărută buzele uşor, tandru, fierbinte şi, în clipa aceea, toată aroganţa şi stăpânirea ei de sine se duseră de apă, pe ţeava chiuvetei din bucătărie. Capitolul 2

Era sigură că în noaptea aceea nu va putea dormi. Dormitorul era prea mic pentru patul dublu şi un birou, ploaia continua să cadă în picături, răpăieli sau în rafale, iar starea ei sufletească era întotdeauna influenţată de vreme. Chiar am înnebunit? se întreba din când în când şi tot ea îşi răspundea că da, din moment ce îşi împărţea casa cu un bărbat pe care abia dacă-l cunoştea. Nici măcar n-ar fi băgat mâna în foc că e avocat. Arăta, mai degrabă, a gangster. Să-l fi angajat unchiul Henry ca să-i dea de urmă? Se înfioră, apoi încercă să-şi alunge din minte acest gând, dar nu reuşi. Era convinsă că unchiul Henry ar fi fost în stare de orice şi că dacă-l angajase tocmai pe el, îşi va duce treaba la bun sfârşit! Fundaţia Philip Harris deţinea patru zeci de milioane de dolari, administraţi de unchiul Henry, ceea ce nu era de ici, de colo, nu aşa?

Soarele răsărise de mult şi pescăruşii se roteau deja pe cer deasupra golfului. Penny se uită la ceasul deşteptător. Arăta ora şase, dar cine ştie de când stătuse? Mai mult decât jenată, îşi puse repede halatul şi papucii, spunându-şi că o gazdă trebuia să se trezească înaintea oaspeţilor ca să le pregătească micul dejun. Din dormitorul alăturat nu se auzea niciun zgomot, dar ezită să deschidă uşa. Numai Dumnezeu ştia ce putea găsi acolo. Şi nici nu vreau să ştiu, mormăi coborând scările.

— Nu vreau să ştiu! Ridicându-şi părul din ochii

cârpiţi de somn, intră în bucătărie. Nimeni! Dădu drumul la apă şi se clăti pe faţă, dar apa rece i se scurse şi pe gât şi, în jos, pe sâni, până pe burtă. Tremurând, puse la fiert apa pentru nes şi se duse la frigider. Atunci văzu şi biletul prins de uşă: „Trebuie să merg la lucru. Ai grijă de Abby. Cumpără-i câteva lucruri de îmbrăcat”. Sub magnetul care ţinea biletul era o hârtie de douăzeci de dolari. O luă de acolo şi se trânti pe un scaun. Auzi, să-i cumpăr haine de douăzeci de dolari! Păi, nu era de mirare că Abby umbla dezbrăcată. Tipul ăsta habar n-avea de preţuri. Cu puţin noroc, cu douăzeci de dolari poate-i găsea o pereche de pantofi. În Cape Cod preţurile creşteau vara, ca în oricare staţiune turistică… şi se menţineau şi după trecerea sezonului.

Ceainicul începu să fluiere. Puse banii sub cutia de zahăr şi se apucă să-şi prepare nesul, aplecată peste cana care aburea, ca o vrăjitoare lângă cazanul cu ierburi. Chiar arăt ca o vrăjitoare, remarcă, aruncând o privire în oglinjoara de deasupra chiuvetei. Părul ciufulit, halatul jerpelit, cămaşa de noapte care cunoscuse şi zile mai bune… Poate că e mai bine că a plecat. La lucru! Toate băncile deschideau la nouă şi ceasul arăta ora zece. Să fie asta ora potrivită pentru o ţeapă? Sau, poate, era specializat în răpiri ori în alte fărădelegi. Avocat? Pfui! Ce tupeu are să-şi lase copilul la mine ca să se ducă „la lucru”! Câtă aroganţă şi nesimţire…

Gândurile îi fură întrerupte de claxonul unui camion. Sărind de pe scaun îşi vărsă jumătate din ceaşca cu nes pe halat. O clipă mai târziu se auzi o bătaie puternică în uşa de la intrarea principală.

— Oh, Doamne, în ce hal arăt, bombăni. Ar fi fost cazul să urce să se schimbe, dar o nouă bătaie în uşă o făcu să renunţe.

— Vin acum! strigă, aranjându-şi halatul în timp ce se îndrepta spre uşă. Când o întredeschise zări un camion uriaş parcat în faţa casei, purtând pe o parte însemnele firmei „Fraţii Turner”. În faţa intrării se postaseră doi zdrahoni, cei mai solizi bărbaţi pe care-i văzuse vreodată.

Ăştia-s „Fraţii Turner”, îşi zise ea.

— Da?

— Mobila, mormăi unul din ei.

— Mă bucur, dar n-am nevoie de aşa ceva.

— E a vecinului. A lăsat biletul ăsta în uşă. Şi-i întinse o hârtie mototolită. „Sunaţi la doamna de alături”.

— Acum, că aţi sunat, puteţi pleca!

— Şi mobila unde-o lăsăm? Penny le studie feţele. Categoric, indivizii erau la fel de îndărătnici ca şi ea.

— Lăsaţi-o pe alee, le sugeră.

— Nu putem face aşa ceva. Haide, cucoană, nu durează mult şi mai avem de făcut patru livrări în dimineaţa asta. Timpul nostru costă bani.

Tocmai voia să le răspundă că şi al ei era la fel de preţios când îşi aminti brusc că nu era aşa. Cel puţin în momentul acela nu mai avea de lucru.

— Aşteptaţi să mă-mbrac, bombăni. Zece minute.

— N-avem timp, o informară fraţii Turner.

— Aiurea n-aveţi. Şi le trânti uşa în nas. Pe scări îşi pierdu un papuc şi aproape că alunecă pe spate. Neavând timp să aleagă cu ce i-ar fi plăcut să se-mbrace, înhăţă hanoracul galben de plastic şi pantofii negri cu tocul jos şi alergă pe scări înainte ca uşa să sară din balamale.

— Lăsaţi-mi uşa în pace, mârâi, luând-o pe aceea ce separa cele două case. Atunci o văzu pe Abby care stătea pe o treaptă de ciment.

— Am cheia, spuse fetiţa. Când au venit n-am ştiut ce să le zic. Părea atât de îngrijorată încât lui Penny îi trecură nervii imediat, şi luă fetiţa de mână şi cheia în cealaltă. Uşile din spate ale camionului se deschiseră şi, privind peste umăr, îi văzu pe cei doi Turner punând o canapea pe alee.

Timp de o oră stătu în faţa uşii dând indicaţii până ce ultima piesă fu adusă înăuntru.

— Eşti sigură că sunt puse unde trebuie? o întrebă Abby.

— Dacă nu-i place, tatăl tău să se ocupe singur de treaba asta, se răţoi Penny, dar se calmă repede.

Dimineaţa sunt mereu în toane proaste.

— Mă pot obişnui, răspunse fetiţa. Asta-i ultima piesă, cred.

— Semnaţi aici, zise unul dintre cei doi bărbaţi întinzându-i lui Penny un formular în mai multe exemplare.

— De ce?

— Trebuie să avem o semnătură.

— Altfel le luaţi înapoi?

— Hai, cucoană, semnează hârtiile!

— Bine, umflatule, dacă asta vrei, asta o să ai! Şi semnă citeţ în josul paginii „Eleonor Roosevelt”.

— E-n regulă, doamnă Roosevelt, mormăi el.

— Domnişoară, îl corectă Penny. În fond, dacă tot îşi bătuse joc de el, măcar să meargă până la capăt.

— Dacă o iau drept, pot ajunge în şoseaua principală?

— Sigur. Totul e să se poată menţine la suprafaţă camionul, fiindcă drumul se înfundă în mlaştină.

— Parcă am mai auzit undeva numele Eleonor Roosevelt, mormăi bărbatul îndepărtându-se.

— Haide, spuse Abby, trăgând-o de mână. Ai nevoie de o ceaşcă de cafea.

— Nu de una, de trei.

— Aoleu! Bei mai multă decât tata care e un mare cafegiu, domnişoară Roosevelt. Ce gogoaşă i-ai turnat ăluia!

— Asta şi voia s-audă, chicoti Penny. Şi nu-mi vorbi mie aşa, că sunt destul de bătrână ca să-ţi fiu mamă.

— Îhî. Nu-i aşa c-ar fi grozav?

Să nu mai scoţi o vorbă, se certă Penny în gând. Şi-aşa ai intrat într-o încurcătură de nu mai ştii pe unde să scoţi cămaşa. De ieri ştiai că fetiţa îşi caută o mamă… Ai înnebunit? Ultimul lucru pe care ţi-l doreşti acum e să devii mamă. Nu, nu despre asta-i vorba, se corectă ea. Nu asta-i problema… ci faptul că odată cu ea trebuie să-l adopţi şi pe taică-său, iar culmea prostiei e să te implici efectiv într-o relaţie cu bărbatul ăla urât!

Dar când te-a sărutat nu ţi s-a mai părut atât de urât, o mustră conştiinţa. Gura! bombăni Penny.

— Poftim? o întrebă Abby.

— Nimic, vorbeam cu mine. Hai în bucătărie să mâncăm ceva.

După o inspecţie rapidă în frigider, puse pe masă şi-i dădu fetiţei să mănânce ultimul ou, ultimele două feliuţe de şuncă, o felie de pâine prăjită şi un suc de portocale, iar ei îşi pregăti o porţie triplă de nes, cu o feliuţă de pâine prăjită. Abby hăpăi totul de parcă n-ar fi mâncat de o săptămână. Nu-i de mirare, din moment ce taică-său e plecat tot timpul de-acasă! Ăştia-s copiii care-şi trăiesc copilăria cu cheia atârnând de gât. Biata de ea!

— Acum, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să ne spălăm pe cap, zise după ce aruncă o privire în oglindă şi apoi la Abby. Amândouă!

Treaba asta îi ocupă timpul până la unu, apoi se aşează pe un scaun de bucătărie şi o luă pe fetiţă lângă ea să o pieptene.

— Întotdeauna ai purtat părul scurt?

— Nu, era lung dar a ars în incendiu. Mereu se certau pe chestia asta. Mama voia să port părul lung, tata zice că trebuie tuns.

— Se certau numai din cauza asta?

— Nu numai, se certau din orice. Cred că nu se puteau suferi.

— Nu vorbi aşa! se auzi dinspre uşă o voce groasă, dojenitoare. Mama ta a fost o victimă a războiului, iar eu ar fi trebuit să ştiu asta. N-o învinovăţi, ai înţeles, Abby?

Fetiţa alergă spre el şi i se aruncă în braţe. În mod automat, Penny se ridică şi-i umplu o cană cu nes. Bărbatul îi mulţumi din priviri şi-şi întoarse atenţia la fiica sa.

— Bine, tată, nu prea înţeleg eu, dar…

El o ridică pe genunchi privind-o cu dragoste.

— Ce-aţi făcut până acum? i se adresă lui Penny zâmbind.

— Nu cine ştie ce. A sosit mobila, am luat micul dejun, ne-am spălat pe cap şi tocmai voiam să plecăm la cumpărături.

— Unde, departe de-aici?

— Nu, de obicei merg până în Capetown Mall, la Heartland Food Warehouse.

— Nu şi astăzi. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze şi privirea i se înnegură.

— Dar trebuie să mănânc ceva, protestă ea, revoltată.

— Toţi trebuie să mâncăm, dar Abby nu poate merge. Nu sunt magazine mai mici pe-aici pe-aproape, de unde să iei ceva de mâncare până mâine?

— Sunt şi pot cumpăra de-acolo, dar vreau o explicaţie. Bărbatul se uită la ea, ezitând să-i răspundă. Penny deschise frigiderul şi scoase dinăuntru o căpăţână de ţelină, din care începu să radă cu zgomot.

— Vrei să spui că asta-i tot ce ai de mâncare?

— Atât, zise ea, fluturându-i pe sub nas bucata rămasă. Astăzi e ziua mea de aprovizionare la băcănie… pentru mine, dar dacă-mi dai o explicaţie plauzibilă, poate vă fac şi vouă cumpărăturile.

— Toate femeile or crea atâtea probleme? mormăi el.

— Probabil, atunci când au de-a face cu bărbaţi ca tine. Ei, ce zici?

— Unde e telefonul tău? o întrebă el, iar Penny ridică din umeri.

— Eu muncesc cu ziua şi pentru asta n-am nevoie de telefon. Şi nici nu-mi permit aşa ceva. Telefoanele sunt… încetează, tipul nu-i cretin. Chiar gândeşte. Ca acum, de exemplu!

— Da… telefoanele şi numele abonaţilor sunt trecute în cărţi de telefoane. Am dreptate?

— Nu chiar, replică ea sarcastic. Dacă plăteşti în plus poţi trece numărul la secret. Cu bani poţi face orice.

— Interesant ce spui, dar despre asta discutăm mai târziu. Acum, uite cum stau treburile în ce mă priveşte. Am fost detaşat aici temporar, la Biroul de Combatere a Drogurilor, şi persoane care se ocupă cu acest gen de trafic au decis să mă scoată din scenă, aşa că, au angajat ucigaşi să-mi dea foc la casă. S-a dat de urma lor, dar nu se ştie niciodată.

— Cum adică au angajat ucigaşi?

— Asasini plătiţi, îi explică el. Biroul a descoperit o reţea Columbian, aşa că traficanţii au angajat mercenari să mă vâneze.

— Şi? îl îndemnă Penny să continue, lăsându-se pe un scaun, uluită. Nu-mi vine să cred. Chiar aici, în Cape? Imposibil!

— Crede-mă. Afacerea cu droguri e foarte profitabilă, iar o crimă e floare la ureche dacă le stai în cale. Acum înţelegi de ce nu vreau ca Abby să se depărteze de casă?

— Da… înţeleg, deşi tot nu-mi vine să cred ce mi-ai spus. Ceea ce credea ea, dar nu voia să-i spună, era că nu ştia încă de care parte a acestei afaceri cu droguri se afla el. Atunci, dacă tot eşti aici, ia-o pe Abby şi mergeţi acasă, iar eu mă duc la cumpărături.

— Aaa… nu vreau… se bâzâi Abby.

— Tu să taci! se răsti el.

— Cu un copil nu se vorbeşte aşa, mai ales cu ea, se înfurie Penny.

— Şi, mă rog, de ce, mai ales cu ea? bombăni el.

— Pentru că Penny mă place, interveni fetiţa. Şi eu o plac. De-aia!

— Nici tu nu vorbi aşa cu tatăl tău, o certă Penny, uitând pentru o clipă de partea cui era. Frank Corey începu să râdă şi, după un moment de panică, izbucni şi Abby în râs.

— Nu-i nimic amuzant în asta, suspină Penny şi o lacrimă îi apăru în colţul ochiului. Dar, decât s-o vadă el şi să jubileze, ieşi din bucătărie, îşi luă geanta şi ieşi din casă trântind uşa cu putere.

La fel trânti şi portiera furgonetei când se urcă în ea, apoi porni motorul şi maşina demară în trombă, scrâşnind din roţi şi stârnind nori de praf.

Tot drumul până la supermarket şi în timp ce împingea căruciorul printre rândurile de rafturi avu în faţă o singură imagine: cea a lui Frank Corey. Ce individ ciudat! Ce era în realitate, demon sau erou? Avocat, sau Gangster? Urât, sau… adică nu chiar atât de urât? Poate din cauza

luminii, sau fiindcă fusese prea obosită, nu-l văzuse prea bine dar, oricum, frumos nu era. Atunci ce o tulbura la el?

Răscolind prin memorie găsi o explicaţie. În urmă cu vreo treisprezece ani, mătuşa Margaret venise să locuiască pentru scurtă vreme în casa bunicului şi o luase sub aripa sa protectoare pe fetiţa care îşi dădea toată silinţa să-i facă pe plac bătrânului, purtându-se ca un băiat. Luna aceea fusese o fetiţă în adevăratul sens al cuvântului: cu părul frumos pieptănat, îmbrăcată în rochiţă şi ascultând poveşti la culcare. „Comori ascunse” le spunea mătuşa Margaret. Atunci auzise pentru prima oară Frumoasa şi Bestia şi mătuşa îi explicase tâlcul poveştii, anume că frumuseţea nu înseamnă doar cum arăţi, aspectul fizic, ci ea se află şi în sufletul nostru, ca un filon de aur care trebuie scos la suprafaţă, că ea există pretutindeni, doar că trebuie s-o descoperi.

Gândul acesta o urmări tot drumul la întoarcere şi devenise atât de obsedant încât atunci când el ieşi s-o ajute să ducă înăuntru cumpărăturile, Penny era nerăbdătoare să afle singură dacă mătuşa avusese dreptate.

— Te frământă ceva, zise el. Era o constatare, nu o întrebare.

— Da.

— Povesteşte-mi şi dacă e ceva amuzant am să şi râd.

— S-ar putea să nu găseşti nimic comic în asta.

— Până n-aud n-am de unde să ştiu.

— Dar promiţi să nu te superi?

— Aha, e o glumă de genul acela?

— Mda, răspunse ea cu jumătate de gură.

— Bine, promit solemn că orice-ar fi nu mă supăr.

— Atunci, închide ochii. După ce îi închise Penny se apropie şi începu să-i studieze faţa cu atenţie.

— Mă mai ţii mult aşa? zise el deschizând un ochi.

— Ochii, închide ochii, şi el îi închise din nou, schiţând un zâmbet.

Acum i-aţi inima-n dinţi, îşi spuse Penny. Dacă nu-ncerci, n-ai cum să afli. Şi se mai apropie un pas. Lipindu-

se de el îi simţi pieptul puternic apăsându-i sfârcurile întărite. Da, vreau să aflu! Şi-i încolăci gâtul cu braţele, afundându-şi degetele în părul lui moale. Bărbatul stătea încremenit ca o statuie. Înălţându-se pe vârfuri, Penny îl trase în jos şi-l sărută uşor pe gură. Era pentru prima oară în viaţă când săruta ea prima un bărbat şi nu avea convingerea că va ieşi bine. Ba da, totul va ieşi perfect fiindcă el nu mirosea nici a fum stătut de ţigară, nici a bomboane de mentă, ci a proaspăt şi curat.

Dar tot ea rămăsese surprinsă când el o îmbrăţişă strângând-o la pieptul său puternic, apoi ea încercă să protesteze şi cu asta jocul părea că luase sfârşit. Îşi pierduse sângele rece şi acum chiar că nu mai ştia ce să facă. Noroc că el o scoase din încurcătură.

Nimic din ce citise în cărţi nu se compara cu senzaţiile pe care le încerca acum, semnale fierbinţi pornind din toţi centri erogeni care vreme de douăzeci de ani nu-şi îndepliniseră funcţiile, senzaţii care se înteţiră când Penny îi simţi palma plimbându-i-se pe spate, mângâind, alintând, dezmierdând, şi care încetară brusc când el se opri şi o îndepărtă uşor de el.

Penny rămase cu ochii plecaţi încercând să-şi ascundă emoţia dincolo de pleoapele închise şi asta dură şi după ce respiraţia ei îşi recăpătă ritmul normal. Dar genunchii îi tremurau atât de tare încât se agăţă de braţul lui ca să nu se clatine. Doar când îşi reveni complet îndrăzni să-şi înalţe ochii spre el şi ceea ce văzu era o privire care, în acelaşi timp, parcă exprima surprindere dar şi bucurie. Şi, pentru o fracţiune de secundă, putea să jure că figura lui căpătase o aură de… frumuseţe!

— Ce-ai vrut să dovedeşti cu asta? o întrebă el pe un ton cât se poate de calm.

Chiar aşa. Ce voise să dovedească? De ce o făcuse? Uitase complet de la ce începuse jocul acela.

— Nu-mi amintesc oricât aş încerca, zise ea oftând şi, schimbând repede vorba: Ţi-e foame?

Da, îi era.

Mâncară supă de roşii şi sandvişuri cu pâine prăjită

şi brânză, iar Abby declară că niciodată nu mâncase ceva mai bun.

În timp ce spăla vasele, Penny îl auzi întrebând-o brusc dacă are un binoclu.

— Eu? Binoclu? se miră ea, dar felul în care o întrebase o îngrijoră puţin. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu sunt sigur şi când nu sunt sigur întotdeauna trag concluzia că am putea avea necazuri.

— Ce fel de necazuri?

Cu harta pe care o ţinea în mână el făcu semn în direcţia golfului şi a dunelor de nisip de dincolo de şosea.

— E cineva acolo care pare foarte interesat de peisaj dar care, de fapt, ne urmăreşte prin binoclu.

— De unde ştii?

— Soarele se reflectă exact în lentilele binoclului, ceea ce mă face să cred că persoana nu prea are experienţă în acest gen de urmăriri. Luând-o de umăr o simţi cum tremură. Hei, n-o lua de bună. Poate nu ne urmăreşte pe noi, ci altceva. Te-aştepţi la vizite?

— Da, până la urmă trebuia să apară cineva.

— Nu intra în panică, o linişti el şi Penny îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— De şase luni aştept cu frica în sân să vină cineva după mine, dar tot am sperat că nu mă vor găsi până în ianuarie, zise suspinând. Şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Poate că nu e ceea ce crezi. Nu te-ngrijora şi nu-ţi mai chinui mintea cu asta, scumpa mea. Mă duc până acolo să văd despre ce e vorba şi să le fac o propunere pe care n-o pot refuza. Ai tu grijă de Abby?

Penny dădu din cap şi-l urmări cu privirea până ieşi pe uşă. Scumpa mea? Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu-i mai spusese cineva aşa. Poate că el nici nu-şi dăduse seama ce spune, sau, poate că „scumpo” era un cuvânt folosit frecvent, fără vreo semnificaţie anume. Oricum, ei îi făcuse plăcere. Iar ce-i spusese mai departe, că se va duce să le facă o propunere, da, pricepuse foarte bine, ca oricine care urmărea filme poliţiste sau citea ziarele. Oh, Doamne, în ce intrase!

Ştergându-şi lacrimile îşi adună tot curajul şi se duse în curticica din spatele casei să-i ţină companie fetiţei al cărui tată se urcă în furgonetă îndreptându-se spre autostradă. Capitolul 3

Bărbatul nu se întoarse decât noaptea târziu. Abby fusese atât de obosită iar casa de alături părea atât de pustie, încât Penny o dusese sus şi o culcase în patul dublu. Copilul adormise înainte să-i termine de citit povestea şi Penny coborâse scările pe vârfuri lăsând uşa dormitorului deschisă, în caz că fetiţa se trezea.

Afară se lăsase răcoarea. Luându-şi hanoracul şi şezlongul se duse în curticica din spatele casei. Curând auzi motorul furgonetei şi o bătaie în uşa din faţă, dar îi fu prea lene să se ridice. Câteva clipe mai târziu el apăru după colţul casei, surprins s-o găsească acolo, ghemuită în şezlong.

— Abby unde e? o întrebă el.

— Sus în dormitorul meu. A adormit deja. Nu ştiam când te-ntorci şi n-am vrut s-o las singură în casa pustie. Ţi-aş oferi un şezlong dar ăsta e singurul pe care-l am. Bei un nes?

— Da, zise el zâmbind, apoi pe un ton serios: Avem ceva de discutat şi o ceaşcă cu cafea e binevenită. Te-ajut să te ridici?

Penny îi întinse mâna şi el o săltă în picioare, apoi ea intră în bucătărie să pună apa la fiert. Urmând-o, el închise uşa şi o încuie.

— Sigur nu e nimic grav? zise ea, uşor neliniştită.

— Te referi la uşă? Acasă nu obişnuiam s-o încui, dar aici… e mai bine aşa.

Şi-şi trase un scaun să se aşeze. Penny pregătea nesul dar mintea îi lucra cu febrilitate. Nu ştia nici ea de ce, dar parcă figura lui era schimbată. îl frământa ceva? Se iviseră probleme? Chiar era adevărat că îi urmărea… adică o urmărea cineva prin binoclu? Şi dacă da, cine şi de ce? Mâna începu să-i tremure împrăştiind puţină cafea în jur. Îşi muşcă buza să se calmeze. Trebuia să rămână calmă, deşi îi venea foarte greu. Când termină de pregătit cafeaua

îi întinse una din căni şi se aşează în faţa lui la masă.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Ai lipsit mult, ceea ce înseamnă că ai găsit pe cineva sau ai aflat ceva.

— Şi una şi alta, dar lasă-mă să iau o gură să-ţi povestesc totul. După ce puse cana jos, continuă: Mai întâi, problemele noastre… ale mele şi ale lui Abby, se pare că s-au sfârşit. FBI-ul e pe urmele mercenarilor. Asta-i vestea cea bună. Şi mai luă o înghiţitură de cafea.

— În cazul ăsta, bănuiesc că intenţionezi să pleci, spuse ea, făcând eforturi să nu-i tremure vocea. De ce acum, când aflase că el îşi terminase treburile, deci nu mai avea de ce să rămână, simţea aceeaşi părere de rău ca atunci când apăruse în viaţa ei, stricându-i liniştea?

— Nu, am hotărât să mai rămânem o vreme. Lui Abby îi place aici.

— Drept să-ţi spun nu ştiu de ce, fiindcă n-o laşi să se depărteze deloc de casă. Trăieşte ca într-o închisoare.

— Ei, nu dramatiza. Ia spune, cine e Henry Francis?

— De ce… de ce te interesează? se bâlbâi ea.

— Îl cunoşti?

— Mmm… mda.

— Doar atât, da?

— Da, răspunse ea frământându-şi palmele ca să le oprească tremurul.

— Uite ce e, poate-ţi vine greu să crezi, dar într-adevăr vreau să te-ajut. Acum spune-mi cine e Henry Francis.

— E… e unchiul Henry. De fapt, un văr mai de departe al mamei. Unde-ai auzit numele ăsta? Dacă-mi numi zici mai repede cred că o să leşin. Şi se ridică de la masă speriată, dar şi nervoasă. Strângând din pumni aproape că se repezi la el, dar în ultima clipă îşi încrucişă braţele la piept.

— Ei, haide, nu face din ţânţar armăsar, zise el pe un ton uşor ironic. Veni lângă ea şi, înainte să-şi dea seama, Penny se trezi în braţele lui, cu obrazul lipit de haina lui.

Căldura, sentimentul de siguranţă şi de dependenţă faţă de el, toate la un loc îi risipiră temerile. Povesteşte-mi tot, şopti el atingându-i părul cu buzele.

Felul în care o îndemnase să vorbească o făcu să se relaxeze complet – prima oară după mai bine de un an – şi să-şi dezlege limba.

— Bunicul a făcut avere jucând la bursă. În afară de mine nu mai are alţi nepoţi. Tata a murit în război înainte să mă nasc, iar mama la naştere. Bunicul m-a luat la el şi m-a crescut dar, fiindcă ar fi vrut să fiu băiat, m-a tratat ca pe un băiat. Îmi spunea „micuţul meu Penn". Când am mai crescut nu s-a mai putut amăgi cu gândul ăsta, aşa că singura lui preocupare a fost aceea de a face bani. Când aveam cincisprezece ani, a murit. Atunci m-am simţit singură şi părăsită, dar când unchiul Henri a venit să locuiască cu mine îmi doream să fi rămas singură, însă banii…

— Ce-i cu banii?

— Bunicul nu ne-a lăsat bani, nici lui nici mie, ci Fundaţiei Philip Harris. Patruzeci de milioane de dolari ce trebuiau investiţi în acţiuni filantropice. Conform tratamentului bunicului, unchiul Henry, devenind tutorele meu, administrează banii fundaţiei până când voi împlini douăzeci şi unu de ani, după care ar trebui să preiau această funcţie.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

— Fiind tratată de bunicul ca pe un băiat, cred că am căpătat experienţă şi, trecând pe la birouri, am început să pun întrebări. Unchiul Henry mi-a interzis mi-a interzis să mă mai duc acolo, spunând că n-am stofă pentru afaceri şi că deja aranjase să plec la un colegiu unde eşti pregătit să devii bibliotecar. Poţi crede aşa ceva? Eu şi bibliotecar…

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— După absolvirea liceului am refuzat să mă înscriu la colegiu, ne-am certat, eu i-am cerut o slujbă la fundaţie şi, până la urmă, mi-a găsit una din sala computerelor.

— Îţi plac computerele?

— Da. La treisprezece ani eram deja hacker.

— Hacker? Adică intrai în memoria computerelor?

— Nu e nimic rău în asta. E perfect legal. Cei care nu vor să le intri în memoria computerelor pot apela la coduri sau la deconectarea liniei telefonice din computer. Ăsta-i doar un joc.

— Şi-ai forţat sistemul secret?

— Nu l-am forţat… am dedus codul de intrare. Dar m-au descoperit

— Şi?

— Într-o dimineaţă am plecat mai târziu la serviciu şi din hol l-am auzit pe unchiul Henry vorbind la telefonul din bibliotecă. Atunci când mi-a rostit numele, m-am oprit să ascult. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da, înţeleg. simţind în tonul lui o umbră de amuzament i se smulse din braţe şi alergă spre uşă.

— Hei, opreşte-te!

În prag se întoarse furioasă şi-i spuse peste umăr:

— Ironia este singurul lucru pe care mi-l doresc cel mai puţin în momentul ăsta. Vrei s-o iei pe Abby acasă? Şi, te rog, nu trânti uşa când pleci. Era satisfăcută de cum îi reuşise retragerea din scenă; din păcate, însă, nu destul de repede, fiindcă el o ajunse din urmă şi o întoarse cu faţa spre el.

— Am fost pe plajă la Sandy Neck cu doi prieteni şi ghici, peste cine am dat acolo?

— Habar n-am şi nici nu mai vreau să aflu, dar tu oricum îmi vei spune, nu? zise ea pe un ton rece.

— Aşa e.

— Atunci, spune şi să terminăm discuţia. Sunt obosită şi vreau să mă duc la culcare.

— Deci, cum spuneam, mi-am luat doi prieteni şi ne-am dus la Sandy Neck. Şi acolo, între dune, am dat peste un anume domn Patrick Muldoon. îl cunoşti pe acest domn?

— N-am auzit de el în viaţa mea. Gata, ai terminat? Şi încercă un căscat pe care nu reuşi să-l ducă până la capăt. Ăsta cine mai e?

— Domnul Muldoon este detectiv particular în

Boston… Cafeaua asta s-a răcit. Nu vrei să faci una proaspătă?

— Nu întoarce vorba, mârâi ea printre dinţi şi, aplecându-se peste masă, îl privi fix în ochi.

— Hmm. Ai ochi verzi. În lumină nu mi-am dat seama. Îmi plac ochii verzi.

— Zi-mi de Muldoon, se răsti ea. Haide!

— Acum cred că mi s-a făcut foame. Ai fost la cumpărături, nu? Ce-ai zice de o omletă sau ceva pregătit tot aşa, repede?

— Îţi dau eu ceva repede chiar în cap, se înfurie Penny. Nu mai faci o mişcare până nu-mi spui de Muldoon! Şi, sărind în picioare, luă tigaia de pe aragaz.

— Bine, bine, calmează-te şi pe urmă vorbim despre domnul Muldoon al tău.

— Nu e domnul Muldoon al meu! se răsti Penny.

— Atunci, al nostru, se corectă el. Un tânăr slăbuţ, cu binoclu şi cameră video. După ce am dus cu el puţină muncă de lămurire şi-a dat drumul la gură.

— Sunt sigură că i-ai făcut propunerea pe care n-o putea refuza.

— Exact! replică el luminându-se la faţă ca un profesor care, în sfârşit, primeşte răspunsul corect de la un elev cam prostănac. Se pare că a fost angajat de un anume domn Henry Francis să-i găsească nepoata fugită de-acasă, o anume domnişoară Penelope Bloom Harris. Mi-ai turnat gogoşi, nu-i aşa, domnişoară… Bloom? Penny se îmbujoră şi-şi plecă privirea. Domnul Muldoon a avut succes însă, din fericire, nu şi-a expediat raportul la Boston, aşa că domnul Henry Francis n-a aflat încă unde te afli.

— Nu mi-e frică de unchiul Henry ci de ce s-ar putea întâmpla dacă pune mâna pe mine, îşi zise Penny aşezându-se pe scaun abătută.

— Deci, continuă el, mi-ai povestit despre copilăria ta, despre bunic, despre banii lui, despre unchi şi cum ai spart codul fundaţiei şi ai descoperit ceva pe computer. Ce anume?

— Că niciun ban nu a sponsorizat vreo acţiune de caritate. Toţi au fost folosiţi în interese personale… de unchiul Henry, vărul Oscar şi neamurile lor. În ultimii trei ani niciun bănuţ n-a ajuns unde trebuia.

— Aha, despre asta-i vorba. Şi într-o zi ai plecat mai târziu la serviciu şi pe hol… unde anume?

— În casa bunicului. Eu acolo am locuit tot timpul. Unchiul Henry, vărul Oscar şi toţi ceilalţi s-au mutat acolo.

— Cine-i vărul Oscar?

— Un văr mai de departe cu care unchiul Henry voia să mă mărite, dar care mie nu-mi place deloc.

— Să revenim la povestea noastră. Erai pe hol şi l-ai auzit pe unchiul tău vorbind la telefon, rostindu-ţi numele şi te-ai oprit să asculţi. Ce-ai auzit?

— Fusese ziua mea… zise Penny, dar atât de încet încât el îşi trase scaunul mai aproape ca s-o audă. Tocmai împlinisem douăzeci de ani şi eram în culmea fericirii. Când mi-am auzit numele m-am oprit să ascult.

— Şi?

— Atât am prins din discuţie: … poate nu vom avea probleme cu verificări şi controale dacă Penelope nu va apuca să împlinească douăzeci şi unu de ani.

Penny îl auzi expirând printre dinţi şi-i întâlni privirea dură. În clipa aceea îşi spuse că da, era un bărbat pe atât de urât pe cât de periculoase îi erau gândurile. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu de frica ameninţării unchiului, ci de aceea ce de-abia descoperise la Frank Corey şi tocmai pierduse… blândeţea şi frumuseţea lui interioară. Cu dosul palmei îşi şterse ochii.

— Şi-atunci ai fugit?

— Da, atunci. Uneori mă gândesc că totul nu e decât un vis urât, dar pe urmă îmi aduc aminte că nu aveam decât douăzeci de ani şi că erau în joc patruzeci de milioane de dolari.

— Deci, te ascunzi de unchiul Henry până împlineşti douăzeci şi unu de ani. Când va fi asta?

— Pe douăzeci şi patru ianuarie, suspină ea. Mă gândeam că dacă reuşesc să evit până atunci accidentele

voi prelua conducerea fundaţiei şi voi pune lucrurile la punct.

— Şi ai impresia că dacă scapi până la douăzeci şi unu de ani, după aceea nu ţi se mai poate întâmpla nimic?

Penny simţi un gol în stomac.

— Nu… nu m-am gândit la asta, şopti.

— Gândeşte-te acum. Cine moşteneşte banii dacă mori înainte de ziua ta?

— Nu ştiu… nu m-am gândit.

— Bunicul tău n-a abordat niciodată subiectul ăsta?

— După câte ştiu eu, nu. Şi nici în testament nu e menţionat aşa ceva.

— Tu ţi-ai făcut un testament?

— De ce să-mi fac? Am numai…

— Dacă ai douăzeci de ani nu înseamnă că vei trăi o veşnicie, zise el pe un ton calm. Deci, nu ţi-ai făcut testamentul. Care este ruda ta cea mai apropiată?

— Păi… cred că unchiul Henry.

— Bineînţeles.

— Nu ştiu unde vrei s-ajungi. Nu-nţeleg absolut nimic.

— Atunci, permite-mi să-ţi dau câteva sfaturi juridice.

— Dacă costă ceva, nu-mi permit să te plătesc, replică ea.

— Nu te costă nimic. Sunt gratis, râse el. Fă-ţi testamentul şi asigură-te că unchiul Henry primeşte o copie. Şi nu-i ceda nimic.

— De ce nu m-oi fi gândit la asta până acum? Chiar eşti avocat? Credeam că avocaţii sunt şmecheri, nu şi inteligenţi.

— S-o iau drept un compliment sincer?

— Da, vorbesc serios. Nu mi-ai răspuns, totuşi, la întrebare.

El făcu un semn vag cu mâna de parcă întrebarea ei n-avea importanţă.

— Acum, spune-mi ce s-ar întâmpla dacă te măriţi.

— Nu se pune problema. O fată trebuie cerută în căsătorie şi până acum nu m-a cerut nimeni. Chiar nimeni.

— Înseamnă că erau orbi, dar nu de-asta te-am întrebat. În testamentul bunicului nu există nicio clauză referitoare la căsătorie? De obicei există şi aşa ceva.

— Habar n-am. S-a întâmplat atât de demult că nu-mi amintesc.

— Foarte rău. Dacă erai măritată, soţul şi copiii îl înlăturau automat de la moştenire.

— Foarte nostim. Îţi poţi închipui o căsuţă acoperită cu iederă şi o droaie de copii alergând în jurul meu? Slabe speranţe.

— Ţi-ar plăcea să fii măritată?

— Foarte mult, oftă ea. Cărei femei nu i-ar plăcea?

— Dar copii ţi-ar plăcea să ai?

— Normal. Întotdeauna am visat să am cel puţin trei, deşi n-am pic de experienţă în creşterea lor şi niciun model de părinte pe care să-l urmez. Bunicul s-a ocupat de educaţia mea doar până când nu s-a mai putut amăgi cu gândul că sunt băiat. După aceea nu l-am mai interesat… Sati… ce faci?

Frank Corey venise lângă ea şi o ridicase de pe scaun apoi, luând-o de umăr, o conduse afară în curtea din spate unde luna argintie îşi arunca razele la picioarele lor. Aici o întoarse cu faţa spre el şi o strânse în braţe, apoi se aplecă să o sărute, un gest scurt, dar tandru, făcut din inimă. Penny suspină fericită şi luând asta drept o invitaţie el o sărută din nou, la fel de uşor, apoi îi dădu drumul din braţe, totuşi Penny rămase lipită de el, tremurând, dar nu de frig.

— Te-ai hotărât ce faci cu Abby? O laşi aici peste noapte, sau o iei acasă?

— Tu cum preferi? zise el, băgându-şi mâinile în buzunare. Şi privind spre ocean începu să fredoneze o melodie. Penny nu-i putea vedea chipul dar îl simţea încordat. Se gândea la ceva anume? Regreta ceva? Sau, poate, îşi amintise ceva. Abby avea o mamă, frumoasă probabil, din moment ce dăduse naştere unei fetiţe atât de drăgălaşe. Dar ce-o interesau pe ea toate treburile astea? Chiar n-o interesau deloc. Atunci ce o deranja.

— Eu cred că ar trebui s-o lăsăm să doarmă unde e. N-are rost s-o trezim.

— Poftim?

Nici măcar nu era atent la ea! Uite de-asta n-o să mă mărit eu niciodată, îşi zise Penny îmbufnată. Degeaba m-am dat cu cel mai bun parfum, că nici măcar nu-mi dă atenţie.

— Spuneam că ar trebui s-o lăsăm să doarmă unde e. S-ar trezi dacă încercăm s-o mutăm.

— Da, ai dreptate.

Penny tuşi să-şi dragă vocea, apoi rămase tăcută lângă el. Mai era ceva de discutat? De clarificat? Da, sigur! Şi-l trase de mânecă să-l facă atent.

— Tipul ăla… Maldoon… detectivul… spuneai că nu i-a trimis raportul unchiului meu. Dar o va face cât de curând, nu?

— Nu cred. Se pare că l-am convins să renunţe la caz.

— Ziceai că nu e un tip solid. Sper că nu prin forţă.

— Nici nu l-am atins. Doar am discutat şi a căzut de acord cu mine şi cu şeriful.

— Cu şeriful? Acum chiar că nu mai înţelegea nimic.

— Întotdeauna îţi faci probleme pentru cei care te spionează?

— Ca o bună creştină, cred într-o anumită morală.

— Tot aşa gândeşti şi în privinţa unchiului Henry? Să-i întinzi şi celălalt obraz?

— Nu ştiu dacă aş merge până acolo, dar mă străduiesc să-mpac lucrurile cât mai bine, ceea ce nu înseamnă că întotdeauna urmez preceptele bisericii. Acum cred că ar trebui să merg şi eu la culcare. Mâine pot s-o iau pe Abby la cumpărături?

— Unde vrei tu. Am eliberat-o din „închisoare”, dar vom continua să locuim alături. Apreciez că te ocupi de ea în locul meu.

— Pentru Abby sunt dispusă să fac tot ce e mai bine.

— Am sesizat accentul pus pe cuvântul „Abby”, râse el.

— Şi cu ocazia asta, ai înţeles şi că un copil nu poate

fi îmbrăcat doar cu douăzeci de dolari. Abby are nevoie de o întreagă garderobă, iar asta, domnule Corey, te costă cam de zece ori mai mult.

— Am înţeles, spuse el, şi băgă mâna în buzunar de unde scoase portofelul din care extrase cincisprezece hârtii.

— De unde ştii că sunt toate de douăzeci de dolari?

— Fiindcă numai de-astea am. Tine.

— N-am buzunare.

— În cazul ăsta am să fac ceea ce-mi doream de multă vreme. Şi trăgând-o lângă el, îi desfăcu haina, apoi îi descheie nasturii la bluză şi-i îndesă banii într-una din cupele sutienului. Oho, nu prea e loc aici, zise el foarte serios. Eşti o adevărată femeie, Penny Harris. În primul moment Penny nu reacţionă în niciun fel, apoi îşi duse repede mâna la sân punându-şi palma peste a lui dar, în loc să i-o dea la o parte, cuprinsă de acea senzaţie ciudată, mai mult decât plăcută, i-o reţinu, dar nu mai mult de o clipă, fiindcă el şi-o retrase, îi încheie bluza şi-i trase fermoarul hanoracului până sus la gât. Apoi îşi puse mâinile pe umerii ei. Noapte bună, scumpo, îi şopti şi o sărută din nou uşor. Penny i se agăţă de gât, lipindu-se de el, dar bărbatul se îndepărtă, urându-i încă o dată noapte bună.

— Poate mă crezi prea îndrăzneaţă…

— Ştiu eu mai bine ce cred. Măcar de n-ai fi atât de bogată.

Penny aproape că nu auzi ultimele cuvinte pentru că el deja se îndepărtase, lăsând-o încremenită până ce uşa casei lui se închise şi în salon se aprinse lumina. De-abia atunci intră şi ea în casă şi urcă să facă un duş.

Ce-o fi vrut să spună cu asta? De ce m-a sărutat? Şi de de mi-a...? Nici măcar în intimitate nu putea rosti cuvintele acelea. Totuşi, rămase multă vreme să se studieze în oglinda înaltă prinsă de uşa băii, ridicându-şi sânii în palme. De ce? Nu găsea răspunsul. Apoi intră tiptil în dormitor să nu trezească fetiţa şi se strecură în pat. Urmă o noapte în care nu reuşi să adoarmă deloc. Şi cum să fi putut adormi când de fiecare dată când închidea ochii imaginea bărbatului îi apărea în faţă, privind-o cu neruşinare? Capitolul 4

Dimineaţa sosi mai repede decât se aştepta, printr-o explozie de lumină galben-roşiatică ce pătrunse prin cele două ferestre ale dormitorului. Patul de alături era gol. Căscă, se întinse, apoi coborî din pat, dar numai duşul rece o trezi de-a binelea. În ziua aceea avea de rezolvat o problemă. Oh, Doamne, întotdeauna existau probleme de rezolvat. Dar cea din ziua aceea era legată de Abby şi hainele ei caraghioase şi nu exista decât o singură soluţie şi anume că toate lucrurile trebuie rezolvate la timpul potrivit.

Aşa că îşi trase repede pe ea nişte jeanşi roşii, un tricou galben şi şosetele albastre şi coborî în bucătărie unde fetiţa mânca cu poftă dintr-un castron cu floricele de porumb.

— Mănâncă bine fiindcă astăzi mergem la cumpărături. Nu mai suport să te văd în zdrenţele astea.

— Vrei să spui că mergem să-mi cumperi haine? se entuziasmă fetiţa.

— Tatăl tău plăteşte, aşa că ne putem permite ce e mai scump.

— Şi bunica spune tot aşa, iar bunicul când o aude scoate nişte sunete de parcă l-ar durea ceva.

— Nu mai spune, zise Penny cu gândul în altă parte, în timp ce-şi pregătea cafeaua şi o gustare. Apoi îi veni ideea. Fetiţa aceea putea fi o adevărată mină de aur dacă voiai să obţii anumite informaţii. Totul e să ştii cum să pui întrebările! E vorba de părinţii tatălui tău? o întrebă pe un ton indiferent.

— Da, răspunse Abby cu gura plină.

— Ei unde locuiesc? Bănuiesc că pe-aici, pe-aproape.

— Stau tocmai în Northampton. Când tata a fost mutat aici, puteam să mă duc să stau la bunica, dar tocmai atunci s-a-mbolnăvit de gripă. Unchiul George lucrează în Springfield, unchiul Harry a trebuit să plece în Europa, mătuşa Ethel e la colegiu şi Marion la spital. Unchiul Harry şi mătuşa Marion mai au un bebeluş, ştiai? Tot fată, dar bunica voia un băiat!

Oho, ce familie numeroasă! Atunci, ei ce naiba căutau în locul ăla uitat de lume? Parcă el pomenise ceva de nişte droguri, da, o afacere cu droguri. Ce zăpăcită sunt! Nu-mi mai amintesc nimic din ce mi-a spus. Când începe să vorbească, cad parcă în transă.

— Nu, nu ştiam. Oul din tigaie se prăjise şi Penny se grăbi să stingă aragazul. Un ou, două felii de pâine prăjită, un pahar de suc de portocale şi trei cafele – nu toate o dată – erau pentru ea un mic dejun obişnuit.

— Îmi place cum găteşti, o lăudă Abby.

— Nu prea mă pricep decât la pregătit ouă şi cafea… adică nes. Tu ştii să găteşti?

— Încă nu, dar mă-nvaţă bunica. Ei, uite-l pe tata.

Frank Corey intră pe uşă ca la el acasă şi după ce o sărută pe Abby, iar pe Penny o bătu uşor pe fund, se aşeză la masă exact pe scaunul ei.

— Mulţumesc, deşi la micul dejun prefer trei ouă nu unul, şi vreo două feliuţe de costiţă să meargă mai bine… dar pâinea prăjită e bună, zise el în timp ce-i devora oul.

— Mă bucur că-ţi place dar, în caz că te interesează, te anunţ că acela era micul meu dejun.

— Care acum nu mai e, o căină Abby.

— Scuză-mă, am făcut o gafă? întrebă el.

Să se repeadă la el şi să-i dea un pumn în ochi, sau să-l pedepsească şi mai rău… sărutându-l? Oricum, nu avea curajul s-o facă la lumina zilei, mai ales, de faţă cu Abby. În plus, deja apucase să spargă în tigaie două ouă alături de feliile de şuncă afumată, în loc de costiţa care se terminase. Când totul fu gata i le răsturnă pe o farfurie şi i

le puse în faţă.

— Abby, dacă ai terminat de mâncat dă fuga sus şi fă un duş. După aceea plecăm la cumpărături. Poţi să te speli singură?

— Sigur. Şi fetiţa o zbughi din bucătărie.

— Mă duc să mă schimb şi eu fiindcă după aceea vreau să trecem pe la şcoală s-o înscriu, zise Penny mai mult pentru sine şi ieşi după Abby.

Când coborâră el deja plecase lăsând, ca de obicei, un bilet: „Mă-ntorc pe la patru şi jumătate. Distracţie plăcută”. Bineînţeles că o să ne distrăm de minune cheltuindu-ţi banii, se gândi Penny apoi îi spuse fetiţei să se aşeze pe un scaun. Bunica ţi-a cumpărat hainele astea de pe tine?

— Oh, nu! Toate hainele mele au ars în incendiu şi doamna Crimmons, menajera noastră, mi-a adus rochiţa asta înainte să plecăm.

Vezi dacă judeci lucrurile fără să cunoşti adevărul? L-ai acuzat degeaba!

— Şi cam ce fel de haine ţi-ar plăcea?

— Vrei să spui că pot să mi le aleg singură?

— Din moment ce tu le porţi, e normal să ţi le alegi singură. Ai vreo preferinţă?

— Dar tata ce-o să zică?

— A spus, cumva, că vine cu noi?

— Nu. Nici nu-i place să meargă la cumpărături.

— Atunci, n-are ce să zică, nu? Hai, spune ce-ţi place să porţi.

— Jeanşi şi adidaşi, veni imediat răspunsul. Tata ar vrea să port numai rochiţe, dar eu cred că aşa e frumos să te-mbraci doar duminica şi de sărbători, nu tot anul. Tu ce zici? întrebarea o pusese cu un uşor tremur în voce… cerându-i, parcă, o confirmare.

— Nu, nu e nevoie să te-mbraci tot timpul în rochiţă. Sunt de aceeaşi părere cu tine, aşa că vom merge la Sears & Roebuck.

La bifurcaţie Penny îi făcu semn spre şoseaua ce ducea la Bamstable.

— Când ne-ntoarcem o luăm pe-acolo. Şcoala ta e chiar în centrul oraşului.

— Ce şcoală? Nu vreau să merg la şcoala de-aici. Credeam că plecăm la Northampton. Acolo am o grămadă de prietene şi… Urmară o mie de motive pentru care n-ar fi trebuit să fie „încarcerată” la şcoala primară din Bumstable.

— De ce vorbeşti aşa, doar nu e o închisoare? o contrazise Penny, abia abţinându-se să nu izbucnească în râs.

— Eh, ce ştii tu, mormăi fetiţa. Înainte să ne ia casa foc mergeam la şcoala din Falmouth şi aveam o învăţătoare care semăna cu zgripţuroaica din Vrăjitorul din Oz. Nu vreau să merg la şcoală în Bamstable şi nu mă poţi obliga.

— Şi eu cred că nu, oftă Penny. Doar mama şi tatăl tău te pot forţa să mergi acolo.

Tocmai intra în parcarea din faţa magazinului şi nu fu atentă la ce mormăi Abby.

— N-am auzit ce-ai spus.

— Ziceam că aş merge la şcoala aia nesuferită numai dacă ai fi mama mea.

— Asta nu o poate hotărî decât tatăl tău, bunica ta şi…

— Nu-mi pasă, suspină fetiţa. Vreau ca tu să fii mama mea.

Oh, Doamne, de data asta chiar că ai încurcat-o! se gândi

Penny.

— Nu ştiu ce să zic… dacă n-am avut o mamă de la care să învăţ nu mă pricep la crescut copii, n-am sentimente materne… nu cred că aş fi o mamă bună. Abby, crede-mă că nu ştiu.

— Nici măcar un pic nu mă iubeşti?

— Te iubesc foarte mult.

— Păi, asta contează! Ştiu de la bunica. Nu contează decât dragostea.

Pusă la colţ de acest argument zdrobitor, Penny se foi pe scaun încurcată. I-ar fi fost uşor să-i spună: da, voi fi

mama ta, însă lucrurile erau mult mai complicate. Cum putea să-i explice micuţei ce părere avea despre tatăl ei, mai cu seamă că nici măcar ea nu ştia? Ca să scape din încurcătură adoptă poziţia laşului.

— Asta trebuie s-o discuţi cu tatăl tău.

În primele cinci minute incursiunea prin magazinul Sears semănă cu o procesiune funerară, dar după ce-i trecu supărarea, fetiţa se apucă să-şi aleagă haine, emoţionată şi în culmea fericirii. Până la urmă toate trebuiră probate, apoi împăturite şi împachetate în pungi, şi când Penny hotărî să pună piciorul în prag, banii lui Frank se evaporaseră deja.

Cu pachetele în braţe, dar şi din cauza soarelui orbitor, când ieşiră din magazin Penny nu-l observă pe bărbatul care tocmai îi tăia calea, decât atunci când se izbi de el şi căzu într-un genunchi.

— Tată, tată, ce faci aici?

— Vă căutam. Şi, prinzând-o pe Penny de braţ o ridică în picioare. Pachetele se împrăştiaseră pe jos şi tocmai atunci un şofer de taxi începu să claxoneze cu insistenţă încercând să treacă. Zgârietura de la genunchi o ustura dar nu-i dădu atenţie, în schimb îi aruncă lui Frank o privire de parcă el ar fi fost vinovat. Şoferul de taxi continua să claxoneze. Alt nesimţit, se gândi Penny şi, cum ăsta era unul din lucrurile pe care nu le suporta la un bărbat, se îndreptă din umeri, se apropie de taxi şi-şi băgă capul pe geamul deschis al portierei.

— Maică-ta nu ţi-a spus niciodată că n-ai voie să te joci cu claxonul în stradă? îl întrebă calm pe grăsanul de la volan. Sau, poate, ai chef să-ţi dau un pumn în nas.

— Tu şi cu mai cine? i-o întoarse el ofensat.

— Eu şi cu mine! urlă ea. Dar dacă eu nu mă descurc, fiica mea îmi poate da o mână de ajutor. Taximetristul întoarse capul şi prin celălalt geam îi văzu pe Abby şi pe bărbatul vânjos de lângă ea.

— Scuză-mă, cucoană, dar credeam că ai observat că vreau să trec, i se adresă lui Penny pe un tom mult mai conciliant.

— Am observat şi de-aia speram să ne certăm pe tema asta. Până acum nu mi-am folosit cunoştinţele căpătate la lecţiile de karate.

— Şi m-ai găsit tocmai pe mine, nu? Eu chiar nu vreau să-nvăţ aşa ceva… mai ales de la tine, aşa că potoleşte-te.

Penny îl lăsă în pace şi urcă pe trotuar. Abby deja adunase de jos o parte din pachete şi Frank se aplecă s-o ajute să strângă restul. Între timp, teximetristul apăsă pe acceleraţie şi dispăru într-un nor de praf.

— Se grăbea într-adevăr, comentă Frank uitându-se după maşină. Ce i-ai zis?

— Cine, eu? I-am făcut o propunere pe care n-a putut-o refuza! replică Penny.

— Acum te simţi mai uşurată?

— Incomparabil! Şi, pentru o clipă îi trecu prin minte să se agaţe de gâtul lui şi să-l sărute, deşi în acel moment nici nu îndrăznea să-l privească. Aşa că se îndreptă spre furgonetă urmată de cei doi.

De obicei îi lua mai bine de un minut să descuie uşa din spate şi, în timp ce se chinuia să găsească locul cheii în broască, Frank şi Abby se antrenară într-o discuţie pe n-o putea auzi de la distanţa aceea. În cele din urmă el se apropie, îi luă cheia din mână şi dintr-o singură mişcare descuie uşa, apoi o ajută să bage pachetele înăuntru.

— Întreab-o, tată, insistă Abby.

— Nu acum, nu e momentul potrivit.

— De ce-ai venit până aici? îl întrebă Penny.

— Mi-am amintit ceva despre şcoală şi ştiind-o pe Abby cât e de reticentă, mi-am zis să-ţi dau o mână de ajutor.

— Lucrezi pe-aproape?

— Am un birou în clădirea tribunalului, dar majoritatea timpului îl petrec pe teren.

— Eu credeam că intenţionezi să te stabileşti la Navigation Lane, spuse ea cu vocea uşor tremurată. Dacă eşti plecat mai tot timpul e greu s-o convingi să meargă la şcoală aici.

— Nu-mi va fi greu şi, oricum, pentru o vreme rămânem să locuim în Navigation Lane. Acum unde vreţi să mai mergeţi?

— Mă gândeam să intrăm în supermarketul de alături care are şi autoservire, apoi să facem un drum până la şcoală.

— Ce vrei să cumperi de-aici? o întrebă Abby când intrară în autoservire.

— Nişte costiţă.

— Şi ţie-ţi place costiţa? Lui tata îi place foarte mult.

— Mie nu-mi place deloc. Şi întoarse capul făcând o mutră dezgustată în timp ce se scotocea de bani în geantă şi prin buzunare.

— Nu mai cumpărăm costiţă? o întrebă Abby văzând-o că face stânga-mprejur şi se îndreaptă spre furgonetă.

— Nu mai avem bani. N-au mai rămas decât optzeci şi cinci de cenţi.

— Mai am eu un dolar.

— Tot n-ajung. Va trebui să mai aşteptăm până scot nişte bani din bancă. Dar asta însemna să meargă până în Sandwich, ca să facă rost de bani lichizi.

În timp ce conducea pe autostradă, arunca din când în când câte o privire în oglinda retrovizoare spre Mercedesul negru, prăfuit, din spate. Erau avocaţii atât de bine plătiţi încât să-şi permită asemenea maşini? Dar ce-i păsa ei cum îşi câştiga el banii?

Era atât de absorbită de aceste gânduri încât nu observă singurul indicator care îndruma spre şcoala primară din Bamstable, o cutie poştală ascunsă printre tufe şi copaci. Cu traficul aglomerat nici nu se punea problema să oprească şi să întoarcă maşina, aşa că îşi continuă drumul până la staţia de benzină şi acolo intră pe refugiu. Mercedesul opri în spate.

— Te-ai rătăcit?

— Nu, dar am depăşit şoseaua care duce la şcoală. Cunoşti oraşul?

— Destul de bine. Am lucrat câtva timp şi aici, dar sediul central îl aveam în Falmouth…

— Tată, îl întrerupse Abby, spuneai că e prea bogată pentru noi, dar să ştii că nu e. Am intrat să cumpărăm costiţă, deşi ei nu-i place, dar nu mai are în buzunar decât optzeci şi cinci de cenţi. De ce zici că e bogată? Păi, uite, eu am un dolar… tu câţi ai?

— Vorbim mai târziu despre asta. Ziceai că voia să cumpere costiţă deşi nu-i place?

— Îhî, ce caraghios, nu?

— Nu, scumpo, nu e… adică da, e foarte caraghios. Acum să ne grăbim spre şcoală, înainte să uiţi tot ce-ai învăţat.

Clădirea şcolii era o construcţie aproape nouă, dar cu parter, avea ferestre înalte, coridoare luminoase şi o secretară foarte amabilă.

— Avem toate actele aici, îi spuse Frank femeii între două vârste, întinzându-i un plic. Ultima dată a fost înscrisă la şcoala din Falmouth.

— Mai avem locuri în clasa domnişoarei Metcalfe, dar orele au început deja. Două, trei zile până stabilim traseul autobuzului o poate aduce soţia cu maşina?

Abby începu să chicotească, Penny se îmbujoră, iar Frank îşi drese vocea.

— Da, sigur. Să-nţeleg că autobuzul va veni până în Navigation Lane s-o ia din şosea?

— Exact. Apoi, secretara îi întinse lui Penny o foaie de hârtie cu numele profesorilor şi numărul clasei şi îi conduse afară din birou. E o plăcere când vezi că ambii părinţi se ocupă atât de mult de copil încât vin împreună să-l înscrie la şcoală. Aveţi o fetiţă tare drăguţă. Ne vedem mâine dimineaţă, doamnă Corey.

În timp ce se îndreptau spre maşini, Abby se abţinu să comenteze, iar Penny nu se hotărâse dacă să râdă sau să plângă, uitându-se la Frank care mergea în faţa ei cu o mutră încruntată. În cele din urmă Abby izbucni:

— Nu-i aşa, tată, că tot ce-am auzit e adevărat?

— Mai taci din gură, fetiţo, şi nu te mai da în spectacol!

— Nu trebuie să cred decât ce-mi spun părinţii mei,

nu-i aşa, tată?

— Domnişoară Harris, vrei s-o duci acasă pe obrăznicătura asta mică? Eu mă-ntorc la lucru.

— Făcând eforturi să rămână serioasă, Penny îi aruncă un „da, domnule”, făcându-i o plecăciune scurtă, dar el n-o luă în seamă. Urcându-se la volan porni motorul şi ieşi din parcare.

De-abia pe la jumătatea drumului spre casă lui Penny situaţia nu i se mai păru deloc amuzată. Cum adică, doamna Corey? Doar n-o să se mărite cu acel… cu acela! Categoric, nu. Ce-ar fi zis bunicul? i-ar fi spus să se mărite cu el, asta ar fi făcut. Cei doi semănau foarte mult… numai că acesta îşi iubea fetiţa, cuvânt pe care bunicul nu l-ar fi admis niciodată.

Frank Corey se întoarse acasă pe la şapte seara, mult după ce ele mâncaseră şi strânseseră masa. Intră fără să bată la uşă, răspunse manifestărilor de dragoste ale fiicei sale, dar nu dădu nicio atenţie privirilor ostile pe care i le arunca Penny.

— Nu avem nimic la cină? zise el aşezându-se la masa goală.

— Nu conduc o pensiune, şi nu-mi amintesc să fi promis cuiva găzduire permanentă, se răsti ea. Nu crezi că e vremea să-ncerci să te gospodăreşti singur?

Frank o privi perplex.

— Ce greşeală din partea mea să cred că locuitorii din Cape Cod sunt ospitalieri.

— Or fi, dar eu nu m-am născut aici. Eu sunt din Boston şi suntem recunoscuţi pentru lipsa de ospitalitate şi încălcarea regulilor de circulaţie.

— Nu cred. Am cunoscut mulţi bostonieni, toţi foarte primitori. De-asta ce zici?

— Zic că ţi-ai putea pregăti singur de mâncare, la tine acasă, domnule Corey.

— O auzi, Abby? Chiar e convinsă de ce spune. Şi ridicându-se de la masă se duse lângă fetiţă. Nu avem nimic de mâncare acasă şi nici paturile nu sunt montate. Cu mine oi avea ce oi avea, dar pe Abigail n-o s-o trimiţi în

frig.

Penny scutură din cap încercând să-şi pună ordine în gânduri. Bărbatul acela nu era întreg la minte şi o zăpăcea şi pe ea.

— Abby e întotdeauna binevenită în casa mea.

— Atunci, eu sunt cel nesuferit, da?

Cuvintele îi veniră pe buze, dar nu le putea rosti. Da, pe el voia să-l alunge. Da, tu nu eşti binevenit în casa mea, nesimţitule… urâtule… drăguţele. Mda, asta e problema, nu ştiu ce simt pentru el. Când e în preajma mea îmi pierd capul… nu mai ştiu ce vreau de fapt!

— Ce-ar fi să mergem afară şi să discutăm în linişte?

Să ies cu tine afară, când luna străluceşte feeric şi cerul e împânzit de stele? Mă crezi vreo proastă! îi şopti o voce lăuntrică. Şi, altă voce, o îmboldi să spună cu glas tare:

— Abby, du-te să faci baie până discut eu cu tatăl tău, apoi probează pijamalele pe care le-am cumpărat.

— Da, ce grozav… mămico. Şi repezindu-se la Penny îi sări în braţe şi-i încolăci gâtul cu mâinile.

— Nu sunt mămica ta, îi şopti Penny la ureche, dar Abby chicoti şi o zbughi în sus pe scări.

— Haide, o îndemnă el să iasă, ţinând uşa deschisă. Penny îşi puse hanoracul galben, trăgându-i fermoarul până la gât, apoi ieşi în curte.

Stă prea aproape de tine, o avertizară toate beculeţele aprinse în minte. Se trase câţiva paşi de lângă el, dar Frank o prinse de braţ şi o trase în spatele casei, spre platoul format din aluviuni şi smocuri de iarbă. Dinspre ocean bătea un vânt rece şi Penny se zgribuli de frig. El îi înconjură umerii cu braţul şi ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Să ne oprim aici, spuse el.

— Despre ce voiai să discutăm? îl întrebă cu voce tremurată.

— Despre asta. Şi, întorcând-o cu faţa spre el, se aplecă puţin şi o sărută uşor pe buze, apoi, în loc să-i dea drumul, sărutul deveni mai insistent.

Se întâmplă ceva pentru care ea nu era pregătită deşi aştepta de mult acel moment. Gemând de plăcere îşi desfăcu buzele lăsându-se purtată de valul pasiunii apoi, agăţându-se de el, nu-şi mai putu stăpâni reacţiile la mişcările palmelor lui care i se plimbau pe spate, pe şolduri şi pe coapse, mişcări tandre de care nu voia să scape, dar cărora el le puse capăt, cu un oarecare regret, sărutându-i uşor lobul urechii, apoi îndepărtând-o de el. Penny deschise ochii încercând să citească ceva pe chipul lui, dar acesta era lipsit de expresie. Încercă să se lipească din nou de el, dar fu respinsă şi ţinută la distanţă.

Ce idioată eşti, Penelope Harris! Ce te-aştepţi să existe între două fiinţe de sex opus? Dragoste? Proasto! Şi-acum, că ai revenit cu picioarele pe pământ, şi memoria încă nu te-a părăsit, lasă lucrurile aşa cum sunt şi vezi-ţi de treaba ta.

— Ce crezi despre toate astea? o întrebă el în şoaptă.

— Cine, eu? Mai bine vorbim despre ce-ai vrea să mănânci la cină. Capitolul 5

Şi ea era surprinsă cât de uşor se adapta unei rutine complet diferite de ceea ce-şi imaginase că va fi viaţa ei. Timp de o săptămână o duse pe Abby la şcoală la opt şi jumătate, tot ea aducând-o acasă la trei după-amiaza, apoi, când începu să vină autobuzul, o conducea până în şosea. În privinţa lui Frank, îi era greu să se pronunţe. El susţinea în continuare că îşi terminase treburile în Cape Cod, totuşi dimineaţa îşi făcea apariţia la micul dejun, apoi pleca cu Mercedesul, fără să spună unde se duce sau când se-ntoarce.

Cât despre mine, parcă aş fi măritată cu el, îşi tot zicea Penny. Fiica lui locuieşte aici, ca şi el, la drept vorbind, exceptând seara, când merge să doarmă la el acasă. Tot el plătea mâncarea, hainele pentru Abby, facturile curente, absolut totul. Chiar îi oferise lui Penny un salariu pe care ea, bineînţeles, îl refuzase, pentru ca apoi să-i pară rău: „Uite în ce hal arăt, toată ziua spăl vase, fac curăţenie, alerg la cumpărături… Ar fi trebuit să-i cer să mă plătească cu douăzeci şi cinci de dolari pe oră”.

Şi n-o mai invitase la plimbări sub clar de lună ca aceea care se încheiase cu „sărutul morţii”, cum îi zicea ea, fiindcă atunci muriseră toate planurile ei de viitor. Dar asta nu va afla niciodată, mormăi în timp ce termina de spălat ultimele farfurii. De ce-o fi rămas, din moment ce şi-a terminat treburile aici, şi pe unde colindă toată ziua? Dar ce-mi pasă mie!

Cel mai greu, însă, era să ducă muncă de lămurire cu Abby, care acum nu-i mai spunea decât mamă. Totuşi, la sfârşitul săptămânii ajunseră la un compromis: începuse să i se adreseze cu „mătuşă Penny” şi, deşi asta o făcea să se simtă mai bătrână, era mult mai acceptabil.

Două ore mai târziu, mulţumită de cum îşi pusese casa la punct, se hotărî să-i facă şi lui puţină curăţenie. De mult o bătea gândul să facă asta, dar nu îndrăznise, deşi el îi dăduse cheia casei, „în caz de incendiu”. Aşa că îşi luă ustensilele şi intră în casa împărţită exact ca a ei, şi… stupoare. Salonul şi bucătăria era plină cu lăzi şi cutii, exact aşa cum le lăsaseră oamenii care căraseră mobila. De ce naiba n-o fi despachetat nimic? se întrebă nedumerită. Ce casă o mai fi şi asta? Singurul obiect de mobilier ce fusese montat era patul din dormitorul de la etaj, dar peste saltea nu era pus vreun aşternut sau măcar o pătură, ci doar un sac de dormit. Se mutase de o lună şi trăia ca un ţigan. Nici măcar nu catadicsise să despacheteze ce cumpărase pentru noul său „cămin”. Cum de putea locui într-o asemenea dezordine şi de ce mai cheltuise o grămadă de bani când, oricând, se putea urca în maşină şi pe-aici ţi-e drumul? Aşa că făcu stânga-mprejur şi lăsă totul cum era.

Era hotărâtă să aibă o discuţie serioasă cu el, dar când îşi făcu apariţia pe alee la volanul unui jeep, uită tot ce-şi propusese să-i reproşeze.

— Ţi-ai luat maşină nouă? abia îngăimă.

— Nu e chiar nouă, replică el, ursuz. Penny îl văzu încruntat când coborî din maşină şi se dădu câţiva paşi înapoi. Nu fugi, că nu te mănânc.

— Deci ai mâncat de prânz!

El clătină din cap exasperat.

— Cum poate o fată atât de drăguţă şi inteligentă să debiteze o asemenea prostie?

— Simplu, spuse ea, abia stăpânindu-şi tremurul din voce. Am exersat mult şi vru să intre în casă, dar el îşi propti palmele pe uşă, de o parte şi de alta a capului ei. Să ştii că nu rezolvi nimic dacă mă loveşti.

— Să te lovesc? râse el. Nu sunt decât cu vreo doi centimetri mai înalt decât tine şi n-am studiat karate. Eu mă simt tot timpul ameninţat.

— Aşa şi trebuie, mormăi ea. Şi, ai grijă, când îmi propun ceva mă ţin de cuvânt. Acum de ce nu-mi dai drumul să plec?

El îşi privi mâinile, parcă surprins să vadă că îi bloca drumul.

— Habar n-am. Tu ştii?

— Nici eu nu ştiu. Şi, încolăcindu-i gâtul cu braţele, îi trase capul în jos exact cei doi centimetri. Buzele lui erau moi şi ispititoare când le-atinseră pe ale ei dar, ca şi prima dată, lipsa de experienţă şi faptul că tot ea făcuse primul pas, o opri neştiind ce să facă.

— Uite aşa, îi şopti el la ureche. Şi-şi trecu buzele peste lobul urechii ei şi puţin mai jos, pe gânt, apoi spre gura întredeschisă. O clipă, Penny încercă să se opună dar gestul se dovedi inutil. E greu să respingi un bărbat, mai ales când continui să te ţii agăţată de gâtul lui. Toată voinţa de a-i rezista cedă, dispăru în faţa senzaţiilor erotice de nestăvilit, când el îşi strecură mâna sub hanorac şi-i cuprinse sânul în căuşul palmei.

— Nu, murmură ea, cu respiraţia întretăiată.

— Ce nu? şopti el în timp ce-i desfăcea nasturii bluzei.

— Nu, repetă Penny, pe un ton ceva mai hotărât.

— Nu? zise el privind-o direct în ochi.

— Nu, răspunse ea, cu toată convingerea.

— Fetele cuminţi nu fac aşa ceva?

— Exact.

— Ai dreptate, încuviinţă el, apoi se dădu un pas

înapoi. Dar ce fac ele?

— Nu ştiu, în orice caz nu asta. M-ai înghesuit aici cu gândul să mă seduci?

— Dacă voiam o făceam până acum, replică el cu un zâmbet în colţul gurii.

— Asta ai şi făcut până acum, ca să nu-ţi pierzi îndemânarea, spuse ea, ofuscată.

— Nu neg că am o oarecare reputaţie printre femei sau, cel puţin, aşa susţin ele, dar tu eşti intangibilă şi ceea ce te protejează este tocmai lipsa de experienţă, nu-i aşa?

— Probabil, în schimb, bărbaţii se gândesc la sex de dimineaţă până seara. Numai asta aveţi în minte!

— Nu-i adevărat, ripostă el, îndreptându-se spre maşină. Urcă, vreau să-ţi arăt ceva.

— De ce nu-mi arăţi aici? zise ea nervoasă.

— Fiindcă din nou te urmăreşte cineva, o lămuri el scurt, apoi începu să-şi frământe buzele, semn că să se gândea intens la ceva şi că nu-i va spune nimic până la momentul potrivit.

— Tot de pe plajă?

— Nu, de data asta aşteaptă la intersecţia de pe autostradă.

— Şi nu ţi se pare o greşeală să trecem chiar pe-acolo?

— La asta se şi aşteaptă, să ne vadă plecaţi ca să vină aici şi să scotocească prin casă.

— Dar nu poate face aşa ceva! strigă Penny indignată, acoperind zgomotul motorului. Asta înseamnă încălcarea proprietăţii. Gândul că un străin îi umbla prin lucruri, băgându-şi nasul în viaţa ei, nu-i dădea pace. Ne-ntoarcem în urma lui şi-l luăm la bătaie! propuse.

— Şi asta-i o variantă… Uite-l în maşina verde. Cred că ne-aşteaptă să trecem ca să se asigure.

— De ce-ai încetinit?

— Vreau să văd… ah, uite că a plecat. A făcut un viraj şi a intrat pe banda opusă.

— Dar e interzis virajul la stânga, zise Penny intrigată.

— Puţin îi pasă lui. Ăsta e în stare să ucidă cu sânge rece, iar tu-ţi faci griji că încalcă regulile de circulaţie.

— Nu asta mă-ngrijorează în mod special, ci toate nenorocirile din jurul meu. De ce-o fi lumea atât de rea?

— Asta nu se-ntâmplă în fiecare zi, dar tu te-agiţi prea mult şi intri repede în panică, replică el făcând la dreapta, luând-o pe drumul ce ducea la Sandy Neck. Pe măsură ce se apropiau de ocean, îi aer se simţea tot mai puternic mirosul de sare şi zgomotul valurilor izbindu-se de ţărm. La intrarea pe plajă el opri maşina. De aici mergem pe jos, o anunţă, apoi se dădu jos, îi deschise portiera şi o invită să coboare cu un gest curtenitor, după care se descălţă şi o luă înainte. Neavând de ales îşi scoase şi ea sandalele şi-l urmă strâmbând din nas. Deşi avea picioare lungi abia se ţinea după el.

— Ai de gând să stabilim un nou record la alergare? zise gâfâind.

— În niciun caz! strigă el şi se opri s-o aştepte. Puterea obişnuinţei.

— Mergem acolo de unde ne pândea primul detectiv?

— Nu acum, e destul de departe. Tocmai văzuse o limbă de nisip ce ieşea din apă şi o porni într-acolo. Se aşeză jos, dar Penny rămase în picioare lângă el, privindu-l de sus, cu mâinile înfundate în buzunarele hanoracului.

— De ce te-ai oprit aici?

— De ce nu? E plăcut. Mie-mi place să privesc oceanul şi bărcile pescarilor. Aşază-te lângă mine şi încetează cu pesimismul ăsta.

— Nu-i nevoie să fii răutăcios, îl apostrofă ea.

— Ai cunoscut bărbaţi mai amabili decât mine?

— Şi mai drăguţi.

— Asta se poate rezolva, glumi el. Acum, stai jos. Te tot plângi că oamenii te domină, dar asta faci şi tu ori de câte ori ai ocazia. Uite, citeşte asta. Şi scoase din buzunar un exemplar din Boston Globe.

Penny luă ziarul şi se schimbă la faţă pe măsură ce citea nota apărută la rubrica de afaceri şi în care se menţiona: „Consiliul Director al Fundaţiei Philip Harris, la

şedinţa din octombrie, a votat dizolvarea acesteia şi depunerea în bancă a fondurilor rămase. Datorită restricţiilor legale, un nou vot afirmativ va fi solicitat în noiembrie”. Penny rămase pe gânduri, cu ziarul în mână. Fundaţia urma să fie desfiinţată? Exact cu două luni înainte ca ea să preia conducerea în mod legal? Nu că ar fi dorit vreun ban; anul trecut pe cont propriu îi dovedise că se poate descurca şi singură. Era vorba de unchiul Henry care nu avea dreptul la niciun bănuţ. Şi nici grămada lui de neamuri! Dar, cel mai mult se gândea la bunicul ei, acel bărbat extrem de exigent care o educase în spiritul celor mai nobile principii şi care dorise ca banii să fie folosiţi în anumite scopuri.

— M-au învins, nu-i aşa? murmură ea.

— Aşa s-ar părea, dar până pe cincisprezece noiembrie mai e destul timp. Îţi doreşti chiar atât de mult banii aceia? zise el, luând-o de umăr.

— Nu vreau banii, vreau controlul asupra lor.

— În cazul ăsta, ai nevoie de un avocat inteligent.

— Cine, tu?

— Nu, nu eu. Am zis un avocat inteligent, dar nu m-am referit la mine.

— Aş fi mai liniştită dacă te-ai ocupa tu.

— Nici să nu te gândeşti. Un avocat implicat emoţional într-un caz penal nu poate fi obiectiv. Întotdeauna va omite ceva, şi, întorcându-se cu sptele la ea, începu să arunce cu pietricele în apă.

Un avocat implicat emoţional? Ce voise să spună cu asta? Că era… ah, nu, în orice caz nu se referise la ea. Dacă într-adevăr simţea ceva pentru ea… ah, da, mătuşa Penny. Fiica lui era implicată emoţional, iar el îi făcea toate hatârurile.

— Poţi să-mi recomanzi un avocat?

— Nu ţi-l recomand, ţi-l aduc chiar aici pe cel mai faimos dintre toţi, dar asta-mi va lua câteva zile.

— Nu-mi pot permite să-l angajez pe cel mai bun, n-am atâţia bani, îi aminti ea.

— Dacă câştigă procesul ai să te umpli de bani, dacă

nu, înseamnă că nu merită să fie plătit, o lămuri el.

Şi cu asta discuţia părea închisă. O vreme rămaseră tăcuţi. Soarele se retrăsese după un nor şi, brusc, pe plajă se simţi că e o adevărată zi de octombrie.

— Nu crezi că e timpul să ne-ntoarcem? întrebă Penny trăgându-şi fermoarul hanoracului.

— Nu încă, zise el, uitându-se la ceas. Individul mai are nevoie de vreo jumătate de oră. Vreau să găsească ce-am ascuns la tine în casă. Poate aşa o să ne lase câteva zile în pace.

— Ai ascuns ceva la mine în casă?

— Da, răspunse el. Voiam să-l pun un pic pe gânduri. Şi se ridică în picioare întinzându-i mâna. S-a lăsat frigul şi e mai bine să facem mişcare. Penny se ridică şi, la braţ, porniră amândoi pe plajă.

— Ce-ai ascuns în casă?

— O armă şi o insignă de poliţist. Dacă e isteţ o să le găsească.

— Cum… o armă în casa mea? Frank Corey, eşti de-a dreptul inconştient. Dacă Abby… Când şi unde le-ai pus?

— Aseară, în sertarul cu tacâmuri.

— Şi dacă Abby, ca orice copil, cotrobăia acolo şi le găsea? Se putea răni!

— Ai devenit brusc expertă în comportamentul copiilor? Tocmai se opriseră în vârful unei dune, gâfâind. Nu putem rămâne aici. Şi o trase de de mână până coborâră de partea cealaltă a pantei. Ce spuneai că fac copiii? Penny se lăsă pe nisip, epuizată. Acum îşi şi bătea joc de ea, fir-ar el să fie! Stai să-mi trag răsuflarea şi… Ah, uite-l că pleacă. Cu binoclul la ochi studia zona de dincolo de golf. Fuge ca un bezmetic… Ori a găsit pistolul, ori l-a muşcat vreun şarpe.

— Pe-aici nu există şerpi, zise ea urmărind cu privirea norul de praf lăsat de maşina ce se îndepărta în trombă spre Navigation Lane şi care se vedea chiar şi cu ochiul liber. Acum ne putem întoarce. trebuie să pregătesc prânzul.

— Chiar nu poţi sări peste nicio masă?

— Nu, nu pot, domnule Corey. Uneori stau şi mă gândesc cât eşti de necivilizat şi nu înţeleg cum poţi fi tatăl unei fetiţe atât de bine crescute.

— Nu eşti singura. Aşteaptă să-mi cunoşti restul familiei. Hai să mergem. Abia aştept să văd dacă a găsit ceva. Penny se ridică de jos şi el îi întinse mâna, dar ea i-o respinse, vrând, parcă, să-l pedepsească. Ha, ha, ca şi cum cu asta l-ar fi pedepsit! El vrea să spună ceva, dar renunţă, ca să evite o nouă discuţie în contradictoriu, şi o porni înainte pe plajă, cu mâinile îndesate în buzunare, fluierând o melodie. Oricât de îmbufnată era, auzindu-l nu se putu abţine să nu zâmbească. fluiera îngrozitor!

Din cauza traficului intens, drumul până acasă dură mai bine de o jumătate de oră. Când scăpară din aglomeraţie, trase pe dreapta, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Habar n-ai să fluieri, chicoti Penny.

— Nu-i adevărat, fluier bine, dar sunt afon.

— Doamne, îţi mulţumesc pentru asta, se prefăcu ea că răsuflă uşurată. Eu tot încerc să mă obişnuiesc cu ideea că ai putea fi bărbatul perfect!

El rămase o clipă surprins, apoi izbucni în râs şi-şi puse palma peste ale ei adunate în poală.

— Doamne, îţi mulţumesc pentru asta! o îngână el pe acelaşi ton. Ştii, nu-mi prieşte deloc să mănânc într-o atmosferă încordată. Eşti o fată simpatică, Penny Bloom. Sau Penny Harris?

— Penny Bloom Harris, răspunse ea cu un aer serios. Şi tu eşti simpatic, Frank Corey.

— Chiar dacă nu sunt frumos?

— Am spus eu aşa ceva? Şi ridicând palma şi-o frecă de obrazul lui. Cred că trebuie să te bărbiereşti de două ori pe zi.

— Depinde de ce fac noaptea, spuse el.

Iar tu, Penelope Harris, te-ai antrenat într-un joc periculos, îi şopti o voce lăuntrică. Taci! Orice spui de acum încolo o va lua drept invitaţie, iar tu nu eşti pregătită pentru aşa ceva. Sau eşti? Neputându-şi da un răspuns,

închise gura şi nu mai scoase o vorbă până acasă.

— Să nu atingi nimic, o atenţionă el când intrară.

— Parcă n-ar fi fi fost nimeni aici, zise ea încet, privind în jur. Nu ştiu de ce vorbesc în şoaptă fiindcă a plecat, nu? Oricum, pentru ea era o aventură palpitantă care-i dădea fiori pe şira spinării.

De ce avea nevoie de lupă?

— Uite, vezi, aici pe sertar am lipit câteva fire de păr şi le-am găsit rupte. Asta înseamnă că s-a uitat înăuntru.

— Şi ce-i cu asta?

— E sertarul în care am pus arma şi insigna. Priveşte. Şi trase sertarul. Înăuntru, printre tacâmuri, Penny văzu cele două obiecte, unul peste celălalt. Individul nu e atât de bun pe cât am crezut, râse Frank. Eu le-am aşezat altfel, ceea ce înseamnă că le-a scos şi s-a uitat la ele. Dacă va acţiona cum am prevăzut, unchiul Henry va afla chiar azi că un poliţist te păzeşte zi şi noapte, iar asta ar trebui să-l pună pe gânduri.

— Ai o minte diabolică, zise Penny, izbucnind în râs.

— Recunosc, şi ar trebui să-mi mulţumeşti cum se cuvine.

— Cum adică… cum se cuvine? Eu…

— Uite aşa. Şi, trăgând-o spre el, îşi înclină capul şi-şi lipi buzele de ale ei. De această dată n-o mai luă prin surprindere şi Penny nu se mai zbătu să scape din îmbrăţişarea tandră, lăsând senzaţiile s-o învăluie, acceptându-i sărutările pătimaşe. Cu ochii închişi se agăţă de el şi nu simţi când Frank îi desfăcu fermoarul trăgându-i hanoracul de pe umeri. Apoi, el se aplecă să-i sărute scobitura gâtului în decolteul bluzei, în timp ce degetele îi desfăceau nasturii pentru a-şi atinge mai uşor ţinta. Îndată bluza ajunse jos lângă hanorac şi veni rândul bretelelor sutienului să cadă şi, când Penny îi simţi buzele mângâindu-i sânii, gemu de plăcere.

— De ce stăm aici când sus avem patul la dispoziţie? şopti el şi, fără să aştepte răspuns, o ridică în braţe şi se îndreptă spre scări. Penny deschise ochii când el puse piciorul pe prima treaptă, şi se agăţă de balustradă.

— Nu, Frank. Nu! murmură ea.

— Nu? Parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Da, adică nu, Frank.

— Îţi doreşti asta la fel de mult ca mine. Nu mai avem timp să oprim trenul.

— Cred că doresc asta mai mult decât tine, dar nu pot s-o fac. Ar fi pentru prima oară. Din puţinele lucruri pe care le am acesta este cel mai valoros şi vreau să mă păstrez ca… ca dar de nuntă pentru bărbatul potrivit… atunci când îl voi întâlni.

Cu braţele tremurând de efort şi fără să rostească o vorbă, el o lăsă uşor din braţe şi Penny se rezemă de perete, grăbindu-se să-şi ridice bretelele sutienului.

— Nu, mormăi el printre dinţi şi, întinzând mâna, îi atinse pe rând sfârcurile, apoi îi ridică bretelele. Nu, repetă pe un ton dur şi se uită la faţa ei îmbujorată, la umerii care încă îi tremurau după ce fuseseră atinşi cu degetele lui. Apoi el urcă încet scările, iar Penny se întoarse la bucătărie, de unde, peste câteva minute, auzi duşul curgând. Deşi încă tulburată reuşi să-şi îmbrace bluza şi să agaţe hanoracul în cuier.

— Şi-acum ce mai fac? se întrebă. Dacă aş fi o tipă versată, m-aş preface că nu s-a-ntâmplat nimic şi aş trece totul cu vederea râzând. Dar nu sunt. Şi-atunci? Pune mâna şi pregăteşte prânzul. Fă ceva ca să te linişteşti înainte să se-ntoarcă şi pune-ţi mintea la contribuţie. Dacă poţi, îi şopti conştiinţa.

Când, după douăzeci de minute el coborî în bucătărie, avea o figură abătută.

— Mănânci? îl întrebă ea şovăind.

— Mănânc, răspunse el scurt şi se aşeză la masă. Penny pregătise supă de găină cu găluşte. A fost bună, spuse el după ce înghiţi ultimul strop. Credeam că nu ştii să faci decât omletă.

— Mă mai pricep şi la desfăcut conserve, murmură ea. Vrei cafea la sandvişuri? El dădu din cap şi Penny turnă apă fierbinte peste nesul din căni şi le aduse la masă. Sper… sunt bune şi sandvişurile?

— Grozave, spuse el, apoi se aplecă peste masă şi-i atinse obrazul cu un deget. Să ştii că nu sunt supărat pe tine. Ai tot dreptul să dispui cum vrei de corpul tău. Penny îşi şterse o lacrimă la coada ochiului şi continuă să pregătească sandvişuri. Azi o iau eu pe Abby de la şcoală, fiindcă, oricum am de dat nişte telefoane de la poştă, zise el în timp ce Penny se ridica să strângă masa. Sandvişurile astea au un gust ciudat. Şi se uită în farfuria ei, unde rămăseseră neatinse.

— Cum adică au un gust ciudat?

— Mi-am zis că un sandiviş cu ton şi unt de arahide merită încercat, dar gem cu brânză topită e absolut fantastic.

Şi ieşi din bucătărie fluierând. După câteva clipe se auziră roţile scrâşnind şi maşina îndepărtându-se pe alee. Penny se aşează pe scaun, cu ochii la sandvişurile din farfurie, dar cu gândul în altă parte, încercând să-şi înţeleagă instinctele sexuale, idee care o obsedă întreaga după-amiază. Capitolul 6

— În sfârşit, o întâmpină Abby când Penny coborî în bucătărie frecându-şi ochii cârpiţi de somn.

— În sfârşit, ce? zise Penny, uitându-se la ceasul din perete. Vai de mine, e aproape nouă! Ai întârziat la şcoală! Cum naiba de-am dormit atât de mult? Cred că am uitat să pun ceasul să sune.

— N-ai uitat, chicoti fetiţa. Tata a trecut pe-aici mai devreme şi a-ntrerupt soneria. Zicea că ieri ai avut o zi grea şi că azi va fi şi mai grea, şi că ai nevoie de somn, iar eu nu trebuie să mă duc la şcoală fiindcă merg cu tine, şi că tu să te-mbraci în rochie.

— Gata, ai terminat? La şcoală nu v-au învăţat să vorbiţi rar şi cu intonaţie? Şi de ce trebuie să mă-mbrac în rochie ca să merg nu ştiu unde?

— Nu ţi-a spus tata?

— Ce să-mi spună? Penny nu era prea atentă la discuţie. Ibricul cu cafea naturală, fierbinte, era lângă chiuvetă, şi abia aştepta să-şi bea porţia triplă de dimineaţă ca să se dezmeticească şi să fie în stare să ia

viaţa în piept. Îşi turnă puţin într-o cană, să se răcească mai repede, suflă, apoi luă o sorbitură. Mmm, ce bună e, murmură, mulţumind în gând celui care-i pătrunsese în casă să-i pregătească acea licoare delicioasă.

— Să vezi ce prăjituri bune face tata. Poate să gătească aproape orice.

— Aha, deci el a preparat cafeaua? Şi eu care credeam că nu ştie să deosebească o bucătărie de lada de gunoi? El unde-i acum?

— S-a dus acolo. Am uitat cum îi zice. Să vadă dacă au venit. O să-l cunoşti pe avocat şi tata a zis că de-asta trebuie să te-mbraci în rochie. O să se-nfurie dacă nu faci cum a zis el, fiindcă „femeile trebuie să umble în rochie”. Şi eu. Dacă nu mă vede în rochie, ea o să mă omoare!

— Ea? Avocatul meu e femeie?

— Nu, e bărbat. Şi lui îi place ca fetele să poarte rochie, dar când tata l-a sunat a zis că vine şi ea şi nimeni nu poate să-i spună nu lu’ bunica.

— Bunicii, o corectă Penny. Uite, habar n-am despre ce vorbeşti, dar dacă e atât de important ar fi bine să ne grăbim. Bunica, ai zis? Cred că cel mai potrivit ar fi să te-mbraci cu fusta în carouri şi bluza cu pinguini. După ce-ţi speli farfuria, fugi sus să te dai cu apă pe faţă. Ai numai sirop pe bărbie. Şi cât timp tu faci asta, eu am să-ncerc să deschid şi celălalt ochi şi să-nţeleg ce se petrece. Şi întinse mâna după ibric să-şi umple cana exact în clipa în care auzi Mercedesul intrând pe alee. O privire rapidă în oglindă îi strică tot cheful.

— Penelope Harris, femeia fatală! mormăi ea. Uite în ce hal arăţi cu părul ca un cuib de barză, nefardată şi în cămaşa asta strâmtă şi jerpelită. Oribil!

Auzind paşi la uşa din faţă îşi lăsă cana cu cafea şi alergă pe scări, dar nu apucă să urce decât câteva trepte că, în clipa în care uşa se deschise, se împiedică în poalele cămăşii şi se auziră două bufnituri: una dinspre uşa închisă, cealaltă produsă de contactul violent dintre fundul ei şi treaptă. În cădere îşi pierdu cordonul halatului şi un papuc.

— O cascadorie adevărată, îi strigă Frank de la piciorul scării.

— Ce tot îndrugi acolo? se răsti ea frecându-şi uşor fundul.

— Despre asta. Şi arătă cu degetul spre ea. Penny se uită în jos: halatul i se desfăcuse şi sânii împungeau materialul transparent al cămăşii de noapte care i se ridicase deasupra genunchilor.

— Fir-ar să fie, mormăi adunându-şi poalele halatului. Tu…

— Eu? Ce vină am eu?

— Aşa ceva nu mi se-ntâmpla până să te cunosc, îl acuză ea şi începu să urce scările cu spatele, ca el să nu-i vadă halatul ce-i crăpa peste fund.

— Ai douăzeci de minute la dispoziţie să te aranjezi. Niciun minut în plus! strigă după ea.

Penny intră în cameră bombănind, negăsindu-şi locul până îi trecură nervii. Era numai vina lui. Doar a lui! Dacă el nu s-ar fi mutat acolo, lucrurile ar fi rămas… Aoleu, au trecut deja cinci minute… dar nu-mi face el mie program! Totuşi, se grăbi şi-i mai rămaseră două minute pe care le pierdu rupându-şi bucăţele cămaşa de noapte şi aruncând-o la coş, treabă care o calmă complet.

Abby şi Frank o aşteptau. Fetiţa arăta ca o mică prinţesă, doar părul îi stătea aiurea.

— Tata m-a pieptănat. Nu-i aşa că-mi stă bine?

— Foarte bine, dar o să-l mai aranjăm puţin în drum spre… unde mergem. Şi, întorcându-se cu faţa spre el: Nu crezi că e normal să ştiu şi eu ce se petrece? Dar nu primi niciun răspuns. Frank doar se zgribuli puţin, de parcă în cameră s-ar fi lăsat frigul.

Ce bine îi stătea în costumul gri, croit impecabil, cu cravată, pantofii lustruiţi şi părul pieptănat, remarcă Penny.

Şi ea se îmbrăcase tot în costum: fustă bleumarin, sacou galben şi pe dedesubt o bluză încheiată cu nasturi până la gât, cu guler din dantelă. Costumul meu de mers-la-avocat, se gândise atunci când îşi alesese cu ce să se-

mbrace. Acum i se părea prea sobru dar, oricum, îi venea bine şi, în ziua aceea, din cine ştie ce motiv, aşa voia să arate.

— Hai să mergem, îi întrerupse el şirul gândurilor.

— Să mergem unde? insistă ea.

— La Sandwich. Cel mai vechi oraş din zonă, fondat în 1637, o informă el.

— N-am nevoie de ghid turistic, mormăi Penny trecându-şi degetele prin părul lui Abby. N-am timp să i-l aranjez.

Într-adevăr, drumul între Navigation Lane şi centrul oraşului Sandwich era foarte scurt. Din autostradă intrară pe strada principală, trecând pe lângă case şi cabane, unele construite cu mai bine de trei sute de ani în urmă, multe dintre ele transformate în pensiuni. În centrul oraşului se înălţa biserica albă din lemn, cu clopotniţă înaltă şi, vizavi, clădirea vopsită în roşu a vechiului han, construită în stil colonial, acum modernizată prin adăugarea a doua aripi noi. Frank opri maşina în parcarea din faţa hanului.

— Să ne grăbim. Cred că toată lumea ne-aşteaptă, le îndemnă el.

— Tot nu mi-ai spus cu cine ne-ntâlnim, insistă Penny când el o luă de braţ împingând-o în holul de la intrare şi apoi pe nişte coridoare.

— Abia-ţi târăşti picioarele, se răsti el trăgând-o spre spatele clădirii unde se afla un pavilion cu pereţi din sticlă unde, în jurul unei mese, stăteau cinci persoane. Penny se opri în loc, intimidată, dar Abby o scoase din încurcătură, luând-o de mână şi conducând-o spre singura femeie din grup, o doamnă mărunţică şi plinuţă, cu părul cărunt, peste care anii trecuseră cu îngăduinţă, înconjurată de patru bărbaţi solizi.

— Bunico, ea e Penny. Nu-i aşa că e frumoasă?

— Deci, ea e Penny, zise femeia. Ni s-a vorbit mult despre tine, draga mea. Şi împingându-şi scaunul înapoi se ridică de la masă şi o îmbrăţişă cu căldură. Fără să ştie de ce, Penny se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi rămase în

picioare, neputând scoate nicio vorbă. Cineva să-i aducă un scaun ca să stea lângă mine. Cei patru bărbaţi se ridicară toţi o dată să-i îndeplinească ordinul, dar Frank le-o louă înainte.

— Ai câştigat, îi şopti el la ureche lui Penny în timp ce îi ţinea scaunul să se aşeze.

— Aşa o fi, dar ce-am câştigat şi cum se cheamă locul ăsta?

— O să afli curând, mai zise el şi, trăgându-şi un scaun, se aşeză la celălalt capăt al mesei. Abby deja se aşezase în stânga bunicii şi sporovăia veselă. Bărbatul înalt, cu păr alb, din dreapta lui Penny, se prezentă, întinzându-i mâna:

— Michael Corey, tatăl acestor bărbaţi, iar Edith e soţia mea. După cum văd, eşti o fată bine făcută. Toţi ceilalţi băieţi ai mei s-au însurat cu femei minione… ca şi mine de altfel. Şi continuă să-i vorbească, dar Penny nu reţinu decât o singură frază: Toţi ceilalţi băieţi ai mei s-au însurat cu femei minione! Asta ce mai înseamnă? Ce au mai aflat despre mine? Ce naiba le-a povestit Frank? Un sunet metalic îi întrerupse şirul gândurilor şi, ridicându-şi privirea, văzu că toţi îşi îndreptaseră ochii asupra ei, şi pe Frank lovind uşor cu linguriţa în farfurie.

— Penny, eşti puţin atentă? Mama te-a-ntrebat dacă mai vrei un al doilea mic dejun şi i-am răspuns eu că fiind încă în creştere ţi-e foame mai tot timpul. Tu ce zici?

— Da… sigur, spuse ea roşind.

Frank se uită peste umăr la chelner.

— Pentru noi şuncă, ouă şi cafele, iar pentru fetiţă, care a mâncat destul, o porţie dublă de îngheţată.

Doamna Corey se aplecă spre Penny şi începu să-i explice:

— Cel de-acolo este Harry, lângă el stă George şi acela e Bill, ginerele meu. Frank este mezinul familiei. Penny îi privi pe rând: toţi bărbaţi frumoşi, chiar şi Bill, ginerele… Oare ce se-ntâmplase cu Frank? între timp sosise mâncarea şi abia apucă să ia o înghiţitură că bătrâna o bătu uşor pe braţ. Povesteşte-mi despre familia

ta.

Penny înghiţi ce avea în gură, gândindu-se la ce le-ar putea spune.

— Păi… de fapt, nu am familie. Adică există un unchi Henry, dar nu mi-e chiar unchi. Aşa-i spun eu. Şi cam atât.

— Ah, bietul copil. Dar părinţii tăi?

— Amândoi sunt morţi. Nici nu i-am cunoscut. până la cincisprezece ani m-a crescut bunicul, apoi… unchiul Henry.

— Frumos din partea lui să-şi ia o asemenea responsabilitate.

— Credeţi?

— Cred că te iubeşte mult dacă a făcut un asemenea sacrificiu.

— Nu ştiu dacă mă iubeşte, fiindcă nu mi-a spus-o niciodată. Mai degrabă a fost vorba de bani, o mare sumă de bani. Nu cred că unchiul Henry iubeşte altceva decât banii, dar poate greşesc.

— Sărăcuţa de tine, o căină femeia. Spune-mi, te deranjează că Frank şi-a băgat nasul în treburile tale?

— Nu… a fost bun cu mine şi apreciez tot ce-a încercat să facă… dar e un om dificil.

— Cine, unchiul Henry?

— Nu, Frank. Nu seamănă deloc cu fraţii lui, nu-i aşa?

— Ah, Frank e acum răţuşca cea urâtă, dar să-l fi văzut înainte… era cel mai frumos dintre ei şi deştept cât toţi la un loc. Eu i-am tot spus că o să cunoască o fată care-l va accepta pentru caracterul, nu pentru fizicul lui. Vezi, când zâmbeşte parcă are altă faţă, nu-i aşa? Ia uite cum îţi zâmbeşte.

— Mă crede o proastă, îi mărturisi Penny. Cu Abby mă-nţeleg de minune, dar Frank… ba ţipă la mine, ba mă sperie, ba…

— Ba ce? râse bătrâna.

— Ăăă… nimic.

— Hai, mănâncă, fetiţo, o îndemnă doamna Corey. Şi, luându-şi furculiţa încercă şi ea acelaşi lucru.

— Nu-i aşa că Penny e frumoasă? îi ceru părerea Abby, dar cu voce atât de tare că toţi o auziră. Şi e atât de bună! Aş vrea să fie mama mea.

— Taci, scumpo, nu vezi că se simte prost? o dojeni bunica.

— Dar nu mi-ai spus chiar tu să fiu întotdeauna sinceră? Tu mi-ai spus! se apără fetiţa.

— Poţi fi sinceră şi tăcând, o atenţionă femeia. Iar Penny e, într-adevăr, o femeie frumoasă. Penny, care rămăsese cu mâna în aer când Abby intrase în vorbă, duse furculiţa la gură, dar…

— Domnişoară, să-mi dai un dolar, îl auzi pe tatăl lui Frank.

— Să vă dau un… ce? Şi se întoarse cu faţa spre el, privindu-l şocată.

— Un dolar. Ai un dolar, nu-i aşa?

— Ei, Doamne, nu are doar unul, are patruzeci de milioane, interveni Frank, ironic, aşa cum vorbea ori de câte ori venea vorba despre banii ei. Penny simţi împunsătura, dar de data asta nu mai avea de gând să-l lase fără să-i plătească cu aceeaşi monedă. Aşa că se aplecă şi-şi luă geanta de jos. Faptul că nu apucase să ia nicio înghiţitură, că ouăle se răciseră, că îi era foame şi că farfuria lui Frank era goală o enervă şi mai tare. O dădu pe a ei la o parte şi răsturnă pe masă tot conţinutul genţii: un pieptene, două tuburi goale de ruj, o pudrieră, şase chei, un pacheţel cu şerveţele, patru creioane, o curea veche de ceas şi un pumn de mărunţiş, pe care-l numără bănuţ cu bănuţ.

— Asta-i toată averea mea, un dolar şi optzeci şi cinci de cenţi! strigă la Frank care se trase într-o parte, temându-se parcă să nu i-i arunce în faţă. Tatăl lui se apropie se aplaneze conflictul.

— Domnişoară, în momentul acesta mă declar avocatul tău, iar dolarul reprezintă onorariul ca să te reprezint.

— Păi… sunteţi… tot… avocat? bâigui ea. Cu un dolar nu poţi angaja un avocat!

— Da, sunt avocat şi recunosc că onorariul nu e pe măsura abilităţii mele, râse el. Toţi suntem avocaţi, în afară de Bill, care e detectiv particular. Pe Frank l-am exclus din această afacere fiindcă nu poate fi obicetiv. Ce zici, mă angajezi?

— Da… am nevoie de un avocat, dar nu m-aşteptam să-l găsesc tocmai la micul dejun.

— Pune-ţi restul averii în buzunar pentru că, imediat, o să ne apucăm de treabă.

Totul suna încurajator dar o luase pe neaşteptate, încât avea nevoie de sfatul cuiva… pe care-l ceru cu o singură întrebare:

— Frank?

— Da, Penny, este cel mai bun avocat din acest stat şi, cum se spune, e uns cu toate alifiile. Pe lângă el, toţi ceilalţi suntem nişte învăţăcei.

— Crezi că trebuie…

— Da, trebuie.

De asentimentul lui avea nevoie, lucru pe care îi era greu să-l recunoască… chiar şi în sinea ei. Într-o singură lună, treptat şi fără să-şi dea seama, începuse să trăiască în umbra lui Frank Corey, să depindă de el din ce în ce mai mult, deşi jurase că asta să nu se-ntâmple vreodată.

— Bine, şopti, lăsând capul în jos ca să evite privirile celor din jur, accept să-mi fiţi avocat.

— S-a făcut. Acum trebuie să semnezi împuternicirea. Aici, te rog. Şi Penny semnă cu stiloul lui de aur în locul pe care i-l indicase. Bătrânul dădu din cap satisfăcut, apoi se adresă celorlalţi: La treabă… George, Harry… Bill. Mamă, diseară înnoptăm la Hilton, iar mâine suntem înapoi. Femeia îi zâmbi, părând că înţelege totul, apoi se întoarse să-şi continue discuţia cu nepoata sa.

Frank se apropie de masă şi se aplecă spre Penny.

— Ei pleacă la Boston, iar eu mai am câteva treburi de rezolvat la Falmouth. Până mă-ntorc la prânz, ţine-i mamei companie. Penny încuviinţă din cap, apoi el i se adresă bătrânei: Ei, ce zici?

— Aşa e cel mai bine, îi răspunse aceasta, bătându-l

uşor peste mână. Acum, du-te să-ţi vezi de treburi şi lasă-ne în pace.

— Dar... hei! strigă Penny după el făcând cu mâna, disperată.

— Nu-i nevoie, se-ntoarce el. Frank nu e genul de bărbat care să părăsească o fată frumoasă.

— Nu în privinţa lui îmi fac griji. E vorba de... de chelner. Mi-a luat farfuria şi n-am apucat să mănânc nimic.

— Credeam că ai mâncat înainte să veniţi aici!

— Ce să fac dacă sunt solidă şi mă satur greu? Cel puţin, în ultimul an am simţit tot timpul nevoia să mănânc.

Urmă momentul în care Penny căpătă primele noţiuni despre adevăratul fel de a fi al familiei Corey. Femeia elegantă şi distinsă... îşi băgă două degete în gură şi scoase cel mai puternic fluierat pe care Penny îl auzise vreodată. Chelnerul se opri în loc şi un singur semn cu mâna al bătrânei îl aduse înapoi cu farfuria. Doamna Corey mai comandă o cafea, iar Abby, care nu mai avea răbdare să stea, o grăbi pe Penny să mănânce mai repede.

— Cred că duceţi o viaţă foarte interesantă, o trase de limbă Penny pe bătrână.

— De ce, fiindcă ştiu să fluier? O înveţi şi pe-asta când ai de crescut trei băieţi şi două fete. Nu e lucru uşor.

— Dar acum aveţi trei, ba nu, patru avocaţi în familie. Oh, Doamne, şi eu care nu mă pricep să fac nimic, oftă Penny.

— Nu vorbi aşa. Nimeni nu se naşte învăţat. Poate nu eşti făcută să îmbrăţişezi o carieră, dar nu e cu nimic mai prejos să stai acasă şi să te ocupi de copii şi de gospodărie. Sacrificiile sunt mari, desigur... dar există şi compensaţii. Te-aş putea învăţa să fluieri în douăzeci de minute.

Trei ore mai târziu, după ce „bătuseră” oraşul, se întorceau frânte de oboseală la han. Frank le aştepta neliniştit în restaurant. Când le văzu intrând îşi dădu paharul cu bere la o parte şi se ridică de la masă.

— Credeam că am spus prânz, zise ursuz luând-o de braţ pe Penny. Primul ei impuls fu acela de a-l îmbrânci, dar în ultima clipă se răzgândi. Cine ştie în ce toane e, se

gândi.

— Ne-am plimbat, se scuză ea.

— Am mers tot timpul şi mă dor picioarele, se plânse Abby.

— Şi eu ce pot să fac? spuse el dar, adresându-se fiicei sale, tonul îi devenise blând.

Cât mi-ar plăcea să-mi vorbească şi mie aşa, îşi spuse Penny.

— Frank, comandă-ne ceva de mâncare şi după aceea mergem să ne odihnim picioarele şi să dăm jos praful de pe noi, zise doamna Corey.

— În privinţa mea nu vă faceţi griji. Sunt obişnuită cu…

— Vorbeşti prostii, o întrerupse bătrâna. Hai, băiete, nu sta ca un popândău.

— Eu nu mai înţeleg nimic din ce se-ntâmplă aici, zise Frank.

— Atunci, stai să-ţi explic. Mai întâi te duci la recepţie să iei o cameră pentru Penny.

— Dar nu ne petrecem noaptea aici, mamă.

— Şi ce-i cu asta? îi iei lui Penny o cameră ca să meargă să se răcorească şi să-şi odihnească puţin picioarele. După aceea mâncăm. Ce e atât de complicat?

Frank se lumină la faţă şi în ochi i se aprinseră sclipiri jucăuşe, pe care Penny nu i le mai văzuse până atunci. Era cu totul alt om.

— Am înţeles, să trăiţi! zise el izbucnind în râs.

După ce le lăsă pe Abby şi pe mama lui într-una din camere, o conduse pe Penny spre celălalt capăt al coridorului. În prag ea rămase nehotărâtă dacă să intre sau nu. Ceva, ca o descărcare electrică se produsese între ei în drum spre cameră. De asta era sigură. Frank se strecură pe lângă ea şi intră, iar Penny, ca hipnotizată îl urmă, închizând uşa în urma ei.

— Frank!

— Doar mă uit, atâta tot. Şi începu să se plimbe prin cameră, uitându-se pe fereastră, controlând dacă baia e curată şi încercând arcurile patului. Fir-ar să fie, ştii bine

că nu numai de-asta mă aflu aici, nu?

— Nu mai ştiu ce ştiu. Mi-ai angajat un avocat, mama ta m-a purtat prin tot oraşul şi încă nu ştiu ce puneţi la cale, zise ea rezemându-se de perete.

— Nimic care să te scoată din sărite, o asigură el.

— Încă sunt calmă, dar nu ştiu cât va mai dura, Frank Corey. El se apropie, prinzând-o la mijloc între palmele sprijinite de perete. Stă prea aproape, o avertiză propriul sistem de alarmă. Crezi că e bine să stăm singuri într-o cameră de hotel?

— Misterul îl vom dezlega foarte curând. De ce ţi-e teamă să stăm singuri într-o cameră de hotel, când în Navigation Lane chiar nu vezi ţipenie de om.

— Păi… nu ştiu ce să zic. Frank, vreau să-nţeleg şi eu ce se-ntâmplă.

— O să-nţelegi imediat. Şi, înclinându-şi capul îi atinse uşor buzele într-un sărut plin de tandreţe. Penny închise ochii şi rămase nemişcată până ce el o cuprinse în braţe şi începu să simtă violenţa propriilor senzaţii. Agăţându-se de gâtul lui să lăsă purtată de valul de plăcere care-i inundă întreaga fiinţă, pornind de la genunchi şi ridicându-se pe şira spinării. Indiferent ce e între noi, niciodată nu voi simţi cu un alt bărbat ceea ce simt cu Frank, îi trecu prin minte într-o fracţiune de secundă. Senzaţiile din ce în ce mai puternice îi tăiară respiraţia şi, auzind-o gemând, el îi dădu drumul din braţe.

— O parte a misterului a fost dezlegată, zise el îndepărtându-se un pas, iar Penny, agăţată încă de gâtul lui, făcu şi ea un pas. În cele din urmă el îi desfăcu braţele ce-i încolăceau gâtul şi-i lăsă mâinile în jos. Cred că, deocamdată, asta e tot ce-ţi pot oferi!

Gestul şi vorbele lui risipiră vraja.

— Oh, eşti un ticălos egoist, un impertinent… Ridicând mâna vru să-l lovească, dar el o prinse de încheietură şi începu să se retragă spre uşă, râzând. Doar când se simţi în siguranţă, afară, îi dădu drumul, o împinse înăuntru şi închise uşa.

— Douăzeci de minute! îi strigă prin uşă. Niciun

minut în plus dacă vrei să mănânci.

— Hmm! pufni ea, dar încet să n-o audă, într-o zi tot am să te prind! Şi se aruncă pe pat, jumătate plângând, jumătate râzând. Oh, Doamne, ce sucită sunt! Eu credeam că virginele trebuie să fie mai sfioase, mai reţinute, mai indiferente dar, de fiecare dată când se apropie de mine, îmi vine să sar pe el! Pe viitor am să fiu mai atentă. Ah, fir-ar să fie! Şi se răsuci pe spate să se uite la ceas. Douăzeci de minute? Mai putea zăbovi să viseze înainte să intre sub duş. Capitolul *1*

Cei patru Corey se întoarseră de la Boston abia după câteva zile. Între timp plecase şi Abby.

— Se-ntoarce la Northampton cu bunica ei. Acolo s-a obişnuit să locuiască şi mama a hotărât s-o ducă acasă.

Penny aflase toate acestea la sfârşitul primei zile, în drum spre Navigation Lane. Nu se pomenise nimic despre această călătorie; Abby pur şi simplu dispăruse, iar Penny rămăsese cu un gol în suflet, cu un sentiment de tristeţe. Aceeaşi stare deprimantă se părea că îl încercă şi pe el. Când ajunseră acasă, o ajută să coboare din Mercedes, o condusese până în faţa uşii, dar acolo se oprise.

— Totul va fi bine, îi promisese el. De-acum încolo nimeni nu te va mai spiona şi am aranjat cu câţiva prieteni din poliţie să te păzească. Ţinem legătura.

Şi plecase înainte ca ea să protesteze în vreun fel. Fără să o sărute, s-o îmbrăţişeze măcar sau, să-i strângă mâna. Penny rămăsese încremenită în prag uitându-se după el cum se urcă în maşină şi pleacă.

Apoi intrase în casă şi începuse să deretice ca să-şi umple timpul: ştersese praful, strânsese aşternutul de pe patul în care dormise Abby şi-l dusese la coşul cu rufe murdare. Nici chef de mâncat nu avea. Prânzul copios de la han îi ţinuse de foame până atunci, iar omleta pe care totuşi şi-o pregătise n-o îmbia deloc. Până la urmă ronţăi o felie de pâine prăjită şi bău două căni cu cafea, făcu o baie fierbinte şi se băgă în pat la ora nouă. Dar somnul o ocolea.

Mi-e dor de Abby, îşi tot spunea, ceea ce era doar

jumătate de adevăr. îi era dor de amândoi. Trebuia doar să închidă ochii ca în faţă să-i apară figura lui. De-abia în zori căzuse într-un somn profund.

Ziua următoare se simţise confuză. Reuşise, totuşi, să mănânce o felie de pâine prăjită şi să bea o cafea, apoi ca să nu stea degeaba, se apucase să facă ordine în dulapurile din bucătărie, treabă pe care şi-o propusese cu câteva săptămâni în urmă, după care îşi luase hanoracul şi ieşise afară. Cerul era înnourat şi prevestitor de furtună. Gândindu-se ce să facă îi veni ideea să meargă la bancă şi să-şi transfere banii de pe cec în contul curent.

Fără să mai caute motive de amânare sărise în furgonetă şi se duse la banca din Cape Cod unde transferase trei sute de dolari dintr-un cont în altul, apoi pornise spre casă fără să se grăbească.

La o ceaşcă de cafea în bucătărie încercase din nou să-şi analizeze sentimentele. Mai întâi era vorba de Abigail Corey, dar în privinţa fetiţei lucrurile erau clare. Era de-ajuns să te uiţi o dată la chipul ei de spiriduş. Tu, Penny Harris, o iubeşti pe Abigail Corey? Da, foarte mult, murmură. Şi cu asta, punct, încheiat capitolul.

Capitolul al doilea, bărbatul. Nu foarte înalt, dar bine făcut şi… urât. Mă rog, nu chiar fioros ca Quasimondo, cocoşatul de la Notre Dame! Şi parcă de la un timp, i se părea chiar drăguţ! Dar avea alte defecte: era arogant şi încrezut, voia să facă pe dictatorul şi avea un simţ al umorului pe care ea, cel puţin, nu-l înţelegea. Spusese că este avocat şi, probabil, aşa era, fiindcă şi tatăl lui afirmase acelaşi lucru. Îşi iubea mama şi o asculta. Şi îşi iubea şi fiica. El nu acceptase să-i fie avocat. Fiica lui îl iubea. Dar şi pe ea!

Punct. Şi-acum? Pentru prima dată de când se mutase acolo regreta că nu are televizor. După ce făcuse un duş şi se urcase în pat dăduse drumul la radio pe postul local şi în scurt timp adormise cu aparatul deschis.

Dimineaţa următoare o petrecuse în pat, răsfoind ziarele pe care le tot cumpărase, dar nu apucase să le citească. După-amiază coborâse la bucătărie cu gândul să

coacă pâine, dar încercarea se dovedise un adevărat fiasco şi în minte îşi notase că după ce lucrurile se vor aranja va trebui să se înscrie la nişte cursuri de menaj. Abia spre seară reuşise să cureţe toate vasele, după ce aşteptase să crească aluatul ca, în cele din urmă, să-şi aducă aminte că uitase… drojdia. Închisese cartea cu o pocnitură şi o aruncase de perete şi în aceeaşi clipă izbucnise furtuna, care ameninţa de două zile. Vântul începuse să bată în rafale şi stropi de ploaie grei loveau pereţii şi ferestrele. N-au cum să pătrundă în casă, se gândise îngrozită. E doar o furtună. Şi se repezise pe scări, în dormitor, se ghemuise în pat şi-şi trăsese plapuma peste cap.

În a patra zi se trezi obosită şi prost dispusă şi, ca un făcut, tocmai atunci apăru şi Frank, dând buzna în casă şi oprindu-se în pragul bucătăriei. Penny îşi ridică spre el faţa palidă şi înlăcrimată.

— Ce-i cu tine? Arăţi de parcă te-ai fi luptat cu leul din pădure.

— Mulţumesc pentru compliment, zise ea evitând răspunsul. Pot afla şi eu motivul pentru care intri aşa în casa mea?

— Azi n-ai nicio şansă să mă provoci la ceartă. Îmbracă-te să mergem, că s-au întors şi avem „consiliul de război”.

— Nu, mersi, porniţi războiul fără mine. Când pleci, te rog, nu trânti uşa.

— Renunţi la jumătatea cursei? Haide, dă fuga şi te-mbracă. Avocatul te-aşteaptă la han.

— Pe mine nu, spuse ea nervoasă. M-am săturat până peste cap.

Dacă nu eşti gata în treizeci de minute vin eu să te-mbrac, o ameninţă el.

— Nu mi-e frică de tine, se răsti ea, dar urcă să se îmbrace. Nu mi-e frică de el, dar o fac din respect pentru părinţii lui. Abia avu timp să-şi aranjeze părul, dar apucă să-şi dea cu puţin ruj şi să se fardeze discret. Când coborî, tot îi mai rămăseseră zece secunde din timpul acordat.

— Ai apărut la timp, o întâmpină el. Ooo, ţi-ai dat şi

cu ruj.

— Ai ceva împotrivă?

— Absolut nimic, dar se ia la sărutat?

— Da… adică nu ştiu. De ce trebuie să faci tot timpul comentarii stupide… ah… ai grijă! Ultimele cuvinte se auziră ca un icnet, fiindcă el se şi apucase să-i demonstreze că rujul nu era rezistent la sărut.

— De ce-ai făcut asta? se înfurie ea. Acum trebuie să mă aranjez din nou.

— Şi eu, zise el pe un ton serios în timp ce sendreptau spre maşină, Penny încercând să păstreze cât mai mare distanţa între ei. Vrei să stai în spate?

— Nu mai ştiu ce vreau. De fiecare dată când te văd îmi vine să-ţi scot ochii.

— Să nu crezi că n-am observat, râse el. Să-nţeleg că ţi-a fost dor de mine?

— De Abby mi-a fost dor.

— Şi de mine nu?

— De ce mi-ar fi dor de tine? Nu-mi aduci decât necazuri.

— Mama spune că ai putea fi o soţie drăgălaşă şi docilă, cu puţină bunăvoinţă.

— Poate, dar nu pentru tine. Nu ştiu dacă până acum am mai dispreţuit de cineva atât de mult. De ce… Nici ea nu ştia de ce începuse să plângă, ceea ce foarte rar i sentâmpla… adică niciodată până să-l cunoască. Se ghemui într-un colţ şi lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji. El o lăsă în pace să se descarce şi doar îi întinse o batistă să-şi şteargă ochii. Mă scoţi din sărite!

— Ştiu, dar şi tu mă scoţi pe mine. Acum te simţi mai bine? Şi o bătu uşor pe genunchi.

— Da, suspină ea. Ieri şi alaltăieri am avut două zile îngrozitoare.

— Aha! Şi se pregăti să mai spună ceva, dar renunţă fiindcă între timp ajunseseră în faţa hanului. Opri motorul şi coborî să-i ţină portiera. Ceilalţi îi aşteptau în salon, la o măsuţă joasă pe care erau împrăştiate pahare cu băuturi şi hârtii. Toţi se ridicară să-i întâmpine, apoi Frank îi găsi un

loc şi se aşează lângă ea.

— Domnişoară Harris… i se adresă bătrânul Michael Corey.

— Spuneţi-mi Penny.

— Penny, zilele astea am făcut investigaţii şi pot să-ţi rezum situaţia în care te afli.

Frank, care dispăruse la un moment dat, se întoarse cu un pahar în mână pe care i-l puse în faţă.

— E coniac? întrebă ea, strâmbând din nas.

— Da, bea-l.

— Veştile sunt atât de proaste încât am nevoie de aşa ceva? Şi luă o sorbitură, apoi împinse paharul într-o parte. Prefer să am mintea limpede.

— Aşa şi trebuie, zise bătrânul. Uite cum stau lucrurile. Conform clauzelor din testamentul bunicului tău, Consiliul director al fundaţiei are drepturi absolute asupra modului în care se distribuie fondurile.

— Deci, poate desfiinţa fundaţia?

— La următoarea şedinţă, dacă majoritatea votează pentru. Bunicul tău a aranjat totul astfel încât controlul să fie exercitat în funcţie de numărul acţiunilor fiecărui membru al Consiliului, exact cum procedează societăţile cu profit. Unchiul Henry, ca tutore, deţine controlul prin vot a cinci mii de acţiuni, restul de douăzeci de mii fiind depozitată la banca din Boston, neintrând în calculul voturilor. Interesul lor este ca aceste douăzeci de mii de acţiuni să-ţi fie înmânate doar cu două condiţii. Prima, la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani, care înţeleg că va fi în ianuarie.

— Pe douăzeci şi patru ianuarie. E prea târziu pentru a opri votul?

— Da, e prea târziu. Votul final se va da pe cincisprezece noiembrie.

— Asta înseamnă că am pierdut?

— Nu chiar. În testament mai există o clauză. Dacă te măriţi imediat, preiei controlul acţiunilor tale, putând participa cu ele la următoarele alegeri.

— Alte opţiuni nu mai am?

— Niciuna, draga mea.

— Vreau să discut cu Penny între patru ochi, interveni Frank. Terminaţi-vă băutura până facem noi câţiva paşi, se adresă celorlalţi, apoi o prinse de braţ şi o ridică de la masă.

— Ce s-a-ntâmplat, Frank?

— O clipă, zise el printre dinţi, conducând-o în holul de la intrare, pustiu la ora aceea. Când fu sigur că nu-i aude nimeni se opri şi se întoarse cu faţa spre ea. Cât de mult îţi doreşti acele patruzeci de milioane?

Penny întoarse capul într-o parte. Cât de mult? Deloc. Era vorba despre visul bunicului, despre toate lucrurile pe care i le povestise de-a lungul anilor şi se imprimaseră în mintea ei de copil. Erau banii bunicului, iar ea era singura care ştia cum ar fi vrut el să-i folosească. Dar ce contau toate astea pentru Frank? îndreptându-şi umerii, îl privi direct în faţă.

— Doresc banii aceia foarte mult. Foarte, foarte mult.

El dădu din cap de parcă s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns şi încruntă din sprâncene.

— În cazul ăsta, ai doar zece zile la dispoziţie să acţionezi… adică să accepţi să te măriţi cu mine.

— Dar… eu… îngăima ea. Frank o luă de braţ şi o trase după el înapoi în salon.

— Vezi altă soluţie? Care alt bărbat pe care-l cunoşti s-ar însura cu tine atât de repede?

— Ni… niciunul… dar…

— Dar eu sunt dispus. Ne cunoaştem foarte bine. Tu ţii le Abby, îţi place familia mea şi vrei banii. Nu?

— Da… dar… pentru o femeie căsătoria e un pas important… Cum putea el spune că se cunosc foarte bine când singurul lucru sigur pe care-l ştia despre el era că îl iubeşte? Şi cum de-i făcea o asemenea propunere cu atâta sânge rece?

— Aşa e, însă e o situaţie specială. Ştiu că nu sunt cel mai chipeş bărbat dintre cei care te-au curtat. În ce mă priveşte, tu eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— Lasă, lasă nu-ncerca să mă-nduioşezi cu poveşti de genul Frumoasa şi Bestia, că nu ţine.

— Slavă Domnului, spuse el, schiţând un zâmbet. Ei, ce zici?

— Păi… nu… nu ştiu ce să zic. Tot ce spui e adevărat, dar eu…

— Tu ai fi vrut ceva romantic, cu declaraţii de dragoste sub clar de lună şi rochie lungă de mireasă, nu-i aşa?

Da, îşi zise Penny. Sunt o fire romantică şi asta aş fi vrut, dar dacă spun „nu" pierd tot ce-mi doresc mai mult pe lumea asta: să mă mărit cu cel pe care-l iubesc şi să împlinesc dorinţa bunicului. Să-i refuz propunerea doar fiindcă nu mă iubeşte? Bine măcar că suntem combatibili sexual, fiindcă am auzit că într-o căsnicie asta contează cel mai mult. De ce oi mai sta pe gânduri?

— Da, Frank, mă mărit cu tine.

El încuviinţă din cap, nepărând surprins, de parcă răspunsul ei ar fi fost singurul pe care-l putea primi, şi când intrară în salon îşi anunţă familia ce decizie luaseră. Tatăl lui se lumină la faţă, cei doi fraţi îl înghiontiră în glumă şi se repeziră să sărute viitoarea mireasă, însă Michael Corey nu se limită numai la felicitări.

— Cât de repede? Timpul e esenţial.

— Peste patru zile, zise Frank. Mai repede nu se poate. În Massachusetts ţi se cere analiza sângelui ca să-ţi elibereze certificatul prenupţial. Şi scoase din buzunar un calendar. Azi e vineri. Dacă facem azi analizele, asta înseamnă că miercuri, pe douăzeci şi cinci, sunt gata şi mai rămân şase zile din octombrie şi paisprezece din noiembrie.

— E timp destul, zise bătrânul. Acum plecaţi cu toţii, iar tu, Frank, sun-o pe maică-ta şi explică-i situaţia. Hai, plecaţi, am de discutat cu clienta mea între patru ochi.

— Cred că ar fi bine mai întâi să vină cu mine. Şi, luând-o pe Penny de braţ, o trase după el. Am păstrat camera, îi spuse el în timp ce descuia uşa. Am să dau telefon de-aici. În timp ce cereau legătura cu Northampton

îi făcu semn să se aşeze pe un scaun. Doamna Corey răspunse la primul apel şi Penny îi putu auzi vocea clar, deşi stătea destul de departe de telefon.

— Tocmai mă gândeam la tine. De o oră tot încerc să-mi fac curaj ca să te sun. Ce noutăţi îmi dai?

— Cele pe care le doreşti, zise el râzând. Penny a acceptat să se mărite cu mine. Izbucnirea de bucurie îl făcu să depărteze receptorul de ureche apoi, când ea se linişti, continuă: Nu te-am sunat mai devreme pentru că asta s-a-ntâmplat acum un sfert de oră. Ce spuse mama lui în continuare Penny nu mai înţelese, dar auzi foarte bine răspunsul lui: Nu, nu venim acasă pentru o nuntă fastuoasă în stilul familiei Corey… Am hotărât să ne căsătorim doar civil, miercurea viitoare, aici. Judecătorul Simpson a fost de acord să oficieze cununia în biroul lui.

Doamna Corey începu să ţipe la telefon, dar Penny nu mai era atentă. O ceremonie civilă pentru care el făcuse deja toate pregătirile, fără măcar să-i ceară părea. Nici rochie albă de mireasă cu voal lung, nici coroniţă. „Am hotărât!” Păi, dacă aşa voia el să înceapă drumul în căsnicie şi se aştepta ca ea să-i cânte în strună, va avea o mare surpriză.

— Mama vrea să vorbească cu tine, zise el, întinzându-i receptorul pe care-l duse la ureche, forţându-se să zâmbească.

— Penny! Sunt atât de fericită… pentru tine şi pentru Frank. Tu eşti fata de care avea nevoie… dar nu sunt de acord cu ideile lui stupide în legătură cu nunta. Să pui piciorul în prag!

— Nu, doamnă, eu sunt de acord cu el. Sper că nu sunteţi dezamăgită.

— Mi-ar fi plăcut să te-mbrac mireasă… ca să păstrăm tradiţia, dar dacă răţuşca cea urâtă se-nsoară, nu mai contează. Şi, fiindcă veni vorba, de-acum încolo ar trebui să-mi spui mamă.

— Dar… bine mamă. Dar să ştiţi că nu e aşa.

— Cum aşa?

— Răţuşca dumneavoastră cea urâtă.

— Bineînţeles că nu e, râse doamna Corey. Acum e răţuşca ta cea urâtă. Felicitări şi v-aştept acasă imediat după nuntă.

— Nu ştiu… să vedem… mamă. Ce dulce suna acel cuvânt, cel mai simplu din dicţionar, dar pe care ea nu-l folosise niciodată.

— Înţeleg. Tu fă-ţi treburile, draga mea.

După ce-i înapoie receptorul, Penny ieşi din cameră şi se-ntoarse în hol unde o aştepta avocatul, cu un pahar în mână.

— Domnişoară, te-am urmărit cu atenţie şi am observat că ori de câte ori vine vorba despre cele patruzeci de milioane, în ochi ţi-apar sclipiri demonice. Îmi spui şi mie ce planuri ai cu ei?

Penny trase adânc aer în piept şi-i povesti, în mare, ce intenţiona să facă cu banii. Când apăru Frank îşi găsi viitoarea soţie şi tatăl râzând în hohote. Şi niciunul din ei nu catadicsea să-i spună şi lui ceva!

Frank răbdă vreo cinci minute, apoi îşi bătu pe umăr tatăl.

— E amuzant, dar lasă-mă să-ţi spun eu ceva într-adevăr amuzant. Soţia ta vine mâine la Northampton ca să supravegheze pregătirile de nuntă!

Aşa se şi-ntâmplă. Doamna Corey apăru la han înainte de ora zece. Frank deja aranjanse să meargă cu Penny la Bamstable pentru analize şi certificatul prenupţial, după care nu mai aveau nimic de făcut decât să aştepte ziua de miercuri.

— Am inelul… cu martorii am aranjat, aşa că n-a mai rămas nimic de făcut.

— Şi cu asta te-ai achitat de obligaţii… Penny se va mărita îmbrăcată în blugi? Copilul are şi el nevoie de haine potrivite. O fi ea doar o cununie civilă modestă, dar mireasa se-aşteaptă să fie tratată ca o mireasă, îl mustră doamna Corey.

— În regulă, atunci fă tot ce trebuie şi nu mă mai bate la cap, se predă el.

— Eu… trebuie să vă vorbesc între patru ochi, i se

adresă Penny bătrânei. Aceasta îi văzu expresia îngrijorată şi o conduse în hol unde se aşezară pe o canapea, dar Penny nu ştia cum să-nceapă.

— Nu cred că e atât de grav, o încurajă ea. Hai, spune-mi.

— Ştiu… ştiu că aţi auzit discuţia despre cele patruzeci de milioane. Femeia încuviinţă din cap. De fapt… banii nu sunt ai mei. Bunicul i-a lăsat în alte scopuri. Eu nu am niciun control asupra lor şi tot ce am e câştigat prin muncă. Nu am bani să-mi cumpăr haine, dar acasă am două rochii drăguţe… Atâta tot. Nu-l pot lăsa pe Frank să facă cheltuieli.

— Dar nici să-l faci de râs la nuntă, nu-i aşa?

— Oh, nu, sigur că nu, oftă Penny. Dar nu ştiu ce să fac.

— Există o soluţie… obligaţia mamei miresei de a-i cumpăra rochia de nuntă.

— Dar eu nu am mamă.

— Mă ai pe mine, scumpo. Asta era deja prea mult pentru Penny care, cu nervii încordaţi la maximum, izbucni în plâns şi-şi lăsă capul pe umărul firav al acelei femei minunate. Frank apăru în hol să întrebe ce se-ntâmplă, dar bătrâna îi făcu semn să plece şi dispăru. A doua zi, cele două femei ieşiră la cumpărături, căutând prin magazine ceva simplu, ceea ce le luă destul timp. În cele din urmă găsiră ce voiau: un costum din două piese, jachetă şi fustă, dintr-o mătase albă, vaporoasă. Apoi porniră din magazin în magazin după pantofi asortaţi, la sugestia doamnei Corey cu tocul nu prea înalt ca să nu-l depăşească pe Frank în înălţime tocmai la nunta lui. Ce idee, nunta lui şi-am să port ce-mi place mie! Şi, fără să ia în seamă obiecţiile bătrânei îşi cumpără o pereche de pantofi albi cu tocul jos şi decupaţi la spate. În privinţa voalului nu avură discuţii şi Penny optă pentru pălărie. Preţul cumpărăturilor aproape că o îngheţă. În sfârşit se întoarseră la han, unde doamna Corey se declară ca instalată „pe lungă durată”.

— Abby va sosi marţi fiindcă n-am vrut să-ntrerupă şcoala atât de repede. Şi-aşa a lipsit pre mult, dar nu putea

lipsi de la nunta tatălui ei. De-acum încolo tu, Penny, te vei ocupa de treburile astea.

— Mamă!

— Frank, nu strâmba nasul la mine, se răsti bătrâna. Asta e. După ce te-nsori, Abby trece în responsabilitatea soţiei tale şi eu abia aştept să predau schimbul. O iubesc foarte mult, dar nu mai sunt destul de tânără ca să mai am grijă de un copil. Domnişoară, acum ce-ai de gând să faci?

— Păi, s-a făcut târziu şi mă gândeam să plec acasă şi…

— Acasă? Te referi la casa din… cum se numeşte locul acela?

— Navigation Lane, răspunse Frank. O conduc pe Penny şi mă-ntorc.

— Merg şi eu cu voi, să arunc o privire. Frank, parcă spuneai că sunteţi vecini.

— Da, mamă, dar locuinţa e provizorie şi nu cred că-ţi va plăcea. E o zonă de mlaştini… nu e ceea ce te-aştepţi.

— Frank Corey, am impresia că nu mai auzi bine. Ţi-am spus foarte clar că vreau s-o văd. Hai să mergem acum, ca să nu întârzii la cină fiindcă ne-au promis un bufet excelent.

Când maşina se opri în faţa caselor, doamna Corey rămase încremenită câteva momente uitându-se la clădirile dărăpănate.

— Aici locuieşti? întrebă nevenindu-i să creadă.

— Da şi am avut mare noroc. În Cape Cod e foarte greu să găseşti o casă, iar eu am închiriat-o pentru un an, nu pentru vacanţă.

— Înţeleg, zise bătrâna. Haideţi să intrăm. Deschise portiera şi coborî din maşină, iar Penny o urmă. Pe afară mai e cum mai e, dar stai să vezi cum arată înăuntru! îşi zise Penny. Dar doamna Corey nu părea deloc descurajată. Se luă după ea şi nu se opri decât în mijlocul salonului, cercetând cu privirea fiecare colţişor şi fisură din perete, fiecare găurică din covor, zgârietură de pe mobilă şi fir de praf de pe măsuţa pentru cafea. Aoleu, toate soacrele or fi aşa? se căină Penny în gând. Trebuia să-i distragă cumva

atenţia.

— Să mergem la bucătărie… Acolo ne… îmi petrec majoritatea timpului.

— Te cred, zise doamna Corey, urmând-o. Cel puţin acolo Penny se simţea mai în siguranţă. Totul era pus la locul lui, farfuriile spălate, masa curată, gunoiul aruncat, dar bătrâna se duse direct la chiuveta care apucase şi zile mai bune. Acum nu mai lucea, nu mai era atât de albă şi, din loc în loc, avea smalţul sărit.

— Cred că etajul nu vreţi să-l vedeţi.

— Ba da, cum să nu. Şi Penny o conduse pe scări de parcă ar fi urcat spre eşafod. Camerele erau curate, aşternuturile proaspăt schimbate, cada şi toaleta bine frecate. După ce totul fu inspectat, inclusiv robinetele, urmă verdictul.

— Frank, nu se poate ca o fată atât de drăguţă cum este Penny să se mărite plecând dintr-o… cocioabă.

— Dar eu…

Bătrâna ridică mâna făcându-i semn să tacă.

— Se vede foarte bine că ai făcut minuni ca s-o întreţi, dar nu merita efortul. Frank!

— Păi, o ducem înapoi la han, propuse el.

— O idee excelentă, se declară ea de acord.

— Nu pot, doamnă Corey, chiar nu pot, zise Penny.

— Spune-mi mamă, scumpa mea. Ba poţi. Ai o valiză? Du-te şi împachetează-ţi lucrurile. Frank, controlează dacă totul e bine închis, gazele şi restul. Penny nu se mai întoarce aici.

— Dar am plătit chiria pe luna ianuarie, protestă ea.

Bătrâna ridică din nou mâna, impunându-i să tacă.

De ce se lăsa manevrată de femeia aceea? Ce-avea în plus faţă de ea? se întrebă Penny. Siguranţă de sine, îşi dădu tot ea răspunsul apoi, rămase uimită când se auzi spunând:

— Bine, mă duc să-mi fac bagajul. Şi urcă să împacheteze, urmată de doamna Corey.

Îi luă puţin timp să arunce în valiză cele câteva lucruri şi mărunţişuri din rafturi şi sertare.

— N-ai prea multe bagaje, constată bătrâna care se legăna în scaunul-balansoar.

— Aşa e, oftă Penny, dar cred că ştiţi că a trebuit să fug de-acasă.

— Ştiu, scumpo. Mi-a spus soţul meu. Noi doi ne povestim totul. Asta face deliciul unei căsnicii.

— Eu n-am nici cea mai vagă idee despre căsnicie, dar ar trebui să aflu pentru că Frank este… mi-e greu să-l înţeleg.

— Ce-ai vrea să afli despre el?

Penny încruntă din sprâncene.

— Singurul lucru de care sunt sigură e că-l iubesc, dar nu cred că asta e de-ajuns. Nu-i aşa?

— Nu pretind că sunt expertă, râse doamna Corey. M-am măritat o singură dată dar căsnicia cu Michael durează de patruzeci şi doi de ani. Da, ai dreptate, dragostea nu-nseamnă totul. Mai există lucrurile mărunte, de zi cu zi, dar pe-aslea ai să le-nveţi treptat.

— Îl cunosc atât de puţin pe Frank încât nu ştiu nici măcar cum să mă port cu el după căsătorie. Îmi puteţi, totuşi, spune de ce el arată… altfel decât ceilalţi din familie?

— Ah, nu ţi-a povestit? Frank e copilul meu preferat. Dintre toţi el a fost cel mai frumos. Apoi a plecat în Vietnam cu escadronul de vânătoare…

— Oh, Doamne, n-am ştiut. A avut… un accident.

— Cu un an înainte să plece se-nsurase. Abby s-a născut în lipsa lui. S-a-ntors complet desfigurat şi, practic, a trebuit să i se refacă întreaga faţă. Soţia l-a părăsit şi asta l-a afectat şi mai mult. Frank are nevoie de multă blândeţe şi afecţiune, de o femeie care să-l iubească aşa cum este.

— Am să-ncerc, numai să vrea şi el. Capitolul 8

Despre oriunde în altă parte doar în biroul unui judecător nu mai auzise Penny că se oficiaseră căsătorii. Asta îi amintea de primul interviu pentru un post de secretară, când aflase că „fără experienţă” era parola cu care nu puteai răzbate mai departe. Acum se aştepta din

clipă în clipă ca judecătorul Simpson să se-ntoarcă spre ea şi s-o întrebe: „Câtă experienţă ai, domnişoară Harris?” Ceea ce ar fi însemnat sfârşitul. Îngrozită, se agăţă de graţul lui Frank.

Judecătorul se grăbea, totuşi îşi făcu timp să examineze certificatul prenupţial, apoi îi surâse lui Frank ca unui vechi prieten şi începu să citească jurămintele maritale, pe care Frank le ştia pe de rost dând răspunsurile corect şi completând-o când Penny se mai poticnea. Când totul se termină, Frank o sărută pe frunte, dar atât de uşor de parcă i-ar fi fost teamă s-o atingă.

Inelul pe care i-l dăruise cu o zi în urmă era din aur pur, gros, cu un diamant mare care aproape că îi acoperea degetul şi atât de greu că, probabil, costase o avere, se gândea Penny. Doamne, câtă cheltuială!

— Zâmbeşte, îi şopti Frank la ureche.

— Nu pot, îmi vine să plâng. Du-mă de-aici!

Luând-o de braţ o scoase din micul grup format din părinţii, fraţii, sora lui, Ethel şi Abby. Penny îşi şterse lacrimile şi curând se calmă. Problemele fetiţei trebuie să stea pe primul loc, doar de-asta s-a-nsurat cu mine.

— Acum pot să-ţi spun „mamă?” o întrebă Abby în timp ce coborau treptele tribunaului, ridicându-şi privirea spre ea.

— Cum vrei tu. Chipul fetiţei se lumină de bucurie şi Penny se lăsă în genunchi ca să-i primească îmbrăţişarea.

— Oh, mămico! Fetiţa avea ochii plini de lacrimi şi amândouă începură să plângă, dar din cu totul alte motive. Frank rămăsese încremenit. Când Penny se ridică în picioare luând fetiţa în braţe, pe faţa lui se citea surprinderea, îndoiala şi încă ceva, nedefenit. Părinţii lui se apropiară.

— Ei, să nu-ncepeţi cu asta, glumi domnul Corey. Luna de miere s-a terminat şi trebuie să vorbesc cu clienta mea.

— Dar… dar… se bâlbâi Penny.

— Asta n-a fost luna de miere, zise Abby pe un ton serios. Când plecaţi pot să merg şi eu cu voi?

— Sigur că poţi, doar acum suntem o familie, nu?

— Aşa e, confirmă Frank, dar pe un ton rece şi privind încruntat. O duc pe Abby la han, iar tu rămâi de vorbă cu tata.

Discuţia cu socrul său dură mai bine de trei ore. Mai întâi acesta vru să se asigure de intenţiile ei, apoi urmă un teanc de acte de completat şi de semnat, cu care George plecă imediat la Boston. La ora şase toate lucrurile erau puse la punct.

— Sunteţi sigur că va merge? îl întrebă ea cu îndoială în voce.

— Foarte sigur. Altfel de ce să-mi mai fi plătit un onorariul atât de mare? zise el râzând.

— Acum mi-aş dori să nu vă fi plătit chiar un dolar. Am ieşit în oraş cu doamna Corey şi am rămas fără niciun ban… adică mai am optzeci şi cinci de cenţi.

— Dar bărbaţii la ce sunt buni? Cere-i lui Frank.

— Oh, nu pot. De câte ori amintesc de bani se enervează. Nu, nu pot.

— Atunci, îţi spun eu cum facem. Ca avocat îţi pot avansa un împrumut până după încheierea cazului. Cinci sute de dolari e bine?

— Puteţi face asta?

— E perfect legal. Şi imediat scoase stiloul să-i completeze un cec.

— Pot să vă mai întreb ceva?

— În calitate de avocat?

— De socru.

— În cazul ăsta, mă poţi întreba orice.

— Acum, că ştiţi ce se va-ntâmpla cu banii mei şi fiindcă Frank e şi el tot avocat, vă întreb dacă avocaţii câştigă destul de bine ca să-şi permită întreţinerea unei familii numeroase.

— Ai de gând să sporeşti familia?

Penny îşi lăsă capul în jos, ruşinată.

— Da, dar încă n-am discutat cu Frank problema asta, aşa că nu-i ştiu părerea, dar dacă putem…

— Răspunsul este „da” Frank e un avocat foarte bun

şi poate câştiga destui bani ca să întreţină o familie numeroasă. Eşti mulţumită?

— Da… şi-mi promiteţi că nu-i spuneţi lui Frank despre banii împrumutaţi?

— Îţi promit. Orice s-ar întâmpla.

— În seara asta vă întoarceţi cu toţii la Northampton?

— Doar mama, Abby şi Ethel. Eu şi băieţii plecăm pentru câteva zile la Boston.

— Pot veni şi eu cu voi?

— În niciun caz. Spectacolul va fi mai reuşit dacă tu vei fi elementul-surpriză. Pe cincisprezece, când vom intra în sala de consiliu, vreau să-i văd pe toţi holbându-se la tine, după care începem execuţia. Pe paisprezece vin să te iau ca să ne-ntoarcem împreună la Boston.

— Şi ceilalţi?

— În zilele următoare voi lua legătura cu toţi cei pe care mi i-ai menţionat. Nu-ţi face griji. Şi, sărutând-o pe frunte, o împinse uşor spre maşina care o aştepta.

Nu mai avea răbdare. Trecuseră aproape patru ore de când nu-şi văzuse „soţul”, cuvânt cu care începea să se obişnuiască. Ajunsă la han se opri în hol să-şi scoată cheile apoi se îndreptă aproape în fugă spre camera ei. Din prag văzu că este goală şi avu un moment de ezitare. Parcă nu-i venea să intre dacă el nu era acolo. Apoi, uitându-se cum arată, în costumul destul de şifonat, cu buchetul de flori ofilite în braţe şi, probabil, cu figura obosită, se hotărî. Singura ei valiză era pusă pe suportul din dreptul patului şi cineva îi aranjase în dulap cele câteva lucruri.

Uitându-se la ceas văzu că se făcuse aproape şapte şi-şi aminti că doamna Corey îi spusese să coboare în restaurant la opt. Aşa că se dezbrăcă repede şi intră sub duş, să se relaxeze pentru noaptea ce avea să urmeze.

Apoi îşi alesese o rochie subţire, simplă, viu colorată, întrebându-se dacă era potrivită pentru o cină în familie.

Puţin mai mult îi luă să-şi usuce părul şi să-l perie. Îl lăsă liber pe spate, dar hotărâse ca noaptea să doarmă cu el strâns, asta fiindcă-şi amintise că una dintre prietenele ei îi vorbise cândva despre asta, spunându-i că „bărbaţilor

le place să-ţi vadă părul răsfirat pe pernă, dar în somn se răsucesc, ţi-l prind sub ei şi nu mai poţi face o mişcare fără riscul de a rămâne chelă”. Cam asta era tot ce ştia despre căsătorie.

Frank tot nu apăruse şi se făcuse ora să coboare la cină. Îşi luă un şal, în caz că va fi răcoare în restaurant, şi se grăbi să nu întârzie. Toţi erau adunaţi acolo, numai Frank lipsea. Se ridicară s-o întâmpine, se sărutară şi Abby o îmbrăţişă veselă.

— Dar Frank unde e? întrebă doamna Corey. Eu credeam că v-aţi retras amândoi în cameră. Aluzia îi făcu pe toţi să râdă, în afară de Penny.

— Nu ştiu unde e, nu l-am văzut de la cununie, zise, încercând să pară indiferentă, dar în tonul ei se citea limpede supărarea şi tristeţea.

— Eu nu mai înţeleg ce-i cu băiatul ăsta, îi şopti la ureche doamna Corey soţului ei.

— Cele patruzeci de milioane sunt de vină. Se simte frustrat, îi răspunse acesta tot atât de încet, însă Penny, care avea auzul foarte bun, auzi toată discuţia.

— Eşti supărată pe tata? o întrebă Abby, care stătea lângă ea.

— Cine, eu? Bineînţeles că nu, zise ea străduindu-se să zâmbească. Probabil că mai are şi alte treburi. Ştii bine că săptămâna asta s-a ocupat numai de noi.

În cele diun urmă apăru şi Frank care, fără să-şi ceară scuze sau să dea atenţie cuiva, se aşeză la masă în faţa lui Penny. Felul cum arăta o şocă. Era tras la faţă, obosit, avea costumul şifonat şi cravata strâmbă. Şi evita s-o privească.

Dacă aş fi avut măcar puţină experienţă aş fi ştiut ce să fac într-o asemenea situaţie, se gândi ea şi dădu să se ridice de la masă, dar doamna Corey, aflată în stânga ei, o opri, lăsându-şi palma pe umărul ei.

Cina se termină repede, doamna Corey găsind şi o justificare:

— Avem bilete la avion în seara asta. Soţul meu vrea să plecăm cât mai urgent de-aici. Nu că familia noastră ar

fi cunoscută în zonă, dar am putea atrage atenţia, ceea ce nu e de dorit. Voi rămâneţi aici în luna de miere, Michael şi băieţii pleacă la Boston şi când toată nebunia asta va trece, vă aşteptăm la Northampton. Până vă găsiţi o casă puteţi locui la noi.

Apoi îşi luară la revedere şi când rămaseră singuri în restaurant, doar cu cei ceilalţi chelneri care strângeau masa.

Penny veni lângă el şi prin spatele scaunului se aplecă şi-l îmbrăţişă. Frank nu scoase o vorbă, dar îl simţi mirosind a alcool.

Ia taurul de coarne, îşi zise Penny. Dacă el se poartă distant şi n-are chef de vorbă nu poţi să-l obligi.

— Eu mă duc la culcare, Frank, îi zise şi-l sărută pe obraz.

— Chiar aşa, ce-ar fi să te culci.

Aşadar, o respingea chiar în noaptea nunţii, îşi spunea Penny în timp ce se-ndrepta spre camera ei. Acolo nimic nu se schimbase: în dulap erau doar hainele ei, iar în baie nu văzu niciun obiect de toaletă de-al lui şi atunci avu o presimţire sumbră. Dacă lucrurile nu erau în regulă? Dacă Frank nu-şi terminase misiunea şi trebuia să se ocupe de altceva mult mai periculos decât de o soţie neglijată? Nu era nimic amuzant în asta.

Fără chef, se pregăti de culcare: un duş, periatul părului, alegerea cămăşii de noapte, de fapt singura potrivită pentru o astfel de ocazie, lungă, din mătase roz transparentă.

Cearşafurile erau moi, dar reci. După ce rămase zece minute cu ochii în tavan se ridică din pat să ia un ziar de pe masă. Undeva se auzi bătând miezul nopţii, apoi ora unu. Ochii i se închiseră, ziarul îi căzu din mână pe podea şi adormi cu lumina aprinsă.

La opt când se trezi şi-şi întoarse privirea somnoroasă într-o parte văzu că locul de alături era neatins. Frank nu dormise acolo în noaptea aceea. Categoric, ceva se-ntâmpla cu el!

Se ridică din pat, îşi trase pe ea jeanşii şi o bluză, îşi

dădu cu apă pe faţă şi se încălţă, apoi ieşi din cameră şi o ţinu tot într-o fugă până la pavilion unde, la o masă, îl văzu pe Frank luându-şi micul dejun. Când o zări se ridică şi o invită să se aşeze.

— Ai dormit bine? o întrebă cu un aer vesel.

— Nu, am stat trează aproape toată noaptea, izbucni ea.

— De ce? Părea într-adevăr curios.

— Fiindcă te-am aşteptat pe tine, se răsti ea, fără să ţină seama de perechea de la masa alăturată. El lăsă jos cuţitul punându-l tacticos lângă celelalte tacâmuri, apoi înălţă spre ea o privire rece.

— Ce prostie din partea ta. Acum, că suntem căsătoriţi, îţi poţi revendica milioanele. Ce, ai uitat?

— Crezi că ăsta e singurul motiv pentru care m-am măritat cu tine? îi veni să plângă, dar reuşi să se abţină. Nu, n-am să plâng în faţa lui. Asta în niciun caz, îşi spuse.

— E un motiv întemeiat, zise el păstrându-şi expresia dură. Niciun gest nu indica faptul că între ei exista ceva mai mult decât afirmase.

— Tu vorbeşti serios, Frank?

— Bineînţeles.

Oare, ce simţea pentru ea? O ura? Dacă da, de ce? Avea impresia că îl atrăsese într-o capcană? Dar el îi ceruse să se căsătorească. Sau tatăl lui îl convinsese? Păi, dacă el începea cu asemenea figuri, putea şi ea să-i facă! N-am avut nevoie de el până acum, n-o să am nici de-acum încolo!

— Mai sunt zece zile până pe cincisprezece. Ce-ai de gând să faci până atunci?

— Rămân aici ca să te-nsoţesc la Boston, zise el pe un ton fără inflexiuni. Între timp plimbă-te prin Cape Cod, admise peisajul, chestii de-astea.

— Să fac pe turista? Ai uitat că locuiesc aici de-aproape un an?

— N-am uitat deloc. Vrei să-ţi comand micul dejun?

— Nu te deranja… N-aş putea… Şi se ridică de la masă.

— Pleci? Credeam că ţi-ar plăcea să vizităm Provincetown.

— Ăsta e singurul lucru pe care ţi-l doreşti, Frank?

— Nu ştiu la ce te referi? Şi până să apuce să se ridice şi el de la masă, Penny dispăruse, pornind în fugă spre camera ei. Încuie uşa, îşi aruncă valiza pe pat şi începu să-şi îngrămădească lucrurile în ea.

Nu trecuseră nici cinci minute că în uşă se auzi o bubuitură.

— Penny! Ştiu că eşti acolo. Deschise!

— Nici nu mă gândesc. Frank mai bătu de câteva ori, apoi renunţă. Penny aşteptă puţin să se asigure că plecase, apoi termină de împachetat, telefonă la recepţie să comande un taxi şi deschise încet uşa. Coridorul era pustiu, dar n-o luă pe drumul obişnuit spre ieşirea principală, ci se îndreptă spre cea din aripa clădirii. Taxiul o aştepta deja în faţă. Du-mă, te rog, la Bamstable, îi spuse taximetristului.

— Chiar în oraş?

— Da. Ştii unde-i Navigation Lane? Acolo vreau să mă laşi, îl rugă, dar mai întâi, trebuie să mă opresc la bancă.

Nu-i trebui decât un minut ca să scoată de pe cecul dat de socrul ei nişte bani, apoi se urcă din nou în taxi spunându-i şoferului s-o ducă cât poate de repede.

Acum, că nimeni nu o vede, nu mai era nevoie să se ferească, aşa că, ajunsă acasă lăsă lacrimile să-i curgă în voie pe obraji. Deschise uşa şi intră în bucătărie, adună toate conservele şi le cără în furgonetă, apoi urcă la etaj şi strânse tot echipamentul de camping, cortul, sacul de dormit şi salteaua pneumatică. Urcându-se la volan se rugă în gând şi întoarse cheia în contact. Motorul porni imediat.

În primul refugiu de pe autostradă se opri şi scoase ghidul cu lista campingurilor din regiune. Majoritatea se închideau în septembrie dar, în cele din urmă, găsi unul deschis până pe optsprezece noiembrie şi, urmând harta, într-o oră ajunse acolo şi închirie un spaţiu.

— Acum n-are decât să mă găsească… dacă m-o

căuta! bombăni în timp ce-şi instala cortul.

După aceea îşi încropi un prânz cu mâncare din conserve încălzită la aragazul portabil din furgonetă, apoi făcu o plimbare lungă în împrejurimi. La opt când se întoarse mai mâncă un sandviş, se duse să facă un duş ca să se cureţe de praf şi intră în cort cu gândul să se culce, dar somnul nu se prinse de ea, fie pentru că era încă prea devreme, fie din cauza zgomotelor ce veneau dinspre pădure şi a maşinilor ce treceau pe şosea. În schimb, o năpădiră gândurile şi prin faţa ochilor îi trecură imagini pe care voia să le uite. În cele din adormi, dar mult după miezul nopţii.

Zilele se scurgeau încet. Sezonul se încheiase de mult, campingul era aproape pustiu şi vremea din ce în ce mai umedă.

Nu mai era de stat acolo, dar administratorului campingului îi spuse exact contrariul în ziua de paisprezece, la plecare. Se trezise devreme, strânsese totul şi cărase lucrurile în furgonetă, iar acum se îndrepta spre Sandwich. După ce trecu podul Sagamore, peste canalul ce despărţea restul statului de peninsula Cape Cod, într-o jumătate de oră oprea în parcarea din faţa hanului. Recepţionerul nu o recunoscu, iar când îşi dădu numele, acesta îşi ridică privirea uitându-se la ea cu ochi mari, nevenindu-i să creadă.

— Doamna Corey?

Felul în care i se adresase o luă prin surprindere şi-i trebui o clipă să se dezmeticească.

— Da, doamna Frank Corey.

Recepţionerul întinse mâna spre telefon.

Soţul vă caută de nu ştiu când, zise formând un număr. Aproape că şi-a ieşit din minţi.

— Asta nu-i de azi, de ieri, replică ea pe un ton rece. Mai am camera reţinută?

— A pus toată poliţia din Cape Cod să vă caute!

Dar Penny era prea obosită ca să se bucure.

— Acum nu mai are de ce să mă caute. Mai am camera reţinută?

— Am apelat şi la echipele speciale maritime şi aeriene. Vă puteţi imagina? Toată Paza de Coastă. Se gândea că poate v-aţi rătăcit în mlaştini.

— Ce tâmpenie! pufni ea. Cunosc Marea Mlaştină ca pe propriile buzunare. Mai am camera reţinută?

— Şi au trimis apeluri la toate staţiile radio din Cape Cod. Probabil le-aţi auzit!

— Da, cred că totul a fost teribil de captivant, zise ea căscând. Sunt frântă de oboseală.

— Aveţi camera reţinută, doamnă Corey. Soţul dumneavoastră a zis că o păstrează până… atât cât va fi nevoie.

— În cazul ăsta, aş dori cheia, iar portarul poate-mi aduce bagajele din furgonetă.

Ajunsă în sfârşit în cameră, primul lucru pe care voia să-l facă era o baie, aşa că îşi umplu cada până sus, turnă spumant şi se cufundă în ea până la gât. Probabil că la un moment dat aţipi, fiindcă atunci când uşa camerei se izbi de perete cu o bufnitură îngrozitoare, tresări şi tot atunci constată că apa se răcise.

— Penny! Unde naiba eşti, se auzi vocea lui Frank. Şi, intrând în baie: Pe unde dracu’ ai umbrat până acum?

Penny se cufundă din nou în cadă lăsând spuma s-o acopere.

— Tu „bună ziua” nu ştii să dai? se răţoi ea.

— De asta-mi arde mie? O săptămână m-ai ţinut ca pe jar, ca să nu mai vorbesc de poliţia din Cape Cod.

— Ţi-a trebuit cam mult până să-ţi faci griji pentru mine.

Frank se apropie şi îngenunche lângă cadă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ai zis că îţi faci griji pentru mine de o săptămână, dar eu sunt plecată de zece zile. Ţi-a luat câteva zile până să descoperi că am dispărut?

— Încetează cu aiurelile, pentru numele lui Dumnezeu. În clipa asta chiar n-am chef de ceartă! se răsti el.

— Se prea poate, fiindcă eşti obişnuit să pocneşti din

degete şi toată lumea să-ţi stea la dispoziţie. Ei bine, Frank Corey, cu mine nu ţine figura. Iar unde-am fost, asta-i treaba mea! I-am promis tatălui tău că ne-ntâlnim aici pe paisprezece seara şi am venit. Nu-mi amintesc că ţie să-ţi fi promis ceva... de fapt, se pare că eşti mai fericit când nu mă vezi. Şi acum, dacă am pus lucrurile la punct, lasă-mă să ies din cadă până nu îngheţ.

— Te scot eu imediat de aici şi află că încă n-am terminat discuţia cu tine.

— Dar am terminat-o eu. Nici nu... stai, ce faci? Deşi îmbrăcat în costum şi cu cravată, Frank nu ezită să-şi bage mâinile în apă, sub clăbuci, s-o ridice şi s-o scoată din cadă ca pe un fulg.

— Lasă-mă jos... libidinosule! Lasă-mă jos! Udă şi plină de săpun, aproape că îi alunecă din braţe, dar el o prinse mai strâns, lipind-o de cămaşa făcută leoarcă. Penny se mai zbătu puţin, apoi încercă să-l lovească cu pumnii în cap, însă Frank reuşise deja să iasă cu ea din baie şi s-o trântească în pat, aşa goală cum era. Vezi ce-ai făcut... ai deranjat patul!

— Şi-asta nu-i nimic pe lângă cum am să-l deranjez în noaptea asta, o ameninţă el. Şi, întorcându-se în baie, luă câteva prosoape şi i le aruncă în pat. Penny se acoperi repede, abia atunci realizând că stătuse goală în faţa lui. Tata ne-aşteaptă deja, spuse el pe un ton calm. A făcut o mulţime de drumuri pentru tine, aşa că trebuie să cobori. Ai priceput? ridică el tonul.

„Nu mi-e frică de el şi să nu se pună cu mine că doar n-am luat degeaba lecţii de karate!”

Însă Frank nu era un luptător cinstit. În loc să-i cârpească o palmă aşa cum, de fapt, se aştepta, luă unul din prosoape şi începu s-o şteargă, pornind de la degetele picioarelor şi, uşor, în sus, cu ochii aţintiţi asupra trupului ei gol, pe care Penny, ca paralizată, nu mai avusese puterea să şi-l acopere. Când el îi atinse interiorul coapselor se excită atât de tare, cum niciodată nu i se mai întâmplase. Senzaţia era atât de puternică încât, pe furiş, deschise un ochi şi se uită. Frank lăsase prosopul

deoparte, dar părea să nu-şi fi dat seama. Sau ştia? Cu un efort de voinţă Penny reuşi să-şi revină şi să-i arunce în braţe celălalt prosop.

— Uite ce e, ştiu foarte bine că nu mă doreşti. Mi-ai dovedit-o nu o singură dată. Şi, smulgându-i cele două prosoape, îşi acoperi sânii şi şoldurile.

— Ce le mai ştii tu pe toate. Poate chiar te doresc. Şi ridicându-se de pe pat îşi scoase haina şi cămaşa. Penny se ghemui, nemaiştiind ce să creadă. E soţul tău şi are tot dreptul, îşi spuse. Da, dar nu aşa. Nu aşa!

Frank se aşează din nou pe pat şi-şi scoase pantofii şi ciorapii. De-abia atunci îi observă privirea speriată.

— Mă-ntreb ce-o fi acum în mintea ta, zise el pe un ton ironic. Că vreau, cumva, să te violez?

— Dacă asta intenţionezi, fă-o mai repede că vreau să mai şi dorm în noaptea asta.

— Ei, fir-ai tu să fii! Şi, cu o mână îi smulse prosopul cu care-şi acoperise sânii şi-l aruncă într-un colţ. Nu durează mult, nu-i aşa?

— De unde… vrei să ştiu? îngăimă Penny în timp ce el îi atingea pântecele urcându-şi palma spre sânul ei. N-am mai făcut-o niciodată!

— Şi eu de unde să ştiu? i-o întoarse el, cuprinzându-i sânul şi trimiţându-i semnale pe care trupul ei nu le mai primise niciodată, mesaje ce nu era nevoie să fie descifrate, dar pe care el le întrerupse exact când Penny şi-ar fi dorit cel mai puţin, când corpul îi fremăta de plăcere şi faţa îi era în extaz. Nu voiam decât să-mi scot hainele ude. În seara asta e puţin probabil să te violez. Chiar eşti virgină?

— Asta nu vei afla niciodată! ţipă ea, mai mult decât umilită. Şi vru să se rostogolească din pat, dar el o prinse de mâini şi o ţinu pe loc.

— Încetează, n-am chef să mă las mutilat, râse el. Niciunul nu auzi bătaia uşoară în uşă şi când domnul Corey apăru în prag, ei se priveau în ochii, Penny acoperită doar cu un prosop, iar Frank numai în pantaloni.

— Credeam că aţi uitat să mai veniţi, zise domnul

Corey, aşa că am urcat să vă grăbesc… ah, scuzaţi-mă. Şi trânti uşa în urma lui. Coborâţi când terminaţi, le strigă de pe coridor.

— Penny se dădu jos din pat înfăşurându-se în prosop, iar Frank îşi luă hainele şi se-ndreptă spre uşă.

— Sunt la două camere de aici. Când eşti gata treci să mă iei.

Penny Corey, pentru o fată care nu plânge în public, compensezi când eşti de una singură! îşi zise amărâtă rezemându-se de uşa închisă în urma lui. Capitolul 9

Penny se trezi cu noaptea-n cap. Soarele nu răsărise la orizont, dar cerul era senin. Sosise ziua cea mare! „Îmbracă-te sobru, dar elegant!” o sfătuise cu o seară în urmă socrul ei, iar singura piesă din garderobă care se potrivea descrierii era taiorul de la cununie, cu care se şi îmbrăcă, pierzând minute întregi în faţa oglinzii să şi-l netezească şi să-l aranjeze. Apoi urmară, bineînţeles, pantofii cu tocul jos. Fiindcă Frank îi însoţea şi ştiindu-l în ce toane e, nu voia să-i dea motive să o critice.

După un mic dejun luat în tăcere, unde domnul Corey îşi făcu ordine în hârtii, ieşiră toţi trei la maşina care-i aştepta. Văzând-o Penny îşi ţinu respiraţia şi rămase cu gura căscată. Era una din acele limuzine foarte lungi, semănând cu un rechin, ce depăşea cu mult în lungime o maşină obişnuită.

— De-acum încolo trebuie să ne comportăm ireproşabil, îi explică socrul ei. Unde naiba, e blana aia de nurcă? Nu i-am spus lui Edith s-o trimită jos? N-ai primit-o?

— Ba da… a trimis-o, dar nu pot s-o port. Animalele acelea micuţe…

— Aş vrea să-ncepi ziua ceva mai optimistă, râse domnul Corey. Şi nu te lăsa păcălită de ce vezi în faţa ochilor. Limuzina e închiriată.

— Chiar că e o păcăleală, chicoti Penny.

— Nu râde prea tare că asta se trece la nota de plată, zise Frank ursuz.

— O să stai lângă mine ca să prind curaj? îl întrebă

ea luându-l de mână.

— Asta nu e prevăzut în plan, râse domnul Corey. Mai întâi ne vom juca puţin cu ei de-a tocmeala, iar dacă Frank ar fi de faţă sigur vor ieşi scântei. Nu, Penelope, tu şi avocatul tău veţi juca singuri această scenă, iar Frank o să stea undeva, afară. Nu cred că va dura mult, fiindcă am la mine toate documentele.

— Chiar nu mi-ar plăcea să zăbovesc prea mult. Vor fi acolo toţi în păr, unchiul Henry, Oscar, toţi nepoţii… Nici nu ştiu cum am să rezist dacă Frank nu stă lângă mine.

— Cine naiba mai e şi Oscar ăsta? o întrebă Frank.

— Credeam că ţi-am spus. Este un văr cu care unchiul Henry voia să mă mărite.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă nici de el, nici de unchiul tău şi nici de mine nu ai nevoie pentru că, oricum, îţi vei căpăta banii.

Într-o oră ajunseră în Winthrop Square, centrul financiar al Bostonului, în faţa clădirii vechi, dar solide, din cărămidă roşie, care în decursul anilor fusese de câteva ori renovată.

— Se uită cineva la noi? întrebă domnul Corey.

— La o fereastră de la etajul patru sunt trei persoane. Acum s-au retras. Precis ne-au văzut, îl informă Frank.

— De-asta aveam nevoie. Dacă nimeni nu ne-ar fi văzut sosind, degeaba tot efortul. Şedinţa de consiliu a început de un sfert de oră. E bine să-i lăsăm puţin să ne-aştepte.

— Unchiul Henry ştie că venim? întrebă Penny.

— Ştie că vine cineva. Banca i-a anunţat că va fi prezent un reprezentat.

— Un reprezentant?

— Da. Eu. Unde naiba o fi medicul cu care trebuia să ne-ntâlnim.

— Ce medic? zise Frank nedumerit.

— Nu-ţi face griji, nu-i nimeni bolnav. Care dintre ei o fi, Penny?

Din clădire ieşiseră trei bărbaţi care acum se-ndreptau agale spre ei. Şoferul limuzinei deschise portiera

şi cei trei se strecurară înăuntru, Cel mai în vârstă se prezentă întinzând mâna.

— Doctor Ketelman şi domnii Jimson şi Hall, contabili.

— Iar ea este domnişoara noastră, Penelope Harris Corey, nora mea.

— Care domnişoară? E soţia mea! mormăi Frank.

Mult ţi-a mai trebuit să realizezi acest lucru, îşi zise Penny, sau poate mi-e greu să accept că şi crezi ce spui, după tot ce s-a-ntâmplat de la nuntă încoace.

Medicul se uită cu atenţie la Frank.

— Tinere, pe vremea când am început să practic medicina, asta se chema dispepsie. Dormi prea puţin şi te agiţi prea mult. Întinde mâna să-ţi iau pulsul.

— La naiba! se enervă Frank şi, deschizând portiera, coborî din maşină şi se-ndepărtă cu paşi apăsaţi.

— Oh, Doamne, oftă Penny. Odată cu Frank îi dispăruse şi toată siguranţa de sine. Domnul Corey o asigură că Frank se va întoarce repede şi începu să discute cu ceilalţi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Şi cei de la institut n-au avut nimic de obiectat? i se adresă medicului.

— De obiectat? Domnule dragă, când le-am explicat situaţia celor din consiliu, mai că au sărit în sus de bucurie. Totul a venit cum nu se poate mai bine. Chiar azi-noapte a fost un incendiu şi rulota în care ţineam mobilierul de birou a fost distrusă.

— Dacă asta vă face mai fericiţi, aflaţi că domnişoara tocmai a dispus construirea a încă trei etaje placate cu gresie la clădirea din Gainsborough Street. Va fi un bloc numai cu birouri pe care, bănuiesc, vreţi să-l ocupaţi numai dumneavoastră. Asta face… hmm… încă jumătate de milion.

— Dumnezeule! exclamă medicul.

— Dumnezeule! îngână şi Penny. Aşteptându-l pe Frank să apară uitase că are de jucat un rol. Dacă Frank nu se mai întorcea? Doar gândindu-se la asta şi simţea că îi îngheaţă sufletul. Era atât de disperată că ar fi lăsat totul

baltă şi s-ar fi întors la Cape Cod, dar tocmai atunci domnul Corey o atenţionă că era momentul să meargă.

În holul de la intrare se opri câteva clipe să-şi scoată haina şi să-şi aranjeze taiorul.

— Arăţi bine, o asigură el. Hai să ne grăbim puţin.

Liftul îi lăsă la etajul patru, într-o anticameră plină de plante ornamentale. O secretară blondă le zâmbi la spatele unui birou.

— Am venit la şedinţa de consiliu, o anunţă domnul Corey, cu o voce gravă, serioasă, complet diferită de cea pe care i-o ştia Penny, care-l luă de braţ urmând-o pe secretară pe un coridor.

— Îmi pare rău, dar şedinţa a început şi nu mai puteţi intra.

— Şi mie-mi pare rău, dar n-ai de-ales. Şi, dând-o la o parte se apropie de uşa în dreptul căreia era postat un individ solid. Din buzunar scoase o legitimaţie şi i-o arătă.

— Domnul Corey? Sunt sergent Miles. Comandantul mi-a ordonat să vă stau la dispoziţie.

— Care sunt exact instrucţiunile?

Tânărul ezită o clipă apoi repetă:

— Comandantul mi-a ordonat să vă stau la dispoziţie, numai de răpire sau crimă să nu fie vorba. Ştiţi, aşa se zice.

— Ştiu, râse domnul Corey. Cu comandantul am fost coleg la Drept, deci ne cunoaştem de mult. Ei, Penny, ce ţi-am spus eu? Penny se uită în spate şi-l văzu pe Frank apropiindu-se de coridor.

— Eu aştept aici, zise el trăgându-şi un scaun lângă fereastră.

— Domnilor, a sosit clipa, spuse domnul Corey şi apucând mânerele uşii duble trase şi o deschise larg. Intru eu primul, îi şopti lui Penny.

O singură dată, cu ani în urmă, când venise să-i ceară nişte bani unchiului ei, mai văzuse încăperea aceea. La masa lungă de stejar stăteau şase bărbaţi. Penny îi cunoştea pe toţi: în capul mesei, unchiul Henry, în stânga lui vărul Oscar, o matahală care, chiar şi în costum nou de

haine, ca acum, tot cu o cisternă de benzină semăna. Ceilalţi patru nu erau persoane importante, veri cu unchiul, nu şi cu ea. Discuţia se întrerupse brusc şi toţi întoarseră capetele spre ei.

Penny, care până atunci se ţinuse după domnul Corey ca o umbră, se băgă în faţă ca să vadă mai bine.

— Tu! răcni unchiul Henry văzând-o. Ştiam că aşa se va-ntâmpla. Deci, de la tine au pornit toate, nu? Crezi că n-avea altceva mai bun de făcut decât să stăm aici să te-aşteptăm? treci şi semnează împuternicirea, pe urmă n-ai decât să te-ntorci la păpuşile tale.

Penny, căreia îi tremurau mâinile, îşi luă socrul de braţ. Nu mi-e frică, Frank e afară şi mă păzeşte… n-are de ce să-mi fie frică, se gândi. Ia uite-l pe Oscar cum mai rânjeşte, gata să se repeadă la mine. Stai să pună Papa mâna pe tine şi-atunci să vezi tu! Papa! Aşa-i spuneau toţi din familie domnului Corey şi el îi propusese să-i zică la fel. Se ridică pe vârfuri şi-i şopti la ureche:

— Ăla care se hlizeşte la mine e Oscar, vărul cu care voiau să mă mărite.

Socrul ei îi zâmbi şi îi făcu semn să se aşeze la masă, dar, în loc să meargă docilă şi să semneze împuternicirea care i-ar fi permis unchiului să dea votul ei, luă loc la celălalt capăt al mesei, aranjându-şi cu grijă geanta şi hârtiile în faţă şi împărţind zâmbete în dreapta şi-n stânga.

— Mă bucur să vă găsesc sănătoşi, le zise pe un ton vesel. Ah, scuzaţi-mă, cât am fost plecată am cam uitat bunele maniere. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe domnul Michael Corey, avocatul meu.

— Nu de avocat ai nevoie, ci de un control la cap! zbieră la ea unchiul Henry.

— Ai dreptate ca întotdeauna, unchiule. Am nevoie de un control la cap. Mai doresc să vi-l prezint şi pe medicul meu, doctorul Ketelman. Domnul Corey îşi trăsese un scaun şi se aşezase lângă Penny care, cu coada ochiului, îl urmări cum îşi deschide geanta diplomat şi-şi aranjează tacticos în faţă teancul de hârtii. E exact cum spunea Frank, uns cu toate alifiile. Doamne, cât mă bucur că e

aici, cu mine! Medicul se aşează de cealaltă parte a ei. Ceilalţi doi care-i însoţeau luară şi ei loc la masă. Iar aceşti domni sunt contabilii mei, încheie ea.

Parcă aruncase cu o bombă în ei. Toţi se albiră la faţă, iar unchiul Henry îşi împinse scaunul în spate vrând să se ridice şi renunţând în ultima clipă.

— N-au niciun drept să se afle aici! urlă el.

— Hmm! îşi drese vocea domnul Corey, apoi se ridică împrăştiind pe masă hârtiile ca pe nişte cărţi de joc. Cine este secretarul consiliului? Un tânăr cu trăsături ascuţite şi priviri speriate, parcă Bob îl chema, Penny nu-şi amintea prea bine, ridică mâna. Bun, zise domnul Corey şi luând una din hârtii i-o împinse în faţă. E copia ultimului testament a lui Philip J. Harris, legalizată la notariat. Paragraful şase, citesc: „La împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani, sau după căsătorie, nepoatei mele Penelope Harris îi revin şi îi vor fi predate acţiunile aflate în custodia Băncii din Boston spre a le folosi cum crede de cuviinţă că e mai bine. Ultima mea dorinţă este ca nepoata mea să devină în mod automat, fără vot, membru al consiliului director al fundaţiei”.

— De unde naiba îi făcut rost de el? Unchiul Henry i se înroşise fruntea şi nasul, dar obrajii parcă i se înverziseră.

— Vi se pare ciudat, nu-i aşa? rânji la el domnul Corey. Pe lumea asta nu se mai poate păstra un secret! Ştiţi cumva ce-a mâncat guvernatorul la micul dejun? Şi mai luă o foaie de hârtie pe care le-o împinse sub nas. Asta e o declaraţie de la bancă, prin care se certifică faptul că Penelope Harris deţine un capital de douăzeci de mii de acţiuni, fiecare acţiune, fireşte, valorând un vot. Iar astea… şi ridică deasupra capului un teanc de hârtii… sunt chiar acţiunile. Şi-acum să vedem ce mai e pe ordinea de zi.

— O problemă mai veche, mormăi Oscar. Mai avem nevoie de un vot pentru creşterea salariilor directorilor cu douăzeci şi cinci la sută.

— Asta deja s-a aprobat, izbucni unchiul Henry. Treci

mai departe.

— Dar mai e nevoie de un vot, insistă domnul Corey.

Unchiul Henry se încruntă.

— Atunci treceţi la vot! ţipă el bătând cu pumnul în masă. Imediat se auziră şase „da”-uri.

Penny trase adânc aer în piept şi spuse:

— Nu!

— Şase voturi pentru şi unul împotrivă, zise unchiul Henry lovind din nou cu pumnul în masă. S-a aprobat!

— S-a ivit o mică problemă, interveni domnul Corey, Penny a votat împotrivă cu douăzeci de mii de voturi, contra celor cinci mii ale dumitale.

Unchiul Henry părea gata să se sufoce. Îşi lărgi nodul la cravată, bolborosi ceva şi dădu din nou cu pumnul în masă. Oscar se aplecă şi-i spuse la ureche ceva care-l făcu să rânjească.

— Deocamdată nu se aprobă. Altceva?

Penny simţi că picioarele încep să-i tremure, totuşi reuşi să se ridice, apoi îşi înghiţi nodul din gât.

— Am fost informată de către contabilii mei că săptămâna viitoare unii membri ai acestui consiliu vor fi puşi sub acuzare pentru delapidare de fonduri. Prorpun să-l schimb pe actualul preşedinte al consiliului… Şi aici făcu o pauză şi se uită spre socrul ei care dădu din cap şi-i şopti:

— Dă-i gata, domnişoară

Penny trase adânc aer în piept şi-şi plimbă privirea asupra celor de la masă.

— Propun ca Penelope Harris să fie aleasă preşedinte al acestui consiliu. Treceţi la vot, vă rog.

Se trecu la vot. Unchiul Henry se ridică să vadă mai bine cifrele de pe tabla din perete. De această dată lui Penny nu i se mai păru atât de impunător ca altă dată. Era un om obişnuit, bătrân şi obosit.

— Lămurim noi şi asta când ajungem acasă, domnişoară, izbucni el şi ieşi trântind uşa în urma lui.

— Bravo, doamnă preşedinte, îi şopti domnul Corey. Acum urmează actul al doilea.

Penny se ridică din nou şi, ocolind masa, se instală în fotoliul preşedintelui.

— Mai propun… şi se opri. Uitase tot ce avea în minte. Cu coada ochiului se uită la fiţuica din palmă. Mai propun o revizie contabilă amănunţită a tuturor fondurilor fundaţiei. Să se treacă la vot.

— Ei, gata cu joaca… îţi pierzi timpul de pomană, mormăi Oscar aplecându-se spre ea. Am deja în buzunar certificatul prenupţial, iar mâine ne căsătorim. Ne-ai crezut fraieri şi-ai vrut să ne iei prin surprindere.

Penny îi aruncă o privire de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară. Alt fanfaron care încerca s-o intimideze! Şi pufni în râs.

— Papa, Oscar vrea să ne căsătorim mâine! strigă spre celălalt capăt al mesei.

— Şi ce-i atât de amuzant în asta! Încetează cu râsul ăsta idiot, altfel o păţeşti.

Penny se opri din râs şi îl privi cu o mină serioasă, apoi îşi lăsă palma stângă pe masă în faţa lui.

— Îmi pare rău că trebuie să te anunţ dar mi-e imposibil să mă mărit mâine cu tine şi, în plus, soţul meu n-ar fi de acord cu asta. Şi-şi mişcă degetul pe care purta verigheta dată de Frank.

— Care soţul tău? Vrei să spui că ai fugit de-acasă ca să te măriţi cu altul? urlă el ridicându-se furios şi împingând scaunul care se răsturnă pe podea.

— Exact, zise ea oftând. N-am vrut să te rănesc, însă nu mi-am închipuit că mă iubeşti… nici măcar că mă placi. Asta e, şi, apropo, avocatul meu este şi socrul meu.

În clipa aceea îi zări pumnul mare şi greu îndreptându-se direct spre capul ei, ca într-un film de desene animate. Ah, nu, nu în cap! sări de pe scaun ferindu-se într-o parte, iar pumnul o lovi cu toată forţa în umăr trântind-o jos. Îşi duse mâinile la faţă, dar izbitura îi proiectă capul direct în perete şi, în clipa aceea, auzi pe cineva strigând: Frank! Frank!

Imediat uşa se trânti de perete şi Frank se repezi să o ridice.

— N-am nimic… au, capul… lasă că-mi trece, gemu Penny ţinându-se cu mâinile de cap.

— Ce-ai păţit?

— M-a lovit, zise ea făcând un semn spre masă.

Noroc că încă îşi mai ferea capul, fiindcă Frank îi dădu drumul înapoi pe podea şi se repezi spre masă.

— Cine, ăsta? Dar nu aşteptă răspunsul. îl luă de guler pe Ralph, cel mai tânăr dintre „veri” şi, înainte ca acesta să protesteze în vreun fel, îl săltă de pe scaun şi-i dădu un pumn în nas trimiţându-l la podea.

— Nu ăla! strigă la el domnul Corey care, luat prin surprindere de întreaga scenă, abia atunci începu să se agite.

— Ah, nu? Atunci ăsta? Şi luă la rând toţi nepoţii împărţind pumn şi punându-i pe toţi la pământ.

— Niciunul din ăştia. Ăla solid de acolo e Oscar, reuşi în sfârşit, domnul Corey să-i atragă atenţia.

— Doamne, niciodată nu mi-a plăcut numele ăsta! urlă Frank. Întâi se duse lângă Penny care stătea ghemuită într-un colţ. Te simţi bine? Dar nu-i aşteptă răspunsul. Se întoarse dând ocol mesei şi ridicând scaunele căzute.

— Tu? Tu mi-ai lovit soţia? Vocea lui era ca sâsâitul unei cobre gata să atace mortal.

Oscar era genul de om căruia merita să-i ridici un monument al prostiei.

— Da, eu am lovit-o pe ticăloasă şi după ce termin cu tine am s-o fac din nou.

Penny strânse din ochi. Nici nu voia să se gândească la ce avea să urmeze. Oscar era mult mai înalt şi mai solid decât Frank. Când îi deschise, Oscar, cu sângele şiroindu-i din nas, aluneca pe burtă pe masa lungă, bine lustruită.

Frank se aruncă peste el şi amândoi ajunseră grămadă în cealaltă parte a mesei, totuşi Oscar reuşi să scape şi se repezi la uşă, cu Frank pe urmele lui. Apoi, din holul de afară se mai auziră câteva bufnituri şi se lăsă liniştea, după care se strecurară afară şi aşa-zişii „veri”.

Domnul Corey se apropie de Penny şi o ajută să se ridice.

— Doamnă preşedinte, dacă nu ai creierii prea zdruncinaţi e momentul să rezolvi şi ultimele puncte de pe ordinea de zi.

Douăzeci de minute mai târziu, ea şi doctorul Ketelman se găseau singuri în sala de consiliu.

— Şi asta e tot proprietatea fundaţiei, zise Penny după ce-şi puse şi ultima semnătură.

— Eşti o fată frumoasă şi înţeleaptă, Penelope. Doamne, dar ce cucui ai în frunte! Te doare?

— Numai când mişc capul… nu prea tare.

— S-ar părea că ai o uşoară comoţie, zise medicul uitându-se la ochii ei. Am înţeles că te-ai căsătorit de curând.

— Da… doar de câteva zile.

— În cazul ăsta dă-mi voie să-ţi prescriu o reţetă. Mergi acasă cu soţul tău, ia două aspirine şi suiţi-vă în pat.

— Şi pe urmă?

— O să ştie el ce are de făcut. Nu-ţi strică puţină mişcare… dar numai în pat.

Şi părăsiră sala de consiliu, după care îşi luară rămas-bun. Penny rămase cu actele în mână, singură cu Frank, care o aştepta stând pe un scaun la recepţie.

— Frank!

— Poftim. Tonul lui aspru o îngheţă, totuşi era hotărâtă ca de data asta să nu mai cedeze, însă el i-o luă înainte. Ţi-ai căpătat cele patruzeci de milioane?

— Da, totul e rezolvat. Acum ce facem?

— Deci, ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit măritându-te cu mine. Sper că aceşti bani să-ţi aducă numai fericire. Uite. Şi-i întinse o carte de vizită. Ai aici numele unui avocat, bun prieten cu mine. În clipa aceea Penny se îndreptă din umeri. Ştia că propriul orgoliu îi ameninţă căsnicia, dar n-avea ce face. Asta era ea.

— Şi ce mă sfătuieşti să fac? Acum avea vocea la fel de dură ca a lui.

— Îţi sugerez să te duci acasă, în Gainsborough Street, unde vei fi în deplină siguranţă. Unchiul Henry n-o să te mai deranjeze fiindcă a fost arestat. Apoi, îţi sugerez

să consulţi un medic pentru loviturile pe care le-ai primit.

— Altceva?

— Când te calmezi, îţi sugerez să-l cauţi pe amicul meu, Charlie Zimmerman, care se va-ngriji de toate.

— Care toate?

— E nevoie să-ţi repet mai clar?

— Da, doar sunt un copil tâmpit.

— Atunci, fii sigură că ai să obţii divorţul, izbucni el şi se răsuci cu scaunul, aşa că Penny nu-i mai putu vedea faţa.

— Şi tu asta doreşti? Asta vrei într-adevăr?

— De asta ai tu nevoie. Ţi-ai luat banii, eu la ce-ţi mai folosesc? Vezi că jos te-aşteaptă un taxi. Dacă cumva e nevoie să dau vreo declaraţie la tribunal, poţi conta pe mine.

— De fapt, asta ai avut în minte de la bun început, nu-i aşa? De-asta ai şi organizat o nuntă fără surle şi trâmbiţe. Acum înţeleg anumite lucruri care m-au deranjat… Frank, eşti convins că asta vrei?

Îl văzu ridicând din umeri nepăsător şi în clipa aceea orgoliul rănit o îndemnă să plece de lângă el, să dispară din calea lui. Cu un aer sfidător şi fără să privească înapoi se îndreptă spre lift şi doar când uşile se închiseră în spatele ei, lăsă lacrimile să-i curgă în voie pe obraz.

În faţa limuzinei trase la scară aştepta un taxi. Domnul Corey coborî s-o întâmpine.

— Frank unde e? apoi îi observă lacrimile. Doamne sfinte, de data asta ce ţi-a mai făcut nebunul ăla de băiat? Aşteaptă aici… Mă duc să vorbesc cu el.

Penny îl opri apucându-l de mână.

— Nu, vă rog nu vă amestecaţi şi, orice s-ar întâmpla, nu-i spuneţi ce-am făcut cu banii. Îmi promiteţi? Nu avea nevoie de mila lui Frank, mai ales acum când îi dăduse limpede de înţeles că nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Domnul Corey se uită la ea încurcat de parcă i-ar fi fost greu să-i promită aşa ceva, apoi ridică din umeri, neputincios.

— Ai dreptate, nu-i bine să mă amestec în căsnicia ta,

iar în privinţa banilor, ai încredere în mine că n-am să-i suflu o vorbă. Acum te-ntorci la Northampton cu mine?

Penny clătină din cap şi după ce socrul ei urcă în limuzină, se aplecă şi-i spuse înainte ca el să închidă portiera.

— Să ştiţi că vă… vă iubesc pe toţi şi spuneţi-i lui Abby… spuneţi-i… Lacrimile o împiedicau să mai vorbească. Închise portiera şi se îndreptă spre taxi.

— Domnul a spus să vă duc în Gainsborough Street, zise taximetristul pornind maşina. Penny întoarse capul spre clădirea pe care o lăsau în urmă şi, la fereastra de la etaj, îl zări pe Frank. Aşteptă ca maşina să se îndepărteze suficient de mult şi de-abia atunci îi zise şoferului, suspinând printre lacrimi:

— Du-mă, te rog, în staţia de autobuz. Capitolul 10

— Tu te porţi cum te porţi şi ai pretenţia ca lumea să te trateze cu mănuşi? Războiul s-a sfârşit de mult, băiete, îl certa maică-sa.

— Asta n-are nicio legătură cu războiul. Mamă, scuză-mă, dar… e vorba…

— Toţi ştim despre ce e vorba, îl întrerupse doamna Corey. Te-ai comportat ca un inconştient şi acum te baţi cu pumnii în cap. Am sau nu dreptate? Aşa că nu-mi mai spune mie toate astea, du-te la ea să-i explici.

— Tocmai asta-i problema, oftă el. Dacă poţi să-ţi imaginezi că nici măcar propriul meu copil nu mai discută cu mine iar eu n-am cum să-i vorbesc.

— De ce, din mândrie?

— Mândrie, pe naiba! Pur şi simplu nu dau de ea.

Doamna Corey se aşeză pe scaunul din bucătărie. Tocmai scosese din cuptor plăcinta de sărbători şi obrajii roşii de căldură îi mascau grija ce şi-o făcea pentru cel mai tânăr dintre fii săi.

— Unde-ai căutat-o?

— Păi, mai întâi, l-am întrebat de ea pe Charlie Zimmerman, fiindcă i-am dat cartea lui de vizită şi… n-ai să crezi… i l-am recomandat ca avocat pentru divorţ. Cum naiba am fost atât de idiot? O iubesc şi tot eu o trimit la

avocat să divorţeze.

— Şi n-a trecut pe la Zimmerman?

— Nu. Charlie mi-a spus că nici n-a văzut-o, nici n-a auzit de ea. Cât era de supărată pe mine, foarte bine putea apela la un alt avocat.

— Dar avea motive întemeiate să fie supărată?

— Normal, însă eu nu cu ea aveam ce aveam, ci cu blestematele alea de milioane ale ei. Ar fi crezut cineva că nu m-am însurat cu ea pentru bani?

— Mda, asta e o problemă. Şi unde-ai mai căutat-o?

— La casa din Boston, de pa Gainsborough Street. Credeam că s-a dus acolo să locuiască. Chiar eu am sfătuit-o.

— După câte-nţeleg, nici acolo n-ai găsit-o.

— Acolo nu locuieşte nimeni. Ai auzit că unchiul şi vărul ei au fost închişi pentru delapidare de fonduri? Înainte de audierea iniţială au cerut paşapoarte, deci e limpede că intenţionau să fugă din ţară, aşa că au fost duşi la închisoare fără drept de cauţiune. Dar să revin… am fost în Gainsborough Street şi n-am găsit-o acolo. Casa era goală şi vecinii mi-au spus că în clădire se vor amenaja birouri… parcă pentru o firmă cu profil medical. Din cincisprezece noiembrie nimeni nu mai ştie nimic de ea.

— Mititica, unde-o fi petrecut Crăciunul de una singură? Şi-acum, uite că se apropie Paştele. Te-ai gândit să angajezi nişte detectivi?

— Am făcut-o şi pe-asta, zise el oftând. Încă din decembrie, dar n-am aflat nimic. Am crezut că s-a întors în Navigation Lane, dar nu putea rămâne acolo fără să lase vreo urmă. Trebuie să fie undeva. Mă gândesc să apelez la altă agenţie de detectivi particulari.

În acel moment se auzi trântindu-se uşa de la intrare şi doamna Corey se uită la ceasul din perete.

— Oh, Doamne, a sosit taică-tău şi cina nu e încă gata. Să vezi ce-o să mă boscorodească.

— Edith! Edith!

— Sunt la bucătărie, dragă.

După ce-şi lăsase haina pe un scaun în salon, ca de

obicei, domnul Corey apăru în prag cu un pahar de coniac în mână, tot ca de obicei.

— Frank, încă mai eşti aici? Cina e gata?

— Nu, dar nici măcar cinci nu e. Aceeaşi întrebare mi-o pui de treizeci şi cinci de ani, îl bombăni doamna Corey.

— Şi tot de-atâţia primesc acelaşi răspuns, glumi el. Frank, vreau să-ţi arăt ceva… unde naiba am pus ziarul ăla?

— În buzunarul de la haină, ca de obicei, îi strigă doamna Corey, care deschisese cuptorul să se uite la bucata de friptură. Dar ce-i atât de interesant în ziarul ăla?

— Nu ştiu ce să zic. Poate imaginaţia îmi joacă feste, dar fotografia şi descrierea mi-au reţinut atenţia. Mda… uite că l-am găsit… ia citeşte asta, Frank.

— Citeşte tare, Frank, spuse doamna Corey.

— Fotografia nu-mi spune nimic. Parcă ar fi a unei fete blonde, cu părul lung şi foarte slabă, întinsă pe o targă. E vorba de un accident.

— Şi de scris, ce scrie?

— Titlul e „O necunoscută salvează viaţa unui copil”.

— Hai, citeşte mai departe. Eşti mai rău ca taică-tău… mereu te-opreşti când e mai interesant.

— Bine, bine, stai puţin. Deci, „Robert Freeson, un băieţel de patru ani din Hyanni mai este astăzi în viaţă datorită unei tinere, până acum neidentificată, care în această dimineaţă a sărit pe carosabil ca să-l tragă din calea unui camion. Copilul are doar câteva zgârieturi uşoare şi a fost externat după ce a primit îngrijiri medicale la spitalul din Cape Cod. Femeia nu are niciun act ascupra sa. Este slabă, înaltă de un metru şaptezeci şi opt, cu păr lung şi blond. Când a suferit accidentul purta jeanşi, bluză roşie şi un hanorac galben. Autorităţile medicale confirmă diagnosticul de comoţie cerebrală. Persoanele care o cunosc sunt rugate să se adreseze poliţiei din Hyannis”.

Frank mototoli ziarul.

— Oh, Doamne… hanoracul galben!

— Ar putea fi ea? Scrie acolo că fata aceea e înaltă şi

blondă, dar atât de înaltă ca Penny nu-ntâlneşti la tot pasul, zise doamna Corey.

— Ai dreptate, dar mai spun că este slabă, iar despre Penny orice poţi zice, numai că e slabă nu. Însă chestia aia galbenă… unde e Abby?

— La joacă pe stradă. Despre ce chestie galbenă vorbeşti?

— Un hanorac galben. Îl purta tot timpul. Ea trebuie să fie! Cheam-o repede pe Abby în casă, mai spuse în timp ce urca în fugă scările la etaj. Îmi iau câteva lucruri şi pe Abby şi plecăm la Hyannis. Tată, vezi dacă poţi închiria un avion.

Dimineaţa când deschise ochii, nu ştia ce i se întâmplase, dar îşi aminti de băieţel, de şoferul care claxona înnebunit şi că ea făcuse ceva, dar ce, asta nu-şi aducea aminte. Iar acum zăcea întinsă într-un pat îngust, şi cu dureri în tot corpul. Se mişcă puţin şi fu de-ajuns să atingă un buton ca de îndată să apară asistenta de la reanimare.

— Te-ai trezit?

Penny încercă să se ridice în capul oaselor dar, din cauza durerii, renunţă imediat.

— Mi-e sete, spuse ea cu greutate.

Asistenta îi zâmbi şi-i duse la gură un pai de băut, pe care i-l luă înainte să se sature.

— N-ai voie să bei prea mult dintr-odată. Îţi mai dau, puţin mai târziu.

Când mai târziu, că eu n-am timp de lenevit în pat? La opt trebuie să fiu la lucru. Şi, imediat, căzu într-un somn profund. Câteva minute mai târziu, medicul intră să controleze starea pacientei.

— Acum chiar doarme, îl informă asistenta. A fost agitată, probabil din cauza durerii.

— Am să-i fac un control când se trezeşte. Tot nu s-a aflat cine este?

— Încă nu, dar poartă verighetă pe deget.

La ora şapte, în aceeaşi dimineaţă, în holul de la intrarea principală unde apăruseră un bărbat şi o fetiţă se

iscase un mic scandal. Copilul avea o privire speriată, iar bărbatul o expresie dură.

— Nu-mi pasă de regulile voastre. Vreau să văd femeia… Da, copilul vine cu mine. Poate o identificăm… Nu, acum nu vă putem spune nimic… nu vrem decât să aruncăm o privire.

— Dar doarme, încercă să-i explice asistenta de la recepţie.

— Nu contează, vrem doar s-o vedem, nu e nevoie ca şi ea să ne vadă.

— Oricum e împotriva regulamentului. Îmi pare rău, dar trebuie să aşteptaţi.

Abby, care de oboseală făcea eforturi să-şi ţină ochii deschişi, nu mai avu răbdare să urmărească discuţia. Ţinându-l de mâneca hainei pe Frank făcu un pas înaintea lui.

— Vreau s-o văd pe mama. Dacă nu mă lăsaţi încep să urlu… chiar aici.

Asistenta, prea tânără să facă faţă unui asemenea gen de şantaj, cedă.

— Bine… Mike! strigă spre unul din brancardieri, vrei să-i conduci la reanimare? Dar nu le dai voie să intre în salon. Îi laşi doar să se uite de afară.

Pe coridor, era încă întuneric şi pacienţii abia începeau să se trezească. Asistenta de gardă, surprinsă să vadă două nasuri lipite de uşa de sticlă a salonului, ieşi să le vorbească.

— În această secţie nu e permis accesul vizitatorilor…

— Nu suntem vizitatori, o opri Frank. Am venit tocmai din Connecticut Valley ca să identificăm o pacientă.

— Vă referiţi la fata care…

— Da, la fata care.

— Atunci, nu staţi acolo, intraţi. Fetiţa e cu dumneavoastră?

— Pe mama ei o căutăm.

— Oh, Doamne… intraţi, dar fără zgomot.

Frank şi Abby o urmară în salonul slab luminat. Pe

patul din colţul cel mai întunecos stătea întinsă Penny, cu capul bandajat, iar braţul stâng cu pumnul strâns îi alunecase moale într-o parte.

— Ei ce spuneţi? le şopti asistenta.

— Mama, e mama! spuse Abby la fel de încet. Tată, ia uite cum arată… vai, ce slabă e, tată. Şi întorcându-se, îşi ascunse faţa în braţele lui şi începu să plângă.

Îi văzuse şi el braţul plin de vânătăi, numai piele şi os, care nu mai avea nimic din carnaţia plăcută de care-şi amintea. Pe deget încă purta verigheta şi inima îi tresări în piept când o zări. Inelul cu diamant dispăruse, dar verigheta subţire era acolo, pe deget. Asta înseamnă ceva, se gândi el.

Asistenta îi mai lăsă o clipă s-o privească, apoi îi conduse în cabinetul său în care tocmai intra un bărbat în halat, cu stetoscopul atârnând de gât.

— Doctor Thease, se recomandă el.

— Spuneţi-i, îl îndemnă asistenta pe Frank, surâzând.

— Se numeşte Corey. Penelope Harris Corey.

— Slavă Domnului, zise doctorul. Nu numai fiindcă aţi recunoscut-o, dar şi că nu mai e nevoie să apelăm la Asistenţa socială…

— Cred că glumiţi! Fata asta e posesoarea unei frumoase averi de patruzeci de milioane de dolari.

— Dumneata glumeşti, zise asistenta. S-o fi văzut în ce hal era îmbrăcată… ca o zdrenţuroasă, şi pe frigul ăsta doar într-un hanorac galben de plastic.

— Are dreptate, eram la camera de gardă când au adus-o. Confirmă medicul. Uitaţi ce este, până nu se trezeşte nu mai aveţi ce face aici şi nu ştiu cât va mai dura.

— Dar în ce stare se află?

— Destul de proastă. E plină de lovituri, a trebuit să-i pun şase copci la rana deschisă de la cap şi a suferit o comoţie cerebrală. Cât e de gravă nu ne putem pronunţa decât după ce se trezeşte. Totuşi, părerea mea este că starea asta se datorează mai degrabă malnutriţiei decât accidentului. Corey, spuneaţi? Pentru foaia de observaţie am nevoie de câteva date. Este căsătorită?

— Da, este doamna Frank Corey, zise el, apoi dădu şi adresa din Northampton.

Imediat după prânz, Penny fu deconectată de la aparate şi mutată într-o rezervă încărcată de flori. Durerea de cap aproape îi trecuse, dar îşi simţea corpul atât de uşor de parcă plutea. Probabil din cauza injecţiilor şi a pastilelor, se gândi ea. În general, se simţea bine şi când i se aduse prânzul asistenta o ajută să mănânce o supă subţire, o felie de pâine prăjită, puţină salată şi o bucăţică de jeleu.

După aceea asistenta îi făcu toaleta şi-i dădu cu puţin ruj pe buze.

— Băieţelul se simte bine? se interesă Penny.

— A şi fost externat. Acum e rândul dumneavoastră.

— Sper să nu-mi pierd slujba, oftă ea scărpinându-se la nas, apoi simţi o mână frecându-i-l uşor.

— Dai voie unui tâmpit să te sărute? o întrebă Frank aplecându-se să-i atingă buzele.

— Frank? zise mai mult decât surprinsă, ridicându-şi privirea spre faţa lui atât de dragă… de care-i fusese atâta dor.

— Frank… el e. Doamne, Penny, ce-am putut să-ţi fac?

— Ce mi-ai făcut? Doar nu tu conduceai maşina, nu-i aşa? zise ea îngrijorată. Totul se petrecuse atât de brusc că nu-şi mai amintea decât că la volan era un bărbat… Dacă fusese Frank? Oh, nu, doar nu se aruncase intenţionat în faţa camionului! Ce-o fi crezând despre ea?

— Nu, nu eram eu în camion. Şi Penny răsuflă uşurată. Mă refeream la ultima zi în Boston, când m-am purtat ca cel mai mare idiot.

— Aşa e. De ce să-l fi contrazis?

— Bănuiesc că nu… Zimmerman?

— Nici nu ştiu cine este! Era acolo în ziua aceea?

— Nu, Penny, este avocatul la care te-am trimis pentru divorţ. Ai fost?

— Unde să mă duc?

— La el, pentru divorţ.

— Cine eu? Nu, n-am putut. În schimb, am fugit, m-am ascuns.

— Nu-nţeleg de ce n-ai putut, dar mă bucur. Văd că încă mai porţi… verigheta.

— Cum să n-o port… n-am scos-o niciodată de pe deget, dar… sper să nu te superi, dar…

— Să mă supăr pe tine? Şi, luându-i mâna, îi mângâie fiecare deget în parte, ca pe ceva nepreţuit.

— Asta-i bine, fiindcă… a trebuit să amanetez inelul de logodnă. Terminasem banii şi nu mi-am găsit de lucru decât acum o săptămână. Dacă-mi păstrez slujba, la sfârşitul lunii îl scot, Jur, Frank!

— Nu m-ar fi surprins dacă l-ai fi aruncat la gunoi.

— Aşa am vrut, dar n-am putut.

Frank o mângâie pe obraz.

— În ultimul timp n-ai prea mâncat. Era o constatare nu o întrebare.

— Aşa e. La început nu mi-am mai permis să mănânc prea mult, după aceea n-am mai suportat gustul mâncării. În ciuda experienţei prin care am trecut, n-am ştiut să fac economii.

— La ce naiba te referi? izbucni el nervos. Penny încercă să se tragă de lângă el, dar nu reuşi. Rămăsese acelaşi Frank, la fel de impulsiv. Apoi, el se liniştit brusc. M-am jurat să nu mai ţip la tine şi nici să-mi mai pese de milioanele tale dar, după cum arăţi, s-ar părea că nu le mai ai.

— Te rog, Frank, şopti ea, apoi adunându-şi tot curajul de care era capabilă continuă: Am făcut-o.

— Poftim?

— Am făcut-o.

— Ce-ai făcut?

— I-am donat pe toţi. Tatăl tău m-a ajutat.

— Stai puţin, zise el printre dinţi. Vrei să spui că ai risipit toţi banii? Când asta?

— Pe cincisprezece noiembrie, la Boston. După ce am preluat controlul fundaţiei, s-a votat lichidarea ei şi donarea tuturor bunurilor: bani, imobile… totul,

institutului Dana Farber, care se ocupă cu studiul cancerului la copii. De-aia se afla acolo doctorul Ketelman… ca reprezentant al lor.

— La naiba! zise el cu amărăciune în voce. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Dacă-ţi aminteşti, nu mi-ai dat timp să-ţi explic. Puseseşi totul la cale dinainte şi mi-ai dat ordine clare, înainte să pot scoate o vorbă.

— Da, îmi amintesc foarte bine, recunoscu el.

— Nu voiam ca tu…

— Nu te scuza, eu sunt cel care trebuie… Am fost cel mai mare tâmpit… Penny, răspunde-mi la o întrebare.

— Dacă pot… Deja se simţea obosită, dar o oboseală plăcută. Acum, că Frank era lângă ea, se liniştise, nu-i mai păsa de nimic.

— Penny, mai eşti trează?

— Da, Frank. Dar era aproape adormită şi abia îşi mai ţinea pleoapele întredeschise.

— Penny, de ce te-ai măritat cu mine?

— Fiindcă te iubesc, murmură ea. De ce te-ai însurat tu cu mine, Frank?

— Pentru că şi eu te iubesc.

Penny îi auzi vorbele ca venind de undeva, de departe, înăbuşit, de parcă n-ar fi fost pregătit să le rostească. Sau, cel puţin, asta înţelesese ea, dar, pe moment, îi era de-ajuns. Şi îi surâse, un surâs dulce, inocent şi plin de iubire.

— Ia-mă acasă, Frank, mai apucă să spună şi se cufundă într-un somn adânc.

El rămase pe pat ţinându-i palma cu degete fragile într-a lui, abia îndrăznind să respire de teamă să n-o trezească.

O oră mai târziu, când Abby şi tatăl lui intrară pe vârfuri în cameră se ridică şi ieşiră împreună pe culoar.

— Arată îngrozitor. Ce s-o fi-ntâmplat cu ea? zise domnul Corey.

— Îţi spun mai târziu, mormăi Frank.

— Tată, plângi?

— Şi ce dacă, tu nu plângi?

— Eu nu plâng, zise Abby zâmbind. Eu sunt fericită că am găsit-o pe mama, aşa că nu plâng. Ni i-ar plăcea să ne vadă aşa. Ce ţi-a zis, tată?

Are dreptate, se gândi el, dregându-şi vocea. Lui Penny nu i-ar plăcea să ne vadă plângând. Cât de puţin o cunosc!

— N-a putut vorbi prea mult, scumpo, dar m-a rugat s-o duc acasă. Abby chiui de bucurie. Dar asta mai poate dura puţin. Tată… o duci tu pe Abby acasă? Când va sosi Penny… ştii, n-o să poată urca scările.

— Ştiu, ştiu, lasă că avem noi grijă de tot. Tu ai grijă de tine ca s-o poţi îngriji pe ea.

— Abby, tu pleci cu bunicul ca să aranjaţi casa pentru când se-ntoarce mama.

Săptămâna trecu foarte încet. Frank îşi petrecea întreaga zi şi jumătate din noapte lângă patrul ei, îndemnând-o să mănânce, încercând s-o distreze, discutând. Penny se refăcea văzând cu ochii, culoarea îi revenise în obraji, dar nu reuşea deloc să se-ngraşe. Joi i se scoase bandajul de la cap, medicul asigurându-i că nu este nimic grav şi că rana se vindecă.

— Trebuie să mai ţină copcile încă o săptămână, dar va avea grijă de asta medicul dumneavoastră. Reflexele sunt bune, iar comoţia a trecut complet şi nu va avea probleme. Cam în două săptămâni îi vor trece şi vânătăile.

— Dar? Simt că există şi un „dar”.

— Dar lucrul cel mai important pentru ea este să mănânce regulat. I-am prescris vitamine, aveţi grijă să le ia. Aerul curat şi hrana consistentă fac minuni. Poimâine o puteţi externa.

Fiindcă ea între timp adormise, după plecarea medicului îi povesti lui Penny ce discutase cu el.

— Aer curat şi mâncare consistentă, încheie el.

— Nu sună deloc rău, glumi ea. Frank, strânge-mă în braţe.

— Aş face-o dacă ar exista vreun locşor care să nu te doară, râse el. Mă simt puţin frustrat pentru că unde pun

mâna dau numai de bandaje şi de vânătăi. Cum naiba ai ajuns în halul ăsta?

Penny îşi dădu seama că se referă la oase, nu la lovituri.

— Nici eu nu ştiu. Totul a ieşit pe dos. După ce-am plecat din Boston…

— De ce-ai plecat de-acolo? Imediat a doua zi am mers la casa din Gainsborough Street, dar nu te-am găsit.

— Cum mă puteam duce acolo când deja o donasem? M-am întors la Navigation Lane unde am rămas la expirarea contractului. A trebuit să mă mut fiindcă, între timp, rămăsesem şi iară bani.

— Şi de-atunci ce-ai făcut? cum te-ai descurcat?

— Am amanetat inelul şi am trăit de pe o zi pe alta pentru că luni în şir n-am găsit de lucru. Şi, tocmai când găsisem, am suferi accidentul. Ce ghinion!

— Nu ţi-a dat prin minte să mă suni?

— Ba da, dar eram prea mândră ca să te oblig cu ceva.

— Şi acum tot aşa ai rămas?

— Deloc, râse ea. Ştii… aş mai vrea să-ţi spun ceva. Când te-ai dus la Falmouth să-mi aduci lucrurile…

— N-a meritat osteneala. Am adunat totul într-o bocceluţă.

— E vorba de altceva. Printre ele era şi o cutie. Asistenta a pus-o în dulap. Vrei să mi-o aduci? Frank i-o aduse, o deschise, iar ea căută ceva şi scoase dinăuntru o foaie de hârtie. Asta e o notă de plată, dar a sosit prea târziu.

— De ce prea târziu?

— Pentru că donasem deja cele patruzeci de milioane. Mi-am consultat avocatul care mi-a zis… mi-e jenă să-ţi spun.

— Ei, haide, bănuiesc că te-ai consultat cu tata. Ce ţi-a zis?

— Că în Massachusetts soţul plăteşte toate datoriile faţă de avocat ale soţiei.

— Şi l-ai crezut?

— Sigur că l-am crezut, doar e tatăl tău.

— Numai de-asta?

— L-am crezut şi fiindcă pentru această informaţie a mai adăugat la nota de plată încă o sută cincizeci de dolari şi n-am mai îndrăznit să-i pun nicio întrebare. Altfel ne-ar fi costat o avere… pe care n-o mai avem.

— Pe noi? Îmi place cum sună. Ia dă-o încoace să mă uit şi eu. Şi despături foaia de hârtie. Cum? strigă el, patruzeci şi două de mii cinci sute şi cincizeci de dolari pentru consultaţii juridice? Tocmai tata să-mi facă una ca asta? îşi imaginează că avem milioane de aruncat pe fereastră?

— Asta e. Ce facem Frank? Ne permitem să i-o plătim?

— Bineînţeles că ne permitem, dar nu-i dăm nimic, râse el. Să ne dea în judecată!

Când sosi ziua externării, afară îi aştepta o limuzină. Deşi în ultimele două zile se putuse plimba pe coridoarele spitalului, acum Frank nu o lăsă să facă o mişcare.

— Nu cântăreşti mai mult decât Abby, zise el ridicând-o în braţe din cărucior. Fereşte-ţi capul! Şi o aşează uşor pe bancheta din spate a maşinii, apoi se urcă şi el retrăgându-se în colţ.

— Nu vrei să vii mai aproape? îl întrebă Penny, exasperată.

— N-avem de mers decât un sfert de oră.

— Vino lângă mine şi spune-i şoferului să o ia pe drumul cel mai lung, izbucni ea.

— Faci pe dictatorul cu mine? râse el, venind mai aproape.

— În niciun caz. Mă simt frustrată. Şi se lipi de el lăsându-şi capul pe umărul lui, iar Frank o îmbrăţişă, pipăindu-i spatele.

— Ce faci acolo?

— Caut un loc unde să-mi pun mâna, dar văd că peste tot „accesul e interzis”.

— Nu chiar peste tot, murmură ea ghemuindu-se lângă el. Frank îşi lăsă palma uşor pe şoldul ei, iar Penny

îşi luă cealaltă mână şi i-o aşeză peste sân. Acolo niciodată nu-ţi va fi interzis accesul. Acum spune-i şoferului să o ia pe drumul cel mai lung.

După o oră ajunseră, în sfârşit, în Berkshire. Casa era veche, în stil victorian, cu frontoane şi nişe cu ferestre arcuite.

— Aici vom locui o vreme până găsim una în care să ne mutăm, undeva în apropiere mă gândeam. Toţi locuim pe o rază de cincisprezece kilometri. Mama a vrut să ne ştie aproape ca să ne viziteze uşor, dar nici prea aproape, vezi Doamne, să facem şi noi un efort.

— Mama ta e o femeie minunată. Cât îmi doresc să am şi eu o mamă, spuse ea cu regret.

— De-acum încolo vei avea şi încă una care-şi vâră nasul în toate. Hopa sus!

— Nu e nevoie, Frank. Pot merge. Serios că da.

— Ştiu, dar ăsta e pretextul cel mai bun ca să te strâng în braţe, aşa că taci din gură.

George, fratele lui Frank îi aştepta în prag.

— Toată lumea a venit să întâmpine mireasa. Intraţi în salon. Doamne, Penny, parcă îi fi ţinut cură de slăbire zece ani. Stai să te vadă mama, că în câteva secunde te şi pune la-ngrăşat.

— Nu-l lăsa să te acapareze. Mai am câţiva fraţi, dar ăsta e irecuperabil.

— Gata, mergeţi în salon.

— Asta s-o credeţi voi. Fata asta abia a ieşit din spital şi drumul a obosit-o, aşa că o duc în pat şi veniţi voi s-o salutaţi.

Apăru şi doamna Corey.

— Am transformat biblioteca bunicului în dormitor pentru voi… la etaj.

În camera spaţioasă, cu rafturi pline de cărţi, fusese adus un pat dublu, imens, cu tăblii din lemn sculptat.

— Trebuie să te simţi onorată, fiindcă a fost al străbunicului. L-a luat cu el când a plecat din Europa. În zilele noastre nu se mai fac asemenea opere de artă.

— Ştiu… şi sunt impresionată, dar câtă cheltuială să-l

aducă tocmai din Irlanda.

— Din Irlanda? Aici n-ai nimerit-o. Numele vechi al familiei este Corelli, dar când străbunicul a ajuns în America, pe insula Ellis, i l-au prescurtat în Corey. A fost cea mai bogată familie din Genova.

— Dumnezeule, vrei să spui că acum sunt italiancă? chicoti Penny.

— Obişnuieşte-te cu ideea asta!

— Baia este aici, zise doamna Corey, deschizând o uşă. Nu-i aşa că e drăguţă? Înainte era un fel de cămară. Nu-i aşa că au făcut treabă bună, Frank?

— Au făcut, au făcut, dar acum eu trebuie să duc fata asta în pat.

— Doar din motive de sănătate, presupun, zise doamna Corey, cu o expresie cât se poate de serioasă. Uite, i-am cumpărat câteva cămăşi de noapte şi un halat. Peste câteva zile mergem în oraş la cumpărături. Acum, grăbeşte-te, toată lumea aşteaptă. Bănuiesc că n-ai nevoie de ajutor ca s-o dezbraci, adăugă, pe acelaşi ton serios, dar Penny îi zări o sclipire jucăuşă în priviri.

— Ah, mamă, încetează!

Femeia izbucni în râs şi ieşi lăsându-i singuri.

— Acum te bag în pat şi chem neamurile să te vadă. Îţi va lua o săptămână ca să le reţii numele.

— Frank, am uitat ceva…

— Ce? Degetele lui tocmai îi descheiau bluza şi atingerea lor o făcu pentru o clipă să uite ce voia să spună. Inelul, am uitat de inel.

— Bine. Îi dăduse bluza jos şi acum o descălţa. Nu te mai gândi la inel, am avut eu grijă. Nu ţi-a plăcut niciodată, nu-i aşa?

— Sincer?

— Sincer.

— Nu… nu mi-a plăcut. Simboliza mai mult o cătuşă decât un legământ de dragoste.

— Cred că asta şi voiam, oftă el.

Iar eu, care niciodată n-am depins de un bărbat, stau ca o proastă şi tremur în timp ce el îmi scoate ciorapii.

Doamne, Penny… Corey, eşti cea mai tâmpită femeie din lume. El e…

— Trebuie să am grijă… ah, cum am uitat! Frank ajunsese la sutient şi dintr-o singură mişcare i-l desfăcuse, apoi îi cuprinse sânii în palme. Sărăcuţa de tine, şopti el, mângâindu-i. Mă simt atât de vinovat când te văd cum arăţi.

— Nu, Frank, nu te mai învinovăţi. Totul a trecut. Amândoi am fost de vină, dar acum vreau să-mpart fericirea cu tine.

— Frank! Penny! Grăbiţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu, se auzi vocea doamnei Corey de dincolo de uşă.

— Familia, pufni el făcând o grimasă şi se duse să deschidă dulapul. Apoi se auzi o foşnet de mătase, mai mult de-atât fiind inutil de descris. Penny reuşi să-şi ridice braţele ca el s-o-mbrace, după care o ajută să-şi acopere pulpele.

— Mama ta mi-a cumpărat-o, murmură ea.

— Trebuie să mai fie ceva care să meargă cu ea. Ce zici de asta? Era un halat din mătase chinezească, cu un dragon brodat pe piept. Penny întinse din nou braţele lăsându-se înfăşurată în el. Gata, acum suie-te în pat. O înveli, îi ridică pernele la spate şi o sărută pe frunte. Cine să intre primul?

— Abby, veni răspunsul imediat. Vreau să-mi văd fetiţa.

Frank deschise uşa şi toţi năvăliră în cameră. Capitolul 11

La opt dimineaţa Penny se strecură tiptil din dormitor ca să nu-l trezească pe Frank, care încă dormea. Netezise aşternutul, îşi trecuse uşor degetele prin părul lui şi ieşise încet, să nu trântească uşa. Înfăşurată de două ori în halatul dăruit de soacra ei. Capul îi vâjâia şi o durea îngrozitor.

La unu noaptea Frank sărise din pat şi răscolise toată casa după o pungă cu gheaţă.

Acum, udă leoarcă, obosită, ameţită, dar nevrând să

zacă în pat, deschise uşa bucătăriei şi rămase surprinsă văzând toată lumea adunată acolo. Toate femeile din familie stăteau în jurul mesei, mai mult sau mai puţin dezbrăcate. Când Penny îşi făcu apariţia, conversaţia se întrerupse.

— Vai de mine! exclamă Marion.

O fi soţia lui Harry? Penny nu-şi mai amintea. Celelalte rămăseseră înmărmurite. Cum altfel, când nimeni nu mai avea pe vârful capului o pungă de gheaţă legată cu elastic? Şi care dintre ele mai era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte atât de transparentă, cumpărată chiar de soacra ei? Halatul scurt nu acoperea mare lucru.

Judith îşi trase scaunul să-i facă loc la masă. O fi soţia lui Bill? Reuşi să se târască până la masă şi se prăbuşi pe un scaun.

— Dacă vrei să divorţezi, cunosc un avocat, glumi Judith.

— Ce om! zise şi Marion, clătinând din cap. Dintotdeauna Frank mi s-a părut cam bizar, dar nu mi-am închipuit că e în stare să-şi bată nevasta.

— Marion! o atenţionă doamna Corey.

— Păi nu vă uitaţi la bietul copil? Ce s-a-ntâmplat, Penny?

Dar Penny era prea stânjenită ca să-şi ridice ochii din farfurie.

— M-am… m-am lovit cu capul de tăblia patului, se bâlbâi ea.

— Chiar în locul cucuiului? Sărăcuţa de tine, o căinară toate. Niciuna, însă, slavă Domnului, n-o întrebară cum se-ntâmplase. Probabil că asta voia Ethel să afle când mama ei îi făcu semn să tacă. Penny nu-şi lua ochii de la modelul cu flori din farfurie, dorindu-şi ca decât s-o mai doară atât de tare, mai bine să-i cadă capul. Ce bine se simţise până în clipa aceea de groază.

Când Frank ieşise din baie, cu părul ud şi doar în halat îl aşteptase întinsă în pat ca o pisică, încercând să pară relaxată. Femeile nu trebuie să fie nerăbdătoare, îşi tot spusese, deşi nu credea că e posibil. îl dorea atât de

mult, iar el stătea şi se uita la ea. Atât.

— Doar atât ţi-ai planificat pentru noaptea asta? îl întrebase în ironie.

— Păi, chiar am la ce mă uita, glumise el. Eşti toată un amestec de negru, verde şi galben…

— Frank Corey, se răstise la el. De luni întregi aştept acest moment. Am citit cărţi, am văzut filme, iar tu ai de gând doar să-mi faci ochi dulci?

— Doctorul a spus că n-ai voie să faci excese.

— Dă-l încolo de doctor!

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa. E un medic foarte bun. Să fi văzut nota de plată!

— Ai început să evaluezi competenţa medicilor ca la avocaţi, în funcţie de suma de pe nota de plată? Ştiu că nu e modestă şi… restul, dar nici eu nu mai pot să aştept.

— Dar unul din noi trebuie să aibă grijă şi acela sunt eu.

— Frank Corey, nu mă mai chinui că te omor. Dacă ţii neapărat să-mi porţi de grijă, atunci fă-o în pat. Frank îşi dăduse jos halatul şi rămăsese gol în faţa ei, nemaiputând ascunde că şi el o dorea la fel de mult. Grăbeşte-te! mai zise Penny bătând cu palma locul de lângă ea.

— Nu mă pot grăbi, glumise el. Nu întotdeauna faci ce-ţi doreşti, mai ales cu cineva care arată ca un sac de oase! În cazul ăsta motto-ul este „încet şi cu grijă”!

— Aha, deci asta era! Ţi-e frică să nu te răneşti! Atât îi trebuise să spună.

Frank îi lăsase în jos bretelele cămăşii de noapte şi-i atinse sfârcurile cu vârful limbii. Căldura care-i inundase trupul în câteva secunde se transformase într-o explozie de senzaţii pe care nu le cunoscuse până atunci. Apoi, el îşi coborâse palma peste pântecele ei… şi mai jos… oprindu-se în locul acela magic, atingându-i-l atât de uşor, de excitant, încât Penny gemuse de plăcere şi zvâcnise atât de tare încât se lovise cu capul de tăblia patului, exact unde avusese cucuiul. Şi astfel se încheiase noaptea aceea.

— Sper că eşti satisfăcută, mormăise Frank sărind din pat, ca săi de primul ajutor.

Şi puţin mai târziu:

— Stai, unde te duci? Am putea… strigase după el.

— Cu punga aia cu gheaţă pe cap? bombănise Frank. Mă duc să fac un duş rece.

Ei, cum să povesteşti aşa ceva cumnatelor şi mamei lui? Sau cum să-i spună lui Frank că era nesatisfăcută? Total nesatisfăcută!

— De obicei nu sunt atât de timidă. Ce avem la micul dejun?

— Ce se vede, zise soacra ei. Masa era încărcată cu farfurii cu omletă cu cârneciori şi pâine prăjită. Eu gătesc pentru nurori, cu condiţia ca ele să aibă grijă de soţii lor.

Spre surprinderea ei Penny simţi că i se face foame. Îşi umplu o farfurie şi o cană cu cafea. Femeile discutau în jurul ei şi, la un moment dat, ridicându-şi privirea din farfurie, văzu că toate se uitau la ea.

— Ce s-a-ntâmplat, mi-am pierdut punga cu gheaţă? întrebă stânjenită.

— Nu scumpo, zise Ethel. Mama tocmai a făcut una din remarcile ei pline de tâlc. Noi suntem obişnuite cu ele.

— Iertaţi-mă, dar… n-am fost atentă. Ce spuneaţi… doamnă… mamă?

— Spuneam că toate necazurile voastre, ale tale şi ale lui Frank, se datorează unui singur lucru. Dumnezeu e supărat pe voi.

— Dumnezeu? Penny rămase încremenită. De ce s-ar supăra Dumnezeu pe o persoană atât de neînsemnată ca mine?

— El le vede pe toate, rosti doamna Corey pe un ton sec.

— Şi de ce tocmai pe mine?

— Fiindcă nu eşti cununată la biserică, îmbrăcată în rochie de mireasă, alături de întreaga familie. Dacă vreţi să vă meargă bine, faceţi-o cât mai repede… Ah, Frank, în sfârşit ai apărut şi tu. Uite ce i-ai făcut bietei fetiţe. Să-ţi fie ruşine.

— Îmi este, spuse el, aşezându-se la masă lângă Penny. Zici că toate necazurile vor dispărea îndată ce ne

cununăm la biserică?

— Chiar în aceeaşi zi, îl asigură doamna Corey. Ei, ce zici?

Frank se întoarse spre Penny.

— Aseară am uitat să-ţi spun că nu trebuie să-ţi mai faci probleme în privinţa inelului. L-am scos de acolo şi imediat l-am vândut. Întinde mâna, dar nu ca să mă loveşti. Şi scoase din buzunarul halatului un minunat inel cu safir, înconjurat cu diamante micuţe. Ăsta îţi place mai mult? Penny rămăsese fără grai şi drept răspuns îşi apropie capul de al lui şi îl sărută cu tandreţe.

În dimineaţa aceea superbă de primăvară, biserica St. Edward era plină de lume şi de flori. În aer plutea parfum de zambile şi prin ferestrele deschise pătrundea aerul proaspăt din vale. Ethel era domnişoară de onoare, Abby se ocupa de flori, iar domnul Corey o conducea la altar, în acordurile orgii, unde o aştepta Frank. Din restul ceremoniei Penny nu-şi mai amintea nimic. Absolut nimic.

După recepţia care dura şase ore şi de care avea să-şi amintească mult mai târziu, cuplul se urcă în maşină, oprindu-se la opt kilometri de casă, în Amherst, la hotelul Jeffrey.

— Ce elegant e. Trebuie să vedem neapărat salonul. Marion spunea că e foarte frumos… îi şopti Penny la ureche.

— Bine, spuse Frank, în timp ce se îndrepta direct spre lift cu ea în braţe, urmaţi de omul de serviciu cu cheia, care ducea un singur bagaj.

— Frank, ai luat o singură valiză, observa ea abia atunci. Eu n-am nimic de-mbrăcat. De ce n-ai luat-o şi pe a mea? Eu cu ce mă îmbrac?

— Ce rochia asta nu-ţi place? E superbă!

— Dar ce-o să zică lumea?

— Mai taci din gură Penny Corey. Încuiem uşa în urma noastră şi n-au decât să zică ce-o vrea… Uf, cred că te-ai îngrăşat! Şi o lăsă jos din braţe, aşteptând ca omul de serviciu să deschidă uşa şi să plece.

Penny intră în cameră.

— Hei, îi strigă Frank, totul trebuie făcut ca la carte, altfel nu alungăm blestemul! Şi o împinse înapoi pe coridor, o ridică din nou în braţe şi o trecu pragul ceremonios, după care închise uşa cu piciorul. Când o lăsă jos gâfâia. Chiar că te-ai îngrăşat!

Penny se uită în jur, admirând camera elegantă, apoi se apropie de păt şi îngrămădi toate pernele la tăblia patului. Dar nu mai apucă să se-ntoarcăl fiindcă simţi fermoarul desfăcându-i-se, rochia căzându-i la picioare şi, într-o clipă, se treziră în pat, înlănţuiţi.

— Nu credeam că ziua asta va mai sosi vreodată! În viaţa mea nu m-am simţit atât de frustrat! îi şopti Frank la ureche mângâindu-i trupul şi dezbrăcându-se în acelaşi timp.

— Frustrat?... habar n-ai ce-i aia frustrare... Îţi arăt eu ce-nseamnă frustrare! Nici de această dată când degetele lui îi atinseră locul acela atât de tainic nu era pregătită... dar cine putea fi pregătit pentru astfel de senzaţii? Şi când zvâcni se lovi cu capul doar de perne, iar el nici nu observă. Pulsul i se acceleră, picioarele îi tremurau şi-şi simţea corpul luându-i foc. Nu ştiu ce să fac, Fran. Învaţă-mă!

Trei ore mai târziu se retrăgea uşor din braţele lui. Frank adormise imediat. Merită puţină odihnă, îşi spuse Penny cu convingere. Tot corpul o durea de parcă ar fi trecut tăvălugul peste ea, dar ar mai fi suferit un pic dacă el ar fi insistat. Din păcate nu-l putea trezi.

Acum stătea pe o parte şi se uita la el. Frank dormea cu gura întredeschisă, pe frunte avea broboane de sudoare, iar pe buze îi flutura un zâmbet satisfăcut. Penny se aplecă şi-i şterse fruntea. E drăguţ, aproape frumos, îşi zise. Acum eşti satisfăcută, Penny Corey? Eşti fericită? La a doua întrebare cunoştea răspunsul. Da, era fericită, mai mult decât fusese vreodată, mai fericită decât toată lumea din acel hotel, mai fericită... Frank deschisese un ochi şi se uita la ea. Penny se rostogoli peste el şi-l scutură de umeri.

— Frank Corey, eşti cel mai mare escroc, cel mai mare mincinos! strigă la el. Dormeai, da? Şi iată că avea

răspunsul şi la prima întrebare. Nu, nu era satisfăcută. Nu încă. Dar cum să i-o spună ca să-nţeleagă? Se întinse pe spate şi-şi puse mâinile sub cap.

— Frank, acum chiar că nu mai am cu ce să mă-mbrac. Mi-ai rupt chiloţii şi fermoarul de la rochie. Două, trei zile va trebui să mai stăm pe-aici până fac rost de nişte haine.

— Îngrozitor, mormăi el. Aş putea găsi, totuşi, ceva cu care să ne pierdem timpul.

— Dar eu trebuie să stau în pat, nu? spuse Penny strâmbând din nas.

— Mda. Ce situaţie neplăcută, îi ţinu el isonul, încercând să pară serios, şi întinse mâna şi-i mângâie sânii. Te-ai gândit la o soluţie?

— Păi… ar fi una… dar am nevoie de bani. Sunt falită.

— Poate n-ar fi trebuit să te lipseşti de toţi banii, glumi el. Şi-şi coborî palma pe pântecele ei.

— Încetează! se răsti Penny. Nu mă pot concentra dacă începi cu chestii de-astea. Spre mirarea ei Frank se opri şi câteva secunde îşi dori ca el să nu fi fost atât de ascultător, apoi continuă: Ştii ce ne-a spus mama ta, ieri, în bucătărie? Că oferă un premiu de cinci sute de dolari la naşterea următorului nepot, iar eu am mare nevoie de bani. Crezi că am putea intra în competiţie?

— Ştiam eu că eşti o materialistă! râse el. Cinci sute de dolari, fără alte obligaţii?

— Nu ştiu nimic de vreo obligaţii. Frank începu s-o mângâie din nou, nelăsând-o să se concentreze. Mama ta ştie să manipuleze oamenii mai bine decât tatăl tău care e uns cu toate alifiile!

— Cu atâţia competitori nu-i un premiu uşor de câştigat. Vino peste mine şi să vorbim despre asta.

— Doar cu vorbe, să ştii că n-o să câştigăm niciun premiu, râse Penny, totuşi se rostogoli peste el.

Sfârşit